

NIKARAGUA HAREKATI

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Dizisi No; 21

©Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi 1984 Dr. Şevki Bey Sokak
10/3 Türbe-Istanbul Telefon: 528 43 84

Gerard de
VILLIERS

SAS

NIKARAGUA
HAREKÂTI

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: CROISADE A MANAGUA

Türkçesi:
BİLLUR ERKEL

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Albay Otero Nuncio soluk alışlarını hızlandırmış, elleri şezlongun kenarlarına dayalı güneşleniyordu. Jelatini andıran kaygan gövdesi şezlongun her gıcirtısında titreyerek sallanıyordu. Mercedes Puntas onun ya orgazma ulaştığını ya da her zamanki enfarktüs krizlerinden birine tutulduğunu düşündü. Böyle giderse her ziyarette tekrarlanan zevk şoklarını albayın kaldırması imkânsızdı. Mercedes Puntas bundan korkuyordu.

Karaya vurmuş balina gibi sırtüstü yatıyordu albay. Kocaman göbeği gökyüzüne doğru sivrilmiş, sarı mayosu siyah kıllarla kaplı butlarına doğru kaymıştı. Ağzı açık, gözleri kapalıydı. Nikaragua'daki Guardia Nancional'in patronu Albay Otero Nuncio zevkin doruğundaydı. Ama bedeninin tuhaf biçimli görüntüsü onu engelliyordu. Kumral kafası karnının üstünde, bir vincin sürekli inip kalkması gibi hareket halindeydi.

Mercedes Puntas havuzu çevreleyen beyaz mermerin üstünde diz çökmüştü. Kaba etlerini şöyle bir kapatan minik bikinisiyle muhteşem bir görüntüsü vardı. Çenesindeki tik nedeniyle ağzının her hareketinde göğüsleri sarsılıyor, bedeninin kıvrımlarından ter damlaları akıyordu. Villa üç yüz metre yükseklikteki bir tepenin üstünde olmasına rağmen, nemli ve boğucu bir sıcak vardı. Mücevherlerle süslü saatine bir göz attı: Yirmi yedi dakikadır bu bunaltıcı güneşin altındaydı.

Neredeyse dünya rekorunu kırmak üzereydi. Albayla birlikte siestaya* katılmamaya karar verdi. Bu kararlılıkla işaretparmağı önde olmak üzere sol elini adamın kaba etlerinin arasına kaydırdı. Bu beklenmedik saldıri Hayvan'ın duygularını harekete geçirirdi.

Delisi olduğu bu atak karşısında Albay Otero Nuncio hayranlıkla homurdandı.

İşaretparmağı amacına ulaşmak üzereyken demir parmaklıklardan gelen sert bir klakson sesi büyüyü bozdu.

Mercedes Puntas uyuşmuş sırtını yerden kaldırdı. Ögle zamanı kimse onları rahatsız etmemeliydi. Otero Nuncio da doyumsuz fantazi dünyasından sıyrılarak klaksonun duyulduğu yöne sertçe baktı. Zevkin yarıda kalmasının verdiği hoşnutsuzlukla homurdandı:

— Mierda de Dios! Kim bu?..

Guardia'nın nöbetçilerinden biri evin köşesinde belirmiş, çimenlerin üstünde ilerliyordu. Mercedes Puntas ani bir refleksle göğüslerini bikinisinin üstüyle örttü, aşığının pek de görkemli olmayan çıplaklığını da sarı mayoyla kapatmaya çalıştı. Albayı tahrik etmek için o kadar uğraşmıştı, ama boşuna... Geriye dönüp sıfırdan başlamak Mercedes Puntas'ın hiç hoşuna gitmezdi. Kurşun geçirmez zeytin yeşili yeleğinin boynunu omuzlarına gömdüğü kasketli nöbetçi onlara doğru yaklaşıyordu. O haliyle kutbu keşfe çıkan kâşifleri andırıyordu. Taşdığı Garand* neredeyse boyunu aşırıyordu. Çiftin bir, iki metre önünde saygıyla durdu. Mercedes'in siyah iri labradoru Diablo, açlıkla karışık bir merakla askeri izliyordu. Diablo, üniformaları hiç sevmezdi.

— Senyor Navajita, albayı görmek istiyor, diye bağırdı asker. Çok önemliymiş!

(*) Sıcak ülkelerde gelenek haline gelmiş öyle uykusu

(*) Amerikan tüfeği

Albay ağırbaşlı görünmeye çalışır bir tavırla ayağa kalkarak mayosunu çekti.

— önemli olmalı, diye sevimli bir tarzda konuştu. Gelsin.

Nöbetçi asker dönmüş, koşarak uzaklaşmıştı. Otero Nuncio mayosunu düzelttikten sonra kıvrık ve dalgalı saçlarını düzeltirmeye koyuldu. Sedef çerçeveli gözlüğünü de taktıktan sonra kendini daha iyi hissetti. Uzun boylu, savaş üniforması giymiş bir adam evin köşesinde belirmişti. Doug Swiners, CIA tarafından Guardia'ya gönderilmiş paralı Amerikan askerlerinden biriydi. İnce bıyığı, özenle kabartılmış saçlarıyla İndianalı bir Amerikalıydı. Kırk yaşlarında, bir seksen beş boyunda, yakışıklı bir adamdı. Gri gözleri, bir dok işçisini andıran geniş omuzları ve dümdüz karnıyla kadınları cezbetmesi çok kolaydı. Tek şikâyeti varisleriydi. İşkence ve sorgulama yönetmekteki ustalığından dolayı Navajita soyadını kullanırdı. Adının İspanyolcada söylenmesi zor olduğu için de, bütün Guardia askerleri soyadı ile hitap ederlerdi ona. Mercedes Puntas bu ziyaretçiyi keyifsizlikle karışık bir neşeyle inceledi. Doug Swiners onu korkutuyordu. Tuzağına düşebilecek bütün avları gibi onu da gizlice incelemişti, ama bu adam diğerleri gibi yapmacık değildi. Mercedes, Doug'un kendisine bir hizmetçi gibi davrandığını, hâttâ daha sonra ona çiçek bile göndermediğini nasıl unutabilirdi!

Albay Nuncio öfkelerini pek de iyi gizleyemiyordu. Özel yaşamını buyruğu altındakilerin gözleri önüne sermekten hiç hoşlanmazdı. Amerikalı yumuşak toprağın üstünde ayak izlerini bırakarak ilerliyordu.

Mercedes boyunu daha da uzatan şeffaf plastik takunyalarını giyerek onu karşılamaya gitti.

— Doug! Como esta?

Sonra Doug'u iki yanağından öptü. Tenis ve uyguladığı sıkı rejim sayesinde Mercedes kırk yaşını hiç

göstermiyordu. Geniş sayılabilecek omuzlarının altındaki göğüsleri küçüktü. İnce bacakları da kaslıydı. Çok kısa kesilmiş siyah saçlarına rağmen, yüzü seksiliğini iyice yansıtıyordu. Pitanji'nin öğrencilerinden becerikli bir Brezilyalının yaptığı ameliyatla değişen burnu belli belirsizdi. Badem rengi gözleri yaşam ve neşe dolu, olağanüstüydü. Bu gözlerde insanı tahrik eden bir parlıltıyı her zaman görmek mümkündü. Mercedes, vücudunun cömertliğinin sağladığı uyumdan yararlanmaya kalkan erkekleri önemsemez, seksüel nazlarını kendine has bir sadelikle yaşardı. Managua'nın Alta Mira Mahallesi'nde yoksul bir kız olarak dünyaya gelmişti, İlk patronu milyarder ithalatçı kendisine delicesine aşık olunca, Mercedes onunla evlenmeyi kabul etmişti. Daha evliliklerinin ilk gecesinde, başka erkekleri de yatağına alacağını belirtmeyi unutmamış, bu sözünü de bol bol tutmuştu. Zengin olup boşandığında da erkek koleksiyonunu sürdürdü. Erkeklerden yoksun kalmanın korkusuyla, kırk yaşına yaklaşırken hâlâ neşeli bir duruluğa sahipti. Hemsinlerinden nefret eden Mercedes'in çevresi hep erkeklerle dolu olmuştu: eski sevgilileri, şan, unvan meraklıları ve gelecekteki aşıkları... Bunların sayısı küçük bir stadi doldurmaya yeter de artardı bile. Kendi tabiriyle tek sorunu, yatağına giren bir erkeğin bir daha çıkmak istememesiydi.

Albayın varlığı Doug Swiners'ı rahatsız etmişti. Gülümseyerek kendini Mercedes Puntas'ın bedeninden uzaklaştırdı.

Otero Nuncio kaşları çatık, bekliyordu. Üniformasıyla olduğu gibi mayoyla da görkemli bir görüntüye sahipti.

— Albay, dedi Swiners. "El Cero" lakabıyla tanınan Julio Zelaya'yı ele geçirdik.

— Madre de Dios!

Albay Nuncio kıcına sülfat sürülmüş gibi aniden ayağa fırlamıştı. El Cero sandinist ayaklanmasının şeflerinden biriydi ve Diktatör Anastasio Somoza Debayle'in yönetimini hiçe sayarak tehlike yaratıyordu. Matagalpa dağlarında ya da komşu ülke Costa Rica'da gizlenen bir çeteciydi. Guardia tarafından korunan merkez Managua'da o güne kadar hiç ele geçirilememişti.

— Onu nasıl yakaladınız? diye haykırdı albay mayosunu göbeğindeki kırışıklıklara doğru çekiştirerek.

Mercedes limon ağaçlarının bakımını yapmak üzere çimenlere doğru kibarca uzaklaşmıştı. Politika onun için önemsizdi. Somoza'nın yönetiminden hoşnuttu, çünkü bu rejimden azami derecede yararlanıyordu, iki adamın konuşması Mercedes'i hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Ona göre yaşam, erkeklerden her şekilde faydalanarak çok para kazanmaktı. Mercedes kendini bu konuda uzmanlaştırıyordu. Düşmanları, amacına ulaşmak için Mercedes'in her tehlikeye korkusuzca atılacağını söylerlerdi. Mercedes bir artist ustalığıyla, yapmacık utangaçlığını yüzüstü bir iç gıcıklamayla karıştırarak bu alanda oldukça başarılı oluyordu.

Güzel bir mizacı vardı doğrusu!

Doug Swiners Mercedes'in güneş yağına bulanmış ellerini üniformasına sildikten sonra:

— Onu gizli polis yardımıyla ele geçirebildik, dedi. Bugün Managua'ya geleceği biliniyordu. Las Colonas' taki evlerden birinde, biriyle buluŖacakmış.

— Kimle?scanned by darkmalt1

— Henüz bilmiyorum.

Albay Nuncio bunalıcı güneŖten yorgun düşerek tekrar oturmuştu.

— Bilmeniz gerekir, diye homurdandı. Kiminle buluŖacağını da öğrenmelisiniz. Onu derhal sorgulayın.

— Elbette albay, dedi Doug Swiners. (Albayla aynı

düşünceyi paylaştığı belliydi.) Onu burada sorgulamamı ister misiniz?

— Evet, diyerek albay onun teklifini onayladı. Şurada yapabilirsiniz.

Çenesiyle, duvarları yeşilliklerle kaplı bahçenin dibinde bulunan, tek katlı bir bungalovu işaret ediyordu. Dağlık tarafa bakan bungalov, havuzun tam karşısındaydı.

— İyi, dedi Doug Swiners. (Pek de hoşnut değildi.) Ama yanımda hiçbir şey yok...

İşkence aletleriyle gezecek değildi ya!

— Yaralı mı? diye sordu Otero Nuncio.

— Hayır, senyor.

— Çok iyi. Onu arabadan çıkartıp bungalova götürün. Her şey hazır olunca onu görmeye gelir, size de birkaç fikir veririm.

Amerikalı küçük eve doğru ilerlerken albay gözleriyle onu izledi. İyi bir iş yapmışlardı. Ama önce El Cero'nun Managua'da kiminle görüşeceğini bilmeleri gerekiyordu. Sandinistler için önemli bir olay olmalıydı bu. Yoksa El Cero ininden çıkma cesaretini gösteremezdi. Jipin motoru çalışmıştı. Araba villanın ardında kaybolmadan önce çimenliğin çevresinde bir tur attı.

Mercedes kahkahalarla gülüyor, gece gibi simsiyah köpeğine ham limonlar atarak onunla oynuyordu. Albay yanlarına gelerek Mercedes'i belinden kavradı. Teninin nefis kokusunu ciğerlerine doldurarak kadını kendine doğru çekti. Mercedes yapmacık bir hoşnutsuzlukla albayı geri iterek:

— Sevgilim, dikkat et! Yalnız değiliz, dedi.

Bu sözler üzerine Otero Nuncio Mercedes'in kolunu öyle bir sıktı ki, kadın bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

— Orospu, dedi albay alçak sesle. Onunla çoktan yatmışsındır!

Mercedes kendini sıkan pençeden kurtulduğunda gülmeye başladı.

— Swiners ha! Delisin sen! O adam hiç de hoşuma gitmiyor. Öyle her önüne gelenle de yatmam ben, diye Mercedes alaylı bir tonla cevap verdi. Ama parası çoksa iş değişir elbette.

Otero Nuncio onu öldürebilirdi.

— Giyinmeye gidiyorum, dedi. Yapılacak işlerim var.

Mercedes Puntas iç rahatlığını belirten derin soluğunu saklamaya çalışarak suratını astı.

— Yazık!

Otero Nuncio kadının gözlerinin içine bakarak:

— Seni yalancı! dedi.

Sonra omuzlarını ve kaba etlerini sallayarak eve doğru uzaklaştı. Ayaklarının altındaki toprak sanki çöküyordu. Dinlenme çok iyi bitmişti.

**

— Her şey hazır, albayım!

Pantolonunu ve gömleğini giymiş olan Otero Nuncio cevap vermeden Swiners'ı takip etti. Mercedes Puntas onları villanın arkasında yok olmak üzerelerken gördü. Albay, Mercedes'in görüş açısından çıktıktan sonra karşılaştığı manzarayı doyumla izlemeye koyuldu. Adamı direklerden birine bağlamışlardı. Elleri de sırtının arkasında kelepçeliydi. Gözleri bir boyun atkısıyla kapatılmış tutuklunun üstünde, beyaz bir tişörtten başka bir şey yoktu. Belden aşağısı çıplaktı, ama çoraplarını çıkarmamıştı. İndianalı iki asker, Garandları bacaklarının arasında, gölgelik bir yerde oturmuşlar, nöbet bekliyorlardı. Onların tam arkasında yeşil koltukları, alçak masaları ve bariyle bungalovun içi görünüyordu.

Albay Nuncio tutukluyu uzun uzun seyrettikten

sonra Doug Swiners'a dönerek:

— Onu sorguladınız mı? diye sordu.

— Henüz değil, dedi Amerikalı.

— Gözlerindeki bağı çözün. Onunla konuşmak istiyorum.

Doug Swiners adamın gözlerini çözdü. Tutuklu güneş ışınları karşısında gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kısa sakalı, ince bıyığı, derin siyah gözleri ve düz kalın burnuyla otuz yaşlarındaki bu çiftçi, kendinden çok emin görünüyordu. Korkmuş bir hali de yoktu. Otero Nuncio ona yaklaşarak hafifçe tenine dokundu.

— Benim kim olduğumu biliyor musun?

Tutuklu cevap vermeden başını iki yana salladı.

— Ben, Guardia Nacional'in Başkanı Albay Otero Nuncio'yum, dedi tumturaklı bir ses tonuyla. Görevim, senin gibi komünist serserilere engel olarak onları işlemez hale getirmektir. Senin işin bitti, artık o çok sevdiğin dağlara dönemeyeceksin. Ama sorularımıza cevap verirsen, bir hal çaresi düşünürüz. Savunmasız bir insana saldırmayı hiç sevmem. Anlıyor musun?

Julio Zelaya cevap vermeden önce başını "hayır" anlamında salladı.

— Otero Nuncio. Adını, sen daha yüzbaşıyken duymuştum. Köylüler sana "Fuego" derlerdi, tabii senin ateş makinenden kurtulup yaşayabilenler... Başın epey derde girmişti, değil mi? Çünkü kadavraları salgını önlemek için yaktığını söylüyordun. Ama onları diri diri yaktığını itiraf edememiştin.

Suratında patlayan şiddetli bir tokat Julio Zelaya'yı susturdu. Otero Nuncio üst üste birkaç kez daha vurdu ona. Dudaklarını sıkışmış, sanki Mercedes'in dudakları altında eziliyormuş gibi, soluksuz kalmıştı. Her darbeye gövdesindeki yağ birikintileri hareket ediyordu. Doug Swiners geri çekilerek gözlerini yere indirdi. Kendilerini kontrol edemeyen insanlardan hiç hoşlan-

mazlı, ama Latin Amerika'da geçirdiği şu birkaç yıl sonunda isterik subayların alışkanlıklarını o da kazanmaya başlamıştı. Albay gürlütle soluk alarak:

— Managua'da kiminle buluşacaktın? diye sordu.

Julio Zelaya cevap vermek zahmetinde bile bulunmadı. Toparlanmaya çalışıyor, büzülerek gelecek darbelere karşı kendini savunmak istiyordu. Çevredeki derin sessizliği şişman albayın güneş altındaki soluk alışlarından başka bozan bir şey yoktu. Albay soruyu bir kez daha sormadı. Julio Zelaya kolay konuşacak cinsten değildi. Eski ateş makineleri öyküsünün bedelini ödetmek istediği de belliydi. Otero Nuncio ondan uzaklaşarak Doug Swiners'ın kulağına bir şeyler söyledi.

Amerikalı olanlarla pek ilgilenmemiş gibiydi. Başını sallayarak:

— Muy bien, senyor, dedi.

Albay, tişörtün altından kendini gösteren biçimli vücuda bir göz attı. İşkenceyi izlemeyi çok isterdi, ama bulunduğu mevki buna izin vermiyordu. Doug Swiners arkasında olduğu halde oradan uzaklaştı.

Mercedes Puntas havuzun kenarındaki şezlonglardan birine uzanmış, köpeğiyle oynuyordu.

Işık saçan bir gülümsemeyle iki adama dönerek:

— Bir şeyler içmek ister misiniz? diye sordu.

Doug Swiners başını kibarca hayır anlamında salladı.

— Muchas gracias, senyora! Şimdi olmaz. Yalnızca Diablo'yu sizden ödünç almak istiyorum.

Mercedes'in badem renkli gözlerindeki pırıltı aniden söndü.

— Elbette. Ama neden?

Amerikalı sıkıntılı, fakat kibar bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Yakaladığımız o herifi biraz korkutmak istiyorum

da!

Sonra köpeğe yaklaşarak onu tasmaından tuttu ve villaya doğru uzaklaştı. Otero Nuncio yüzünde keyifli bir gülümsemeyle kendini şezlonglardan birine bırakmıştı. Mercedes hiç konuşmadan kalkarak büyükçe bir bardağa üç parmak viski doldurdu. Birkaç parça buz da ekledikten sonra içkinin dörtte üçünü bir dikişte içti. Bir yandan da gözleriyle Doug ile köpeği izliyordu. Swiners'in şanını duyduğu için yapacakları onu ürkütüyordu.www.cizgiliforum.com

Az sonra nöbetçilerden biri çimenlikte belirdi. Mercedes onun mutfaktaki hizmetçiyle konuştuğundan sonra elinde demir bir tenekeyle geri döndüğünü gördü. Adam yarı çıplak Mercedes'i görmemezlikten gelmişti.

Tutuklunun önünde diz çökmüş duran Doug Swiners, parmaklarını erimiş domuz yağıyla dolu tenekeye daldırdıktan sonra sıvıyı özenle Julio Zelaya'nın hayalarına yaymaya koyuldu. Diablo yerdeki yeşil minderlerin üstüne oturmuş, bir topla oynuyordu. Swiners bu kılı deriye dokunmaktan tiksiniyordu. Düşüncelerini Mercedes üzerinde yoğunlaştırmaya çalışarak işini sürdürdü. Neredeyse bitmek üzereydi. Domuz yağının çoğunu sürmüştü. Julio Zelaya kendisini neyin beklediğini biliyordu. Doug Swiners doğrulmaya yeltendiği sırada, Julio'dan fişkıran idrar, göğsünü ve çenesini ıslattı.

Amerikalı ellerinin yardımıyla bir adım gerileyerek kendisini gülerek izleyen askerlerin karşısında, kinle ayağa kalktı. Labrador da ayaklanmıştı. Doug Swiners adamın kasığına var gücüyle bir tekme savurdu. Bir an sonra, sakinleşmişti. Bu adam tam bir profesyoneldi. Kendi zevki için, intikam almak üzere bir tutukluya vurmaya hakkı yoktu. Indiana Polis Okulu'nda öğrendiği ahlaki değerlerin bazılarına hâlâ sahipti Doug

Swiners. Gömleğini çıkararak yere fırlattı. Sidik kokusu burun deliklerine dek tırmanmıştı. Minderlerin üstündeki bez parçalarından birine silindikten sonra kokuyu bastırmak için bir Rothmans yaktı. Julio Zelaya onun soğukkanlılığına şaşırmıştı. Karşısındaki adam Nikaragualı olsa onu çoktan öldürmüştü. Bu gringolar gerçekten de başka bir kökten geliyorlardı.

Kurulanan Doug Swiners, labradoru tasmaşından tutarak tutukluya yaklaştırdı. Köpeğin ağzının Julio Zelaya'nın bacaklarındaki kıllara değmesine zen göstermişti. Tasmadan çekerek köpeğin ağzını adamın butlarından yukarı, bacaklarının arasına doğru çıkardı. Diablo domuz yağının kokusunu nihayet almıştı. Ağzını adamın kıllı butlarına yaklaştırdıktan sonra hayalarını buldu ve onları birkaç saniye boyunca kokladı. Sonra dişlerini uzatarak hayalarından birini birdil hamlesiyle ağzının içine aldı ve dişlerini domuz yağıyla sıvanmış deriye daldırdı.

II. BÖLÜM

insanlık dışı çığlık Mercedes'in omurga iliklerinde bir elektrik şoku etkisi yapmıştı. Küçük ev tarafından gelen bu çığlık, az sonra yerini korkunç hıçkırıklara bıraktı. Mercedes başını Otero Nuncio'ya doğru çevirince, onun şezlongtan kalkmak üzere olduğunu gördü. Albayın gövdesi o kadar ağırdı ki, açık bacakları bu ağırlığın altında eziliyor, albay bir türlü doğrulamıyordu. Zorlukla kalkabildikten sonra çimenlere doğru koşmaya başladı. Evin köşesinde az daha Doug Swiners'la çarpışıyordu. Yüzünde öfkeli bir anlam vardı.

— Affedersiniz, dedi Doug Swiners, bu derece bağıracağını düşünemedim. Bu aptal köpek adamın taşaklarından birini bir diş darbesinde parçaladı. Çok dikkatli olmalıyız, yoksa onu öldürmesi işten bile değil!

— Ölmeden önce konuşması gerek, diye homurdandı albay. Şu hayvanı da susturun lütfen!

— Bir fikrim var, dedi Swiners. Müzik setiniz. Onu kullanmama izin verir misiniz?

— Elbette! diye karşılık verdi Otero Nuncio. Ama bu çığlıkları duymak istemiyorum artık. Yoksa Senyora Mercedes burada çok kötü şeyler yaptığımızı düşünecek.

Topukları üstünde geri dönerek havuza doğru uzaklaştı. Mercedes dirseklerine dayalı, büzülmüş bir halde onu bekliyordu.

— Bana bir "flooded canon" hazırla, dedi Otero Nuncio. Coca Cola'sız olsun.

Mercedes bara doğru ilerledi. "Flooded canon" Coca Cola ile içilen hafif bir romdu ve Managua'da en gözde içkilerden biriydi. Mercedes bir şemsiyenin gölgede bıraktığı bara gelince, küçük bir bardağı içkiyle doldurarak onu albaya götürdü. Albay, içkinin yarısını bir dikişte içmişti. O sırada küçük ev tarafından, kulakları sağır edecek derecede gürültülü bir Rock and Roll sesi duyuldu. Mercedes insanlıktan uzak çığlıkları unutmaya çalışarak beynini bu müzikle doldurmaya koyuldu. Kâbus, baterinin pam-pamları arasında kısa sürede unutuldu.

Doug Swiners müzik setinin ses düğmesini sonuna dek çevirdi. Böylece gürültü daha da yükselmişti. Sonra bir düzine düğmeye basarak Rock plaklarını ard arda sıraladı. Yarım saati kendine göre sakin sayılan bir ortamda geçirdikten sonra tutuklunun yanına geri döndü.

Julio Zelaya haykırmamak için dudaklarını ısırmişti. Bir kan çizgisi kaba etleri boyunca uzanıyordu. Köpeğin dişlediği jayası ise müthiş bir şekilde zonkluyordu. Askerlerden biri köpeği tutmaya çalışıyordu, ama Diablo ziyafetine devam etmek istiyor, dili dışarda tutukluya bakıyordu. Doug Swiners Julio'ya yaklaşarak onu saçlarından kavradı ve başını hafifçe geri itti. Bu işi hiç sevmiyordu, ama birinin bu görevi yerine getirmesi gerekiyordu.

— Julio, dedi. Artık konuşsan iyi olur. Seni daha fazla hırpalamak istemiyorum. Tek istediğim o adamın adını söylemen. Tamam mı, dostum?

Swiners'ın güzel bir İspanyolca aksanı vardı, ama konuşması çok hızlıydı.

Julio gözlerini hafifçe açtı, ama bir şey söylemedi.

Julio kolay kolay konuşmayacaktı. Bir duvardan farksızdı. Doug Swiners onun yerinde olsa, o da aynı şeyi yapardı. Ama felsefe yapacak zamanı yoktu şimdi.

Rock and Roll kulakları tırmalayan gürültüsüyle uğuldamaya devam ediyordu. Serbest bırakılan Diablo, ağzını doğruca Julio'nun kaba etlerine yaklaştırmıştı. Domuz yağının bir kısmını öteki hayadan da temizledikten sonra ısırıldığı yeri yalamaya koyuldu.

— Orosu çocuğu! diye söylendi Swiners.

Labrador işini bitirince Swiners'a dönerek yere oturdu.

Swiners yorulmuştu. Ama yine de, tenekeyi alarak domuz yağını Julio'nun tenine sürmeye başladı. Bir yandan da adamın hayalarını avuçlarının içinde sıkıyordu. Julio acıyla öyle bir bağırdı ki, çevredeki diğer tüm sesleri bastırdı çığılığı. Swiners ayağa kalkarak Diablo'yu tasmaından çektiirdi.

— Haydi yavrum, ısır onu!

Köpek çoktan hazırıldı. Diş darbeleriyle parçalama işlemine yeniden koyuldu. Deli ve öfkeli Diablo'yu zaptetmek çok zordu, ama Swiners onu tasmaından tutarak geri çekmeyi başarabildi.

— Aptal hayvan!

Üçüncü plak dönüyordu şimdi. Otero Nuncio bu işin çok çabuk bitmesini istiyordu. Swiners hançerli işkenceleriyle tutukluyu epey hırpalayabilirdi, ama aynı şey değildi bu. Köpeğin iyi tarafı, kontrol edemediği bir şiddet ögesine sahip olmasıydı.

Eğer karşısındaki Swiners olsa, Julio onun kendisini öldürmeyeceğinden emindi. Ama bu köpek...

Doug Swiners köpeğe şiddetli bir tekme savurdu. Bu tekme diğerleri izledi. Siyah köpek kulakları arkaya dikilmiş, dudakları yukarı doğru kıvrılmış olduğu halde, homurdanıyordu. Swiners aniden onu okşamaya ve onunla tatlı tatlı konuşmaya başladı. Sonunda köpeği tasmaından tutarak eliyle Julio'yu işaret etti ona.

— Saldır! Kopart bu it herifin hayalarını.

Labrador çıldırılmış gibi harekete geçti. Julio yine de

geriye kaçmayı başarabilmişti. Swiners'ın düşündüğü sonunda gerçekleşiyordu. Domuz kokusunu alan köpek tanıdığı organa doğru saldırmıştı. Arka ayakları üstünde dikilerek dişlerini haya torbasına geçirdikten sonra bir hamlede ısırıldı.

Swiners bir an Julio'nun direği yerinden sökeceğini sandı. Sandinist kaslarının yardımıyla köpektan biraz olsun uzaklaşabilmişti. Dayanılmaz ağırları yüzünden ağzı açık, aralıksız bağıırıyordu.

Az sonra, son bir inlemeyle Julio kendini kaybetti. Swiners labradorun yüzüne tekme üstüne tekme atmaya başlamıştı. Sonunda Diablo kurbanından çekildi. Neyseki, plaklar dönmeye devam ediyordu. Doug Swiners'ın belden üstü çıplak olduğu halde, ter içinde kalmıştı. Köpeği nöbetçilere verdikten sonra minderlerden birine yığılıp kaldı. Ne biçim meslekti! Julio bir ölüden farksızdı. Doug Swiners ayağa kalkarak Julio'nun vücudundaki yaralara bakmaya gitti. Adamın durumu hiç de iyi değildi.

Yaralardan kan akıyordu. Adamın yaralarına hafifçe dokunmaya yeltenince, Julio irkilerek kendine geldi. Swiners köpeğe izin verse, bu adamı öldüreceğinden emindi. Bu haliyle bile, Julio'nun uzun süre canlı kalması mümkün değildi. Labrador ise hırlamayı sürdürüyor, gözleri Julio'ya takılı, saldırmaya hazır bekliyordu.

Swiners Julio'nun yaralarına bir kez daha vurdu.

Julio Swiners'a karşı çıkmak istediye de, ses tellerini zorlayan çığılı onna engel oldu. Hali, tüyler ürperticiydi. Swiners vazgeçmek zorunda kaldı. Julio'nun başı çenesine doğru sarkmış, tutuklu bayılmıştı. Amerikalı sıkıntıyla doğrularak villaya doğru yöneldi. Onun geldiğini farkedenden Otero Nuncio hızla ayağa kalkarak onna doğru koştu.

— Konuşlu mu?

— Hayır, albayım. Köpek de onu epey hırpaladı. Belki de "Casino" da elektrik şokuyla devam etmemiz daha iyi. Eğer bir şey olursa...

Albay öfkeden kızarmış yüzüyle, başını iki yana salladı:

— Ne olacaksa, burada olmalı!

Swiners'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan geri dönerek uzaklaştı. Amerikalı durumdan hiç hoşnut değildi. Her ay, yüzlerce dolara ulaşan bir prim alırdı. Indiana'daki evi alabilmesi için bu paraya ihtiyacı vardı. O halde Julio'yu konuşurması gerekiyordu.

Julio hâlâ baygın görünüyordu, ama Doug onun numara yaptığından emindi. Julio'nun yerinde olsa o da aynı şekilde davranırdı. Tutukluya yaklaşıp müziğin sesini bastırarak bir tonla bağırırdı.

— Dinle, Julio. (Ona adıyla seslenmek iyi bir etki yaratırdı. Bunu Panama'da, Özel Güçler Okulu'nda öğrenmişti.) O adamın adını bana söylemen gerekiyor. Yoksa, seni sorgulamaya albay devam edecektir. Aptallık etme. Seni tedavi için hastaneye yatırırız. Kısa sürede de çıkarısın.

Julio Zelaya cevap vermedi. Soluk yüzü ter içindeydi. Bedeninden de yakıcı bir koku çıkıyordu.

— Sen bilirsin, dedi Doug Swiners.

Geri dönerek ellerini çırpıttı. Asker köpeği şerbet bırakınca Diablo'nun ilk işi, eski avına yeniden saldırmak oldu. Bu kez Julio'nun kaba etlerini parçalamakla başlamıştı işe. Sonra onları bırakarak sarkık erkeklik organına saldırdı. Julio'nun çılgınlıkları dayanılmaz olmuştu, ama ses tonunda bir değişiklik seziliyordu. Swiners bunun nedenini anlamak için birkaç saniye bekledi. Köpek taktik değiştirmişti. Artık deriyi koparmakla uğraşmıyor, şişmiş hayaları midesine indirmeye çalışıyordu. Julio'nun gözleri yuvalarından fırlamıştı. Acıyla bağırarak adamın güçsüz bir felçliden

farkı yoktu.

Sviners ne yapacağını şaşırmişti. Müzik setine doğru ilerleyerek sesi sonuna dek açtı. Ama Julio'nun çığlıklarını bastıramamıştı. Amerikalı da bağırarak istiyordu, fakat Julio'nun çığlıkları arasında bölük pörçük hecelemler duyunca:

— Çekil, dedi köpeğe.

Julio yalvarıyordu.

— Konuşacak mısın? diye sordu Sviners ona.

Julio'nun ağzı açıktı, ama konuşacak gücü kalmamıştı. Amerikalı köpeğin daha ileri gitmesini önlemek amacıyla onu tasmaından tutarak:

— Adı nedir? diye sordu Julio'ya.

Julio ağzının içinde bir şeyler geveliyordu, ama ne dediği anlaşılmıyordu.

— Tekrar et.

Julio tekrarladı. Bu kez, Sviners ne dediğini anlamıştı. Duyduğu sözlere o kadar şaşırılmıştı ki, köpeğin tasmaını bıraktığını bile farkedemedi. Diablo da bu fırsattan yararlanarak kurbanına saldırdı. Julio bu haldeyken yalan söyleyemezdi. Sviners köpeğe bir tekme attı, ama labradorun durmadığını görünce bu kez onun boğazını sıkmaya başladı.

Hayvan uluyarak geri çekildi. Az sonra nöbetçilerden biri onu tutmuştu. Julio Zelaya'nın soluk alışları düzensizdi. Doug Swiners onun yaralarına bir göz atmak istedi, ama tutuklunun tenine her dokunuşunda adam acıyla bağırıyor, o da ellerini çekmek zorunda kalıyordu. Bacaklarının arası şişmiş ve morarmıştı. Julio'nun derisi üzerinde koyulaşmış kan Doug Swiners'in midesini bulandırdı. Alabama'daki bir zencinin linç edilmesini hatırlamıştı.

Müzik hâlâ çalıyordu. Müziğin sesini kısarak nöbetçilerden birine döndü.

— Onu çözü'n ve Casino' ya götürün, dedi. Tedavi

edilmesini de söyleyin.

Nöbetçi asker Julio'ya dokununca sendinist bağır-
maya başladı. Doug Swiners yeniden müzik setine
yönelip bir plak koydu. İki asker tutuklunun ellerini
çözerek onu giydirmeye çalıştılar. Julio'nun inleyip
bağırmalarına rağmen askerler onu soğukkanlılıkla
giydirdiler. Daha önce de yapmışlardı bu işi.

Direğin dibinde kan damlaları vardı. Nöbetçilerden
biri mendiliyle mermeri temizledi. Sonra tutukluyu
omuzlarından ve ayaklarından tutarak taşımaya
koyuldular. Julio Zelaya'nın başı sarkık, gözleri
kapalıydı. Doug Swiners gömleğini giydikten sonra
labradoru da alarak uzaklaşan askerleri izledi.
Amerikalı şu an bu köpekten nefret ediyordu. Bu kinle
onu tasmaından tutarak tekmelemeye başladı. Önceleri
Diablo kendini savundu, ama kısa bir sürede yere
yığılarak garip sesler çıkarmaya başladı.

Müziğin sesi kesilince, Swiners'in darbeleri de son
buldu. Hayvanı ayakları üstüne kaldırarak:

— Vamos, dedi.

Doug Swiners yürüdükçe köpek de onu izliyordu.
İşkenceden hiçbir iz kalmamıştı. Julio Zelaya'nın
sağlıklı bedeninden arta kalan külçeyi taşıyan jip de
uzaklaşmıştı. Julio'nun söylediği ad, Swiners'in başını
döndürüyordu. Sıkıcı bir işin başlangıcıydı bu.
Çetecinin doğru söylediği kesindi.

Köpek arkasında olduğu halde villaya doğru ilerledi.
Albay Otero Nuncio ortalıktan kaybolmuştu. Mercedes
ise şezlonguna uzanmış, bir moda dergisini karıştırıyor-
du. Labrador hemen sahibine yaklaşarak kuyruğunu
bacakları arasına aldı ve Mercedes'in yanına sığındı.

— Ona ne yaptınız? diye sordu Mercedes. Korkmuşa
benziyor.

— Müzikten olsa gerek. Bilirsiniz, köpekler
gürültüden rahatsız olurlar. Albay nerede?

— Yukardaki odalardan birinde dinleniyor. Sıcaktan bunalmış olmalı...

"İt herifin teki" diye düşündü Swiners. "Saklanıyor olmalı." Ellerine bakan Amerikalı, parmaklarının titrediğini gördü. Üstelik kan bulaşmıştı. Mercedes Puntas Swiners'in ellerini farkedince bakışları aniden yumuşadı.

— Gel, dedi tatlı bir ses tonuyla. Ellerini yıkamalısın. Genç adam robot gibi Mercedes'i izledi.

Evin içi California stili, modern bir dekora sahipti. Oturma odasından geçerlerken Mercedes'in duvarlara asılmış çok sayıdaki fotoğrafları, Swiners'in dikkatini çekti. Pembe mermerle kaplı banyoya girdiklerinde Mercedes, kapıyı arkalarından kapadı. Banyonun içi Mercedes'in parfümüyle dolmuştu. Doug Swiners içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti.

Mercedes musluklardan birini açarak suyu lavaboya akıttı. Sonra erkeğin sağ elini avuçları içine alarak bir çocuğun elini yıkarmış gibi ellerindeki kan lekelerini temizlemeye koyuldu. Minik bikinisinin kapattığı küçük göğüsleri dışında, bedeninin diğer bölümleri çıplaktı. Göğüslerini Amerikalının gövdesine dayamaya da büyük özen gösteriyordu.

Swiners, Mercedes'in narin boynu ve siyah saçlarıyla karşı karşıyaydı. Burun delikleri kadının parfüm ve güneş yağı kokusuyla dolmuştu. Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Ellerinin titremesi de geçmek üzereydi.

Ansızın benliğini bambaşka bir heyecan kapladı.

— Öteki elini ver, diyordu Mercedes.

Doug elini uzatacağı yerde, onu Mercedes'in eli üzerine kapadı. Kaba kuvveti kadını lavaboya çivilemişti. Başını kaldıran Mercedes, vahşi ve delici bir bakışla karşılaştı. Doug, Mercedes'i olduğu yerde döndürerek kadının sırtını lavaboya dayarken bacaklarından birini

Mercedes'in bacakları arasına sokmaya çalıştı.

— Hayır, yapma. Albay yukarda, diye güçlük-
le konuşabildi Mercedes.

Su hâlâ akıyordu. Doug bedenini Mercedes'ten hafifçe çekerek aşağı doğru eğildi. Mercedes ona engel olmak amacıyla bir adım atmak istedi, ama tenine batan bir şey onu durdurdu. Gözlerini yere indirdiğinde, Swiners'in hançeriyle slipini yanlamasına kestiğini gördü ve bütün kanının çekildiğini hissetti bir anda. Bu bir oyun değildi. Adamın boş ve delice bakışları bunun kanıtıydı. Swiners Mercedes'in bileğini tutmaktan vazgeçmiş, bu kez sımsıkı saçlarını yakalamıştı.

Sonra kadının bedenini kendi bedenine yapıştırdı. Hançerin ucu kadının bedeni boyunca ilerleyerek mayosunu iki parçaya ayırdı ve geri çekilince küçük bez parçası pembe zemine düştü. Mercedes korkmuştu, ama yine de gülmeye çalıştı.

— Ama hayatım... Sen...

— Sus, dedi Swiners alçak sesle. Sus, kaltak!

Hançerin ucu bu kez Mercedes'in kalçalarını sıyırmıştı.

— Düğmelerimi çöz, dedi Swiners.

Mercedes, pantolonun kemerini açtıktan sonra alttaki iki düğmeyi de iliklerinden ayırdı. Doug parmaklarını kadının saçlarından çekerek Mercedes'in elini kavradı ve onu vücudunun alev alev yanan en hassas bölgesine doğru itti.

— Daha çabuk orospu, daha çabuk!

Hançerin ucunu kaba etlerinde bir kez daha hisseden Mercedes acıyla bağırdı. Korkuyordu, Swiners onunla bu şekilde ilk defa sevişiyordu. Yukarı kattan ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Otero Nuncio kalkmış olmalıydı. Mercedes, beceriksizce Doug'un pantolonunu açmaya devam etti. Sonunda pantolon adamın ayakları dibine düştü. Mercedes bu işin bir an önce

bitmesini istiyordu.

— Bekle, dedi Swiners. önce onu öpmeni istiyorum.

Sözünü hareketiyle birleştiren Doug, Mercedes'in siyah saçlarını avuçlayarak kadının başını aşağı eğdi. O kadar güçlü çekmişti ki, Mercedes istenileni yapmak zorunda kaldı. Neredeyse boğulacaktı. Yine de hareketlerine devam etti. Swiners, hipnotize olmuş gözlerle Mercedes'in baş hareketini izliyor, kadının güçlülükle soluk alışını duyuyordu.

Sonra, ani bir hareketle Mercedes'in kafasını bedeninden uzaklaştırdı. Mercedes'i de geriye itti. Kadının göğüsleri lavabonun kenarına çarptı. Swiners üstüne eğildi ve aradığı yeri el yardımıyla bulduktan sonra Mercedes ile tek vücut oldular.

Swiners'ın bakışları korkunçtu. Mercedes, onun kendisini öldürebileceğini sandı bir an. Hançer boynuna doğru yükselmiş, kadının şahdamarını zorluyordu. Amerikalı tüm ağırlığıyla Mercedes'in üstündeydi. Mercedes hem hançerden, hem de albaydan korkuyordu. Ama soluk kesen bir dalgalanmanın bedenini sarmasından da büyük bir haz duymuştu. Elleri kendiliğinden Amerikalı adamın göğüsleri çevresinde kenetlendi ve ayakları yerden kesildi. Doug onun gözlerindeki ifadenin değiştiğini sezmekte gecikmedi. Hızlı bir hareketle hançeri kılıfına koydu ve Mercedes'i kalçalarından kavradı. Yüz çizgileri kasılmış, soluk alışları hızlanmıştı.

Mercedes, adamın kısa ve hafif bir hırıltıyla bedenine boşaldığını hissetti. Bir süre öylece kaldılar. Sonra kaba bir hareketle Doug kadını itti.

Mercedes lavabonun kenarına yaslanmış, sırtını musluğa çarpınca canı yanmıştı. Ayaklan boşlukta çırpınıp duruyordu. Doug kadını önemsemeyen bir tavırla geri çekilerek üniformasını giydi, düğmelerini ilikledi ve Mercedes'e hiç bakmadan dışarı çıktı.

Su akmaya devam ediyordu.

Mercedes küçük düştüğü için ağlıyordu. Zorlukla ayağa kalktıktan sonra kapıyı kilitledi. Bacakları titriyordu. Bu ani seks nöbetinin nedenini anlayamamıştı. Yaşamındaki en güçlü orgazmlardan birini hissettiğini itiraf etmekten de utanıyordu. Karnı bir motor gibi inip kalkıyordu hâlâ.

*

**

Oturma odasındaki bej koltuklardan biri üstünde sigarasını tütürmekte olan Albay Otero Nuncio, Swiners'ı karşısında görünce şaşırıldı.

— Neredeydiniz?

Amerikalı asker dudaklarını şöyle bir sildikten sonra:

— Ellerimi yıkıyordum, senyor dedi. Ama bitirdim.

— Konuştu mu?

— Evet, senyor. Adamın adını öğrendim.

Albaya doğru ilerleyerek onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Albayın yüz hatları adeta donmuştu. Gözleri anlamını yitirmişçesine boşluğa takılı kaldı.

— Emin misiniz?

— Yüzde yüz! Çok korkuyor, üstelik çok da acı çekiyordu.

Albayın konuşacak gücü kalmamıştı. Mercedes, teninin mat tonunu ortaya çıkaran bornozu üzerinde olduğu halde içeri girmişti.

Albay kararlı bir ses tonuyla Swiners'ı paylarcasına konuştu.

— Senyor Swiners, bu teröristi sorgulamaya devam etmenizi istiyorum, önce, buluşacağını söylediği adamın o olup olmadığından emin olmalıyız. Tamam mı?

Swiners'ın korktuğu da buydu. Bu durumda olaylar zincirinin bir parçası durumuna geliyordu.

— Bence Julio'yu serbest bırakıp olayların nereye varacağını gözlemek daha doğru olur. Siz ne dersiniz?

Otero Nuncio başını iki yana sallayarak:

— Hayır, dedi kararlı ses tonuyla.

Sonra arkasındaki divana çöktü. Görkemli bir yaşamın sonuna geldiğini düşünüyordu. Ama savaştan bu meydandan ayrılmayacaktı. Somoza rejimine kopmazcasına bağlanmış bir adamdı. Üstelik, eline geçen fırsatları değerlendirerek kâr da ediyordu. Yetmiş bir bin dört yüz yirmi sekiz dolara aldığı bir arsayı, üç ay sonra üç milyon üç yüz kırk iki bin dolara hükümete satmıştı. Elini çok kana bulamıştı, ama diktatöre ihanet edemezdi. Düşmanları bu durumdan hiç hoşnut kalmazlardı.

Tek çözüm yolu, uçurumun kenarına bu kadar yaklaşmışken, bir an önce geri dönerek kaçmaktı.

III. BÖLÜM

Taksi, Cham Bridge Freeway'i terkettikten sonra. Virginie tepelerinin yeşil görünümüyle renklenen küçük yola saptı. Metalik, yüksek bir çit yolun sağ tarafından yükselerek Central Intelligence Agency'nin yetki bölgesini sınırlıyordu. Şirket'in binaları, birkaç yüz hektara dağılmış ağaçların ardına gizlenmişti. Şoför, Dolly Madison'un kontrol kulübesine vardığında hızını yavaşlatınca üniformalı nöbetçi açık pencereden içeri şöyle bir baktı.

— Bay Georges Mean ile randevum var, dedi Malko. Adım Malko Linge'dir.

Nöbetçi, listesine bir göz attıktan sonra bulduğu adın karşısına bir çarpı işareti koydu.

— Tamam efendim, dedi. Ana binada, üçüncü kata çıkacaksınız.

Central Intelligence Agency'ye dingonun ahırına girer gibi rahatça girebilirdiniz. Zenci şoför bile bu durumdan etkilenmemişti. Şoför Malko'yu ana binanın önünde bırakarak on beş doları cebine attıktan sonra geri döndü. Yapılar yeşilliklerin ardında kaybolduğu müddetçe kendinizi bir parkta sanabilirdiniz. Ağustos ayının sonlarıydı ve havaya boğucu bir sıcak hakimdi. Malko, yerleri beyaz mermerle kaplı büyük salona girmek için acele etti. Tam karşısında CIA'nın çerçeve içinde bir vecizesi duvarda asılı duruyordu: "Hakikati bulacaksın ve Hakikat seni özgür kılacaktır."

Malko gülümseyerek, çalıştığı örgütün yarı resmi ve biraz da saygısız olan prensibini düşündü: "Dalga

geçmek yok."

Malko, ziyaretçilere kart vermekle görevli hosteslere doğru yaklaştı. 77'ye kadar sadece kredi kartınızı göstererek girebilirdiniz. Hostesler artık bilgisayar merkezine bağlıydılar. Hosteslerden biri Malko'nun adını daktiloya geçirdikten sonra pasaportunu inceledi ve ona HV 469 numaralı yeşil bir kart verdi. Bu kart, şefe ait yedinci kat dışında, Malko'nun bütün katlara çıkmasına izin veriyordu.

— Mavi asansör, üçüncü kat, B koridoru, dedi hostes.

Malko yoğun insan topluluğunu yarararak dört sıra halindeki asansörlere yaklaştı. Dört bin beş yüz görevli "Covert Operations" da çalışıyordu. Üçüncü kata geldiğinde nöbetçilerden biri kartını inceledi. Bu katta koridor boyunca pek çok kapı uzanıyordu. Malko 312 numaralı kapıdan içeri girdi.

"Orta Amerika Bölümü"nün Şefi Georges Mean kel bir adamdı. Malko'nun elini hararetle sıktıktan sonra onu bürosundaki küçük koltuklardan birine oturttu.

— Sizi bu binada görmek büyük bir şeref, dedi. Sizin şatonuz kadar görkemli değildir, ama pratik olduğu için çok yararlıdır.

— Eminim, diye yanıtladı Malko. Orta Amerika Bölümü'nün bu ani ilgisini neye borçluyum?

Malko, Latin Amerika'daki işlerle çok seyrek görevlendirilirdi. Georges Mean esrarlı birgülümsemeyle:

— Çok sevilen DDO'muzun tavsiyesi üzerine sizi çağırdık, dedi. Birçok GS 16'yı eleyerek seçildiniz. Emin olun, hakkınızdaki düşünceler yedinci kata dek çok iyidir.

Açık olmayan ve tehlikeli bir saygının belirtisiydi bu. Sade bir ajan olmasına rağmen, CIA'nın büyük patronlarından Frank Thorpe'un saygısını kazanmıştı demek. Burada çalışanlar GS l'den, en yüksek niteliğe

sahip 18 numaraya kadar sınıflanırlardı. Frank Thorpe en iyi derecedeki adamlardan biriydi ve ona çok değer verilirirdi. Doğu'daki yerleşim bölgesinde çalışanlar ise, pohpohlanan bir görüntünün ardında Avrupa'nın eski asaletinin temsilcileri durumundaydılar. Malko, HV 469 numaralı kartına baktı. Bilgisayar dilinde bu numara hangi dereceyi simgeliyordu acaba?

— O halde fiyatımı artırmalıyım, diye konuştu cesaretle.

Georges Mean gözlerini tavana doğru kaldırarak:

— Lütfen! dedi. Bu yılın bütçesini henüz kapattık ve ancak önümüzdeki beş ay içinde toparlanabiliriz. Neyse, Nikaragua hakkında bir bilginiz var mı?

— Hayır, diye yanıtladı Malko. Görmek istediğim bir ülke de değil.

Amerikalı hafifçe gülümseyerek:

— Hata ediyorsunuz, dedi. İlginç bir ülkedir. En önemli iki özelliği de depremler ve ihtilallerdir.

— Çok iyi, dedi Malko soğuk bir tonla.

Amerikalı, masasının üstündeki dosyaları alarak saatine baktıktan sonra:

— Bir toplantıya davetlisiniz, dedi. Şimdi State Department'da bulunan Nikaragua'daki eski büyükelçimiz, Ulusal Güvenlik Konseyi'nin iki temsilcisi, Latin Amerika' ile yakından ilgilenen Dışişlerinin Bakanlık müsteşarı, NSA'nın görevlilerinden biri ve çok sevdiğimiz DDO Jim de bu toplantıya katılıyorlar.

— Bu toplantı niçin yapılıyor?

Georges Mean gözlerindeki hafif ışıkla:

— Püskürmeye hazır bir volkanı önceden inceleyeceğiz, dedi.

Konferans salonu C koridorunun sonunda bulunuyordu, insanın içine sıkıntı veren bir salondur bu, bir tek penceresi bile yoktu. Yalnızca, cansız bir vantilatör odayı havalandırıyordu. Oval bir masanın çevresine

oturmuş görevlilerin anlamsız yüzleri, görüldükten hemen sonra unutulacak türdendi. Masanın uzak bir köşesinde oturan DDO Jim Malko'ya kibarca gülümse-
di. Kırmızı yüzüyle diğerlerinin arasında hemen farkediliyordu. Onun salondaki varlığı Malko'ya verilecek görevin önemini belirtiyordu. Jim öksürerek boğazını temizledikten sonra:

— Beyler, diye konuşmaya başladı. Nazik bir sorunla karşı karşıyayız. Somoza Hükümeti, halkın karşısında etkinliğini yitirmek üzere. Komşu ülkeler tarafından yönetilen sandinist direniş, günden güne yayılıyor. Somoza yönetimine dostça önerilerde bulunmamıza karşın, Somoza artık zorunlu hale gelen reform hareketlerine girişmemekte ısrar ediyor.

Malko, Nikaragua'daki yönetimin babadan oğula geçtiğini bildiği halde biraz eğlenmek için elini kaldırarak:

— Niçin seçim yapılmıyor? diye sordu.

State Department'ın temsilcisi gülümseyerek:

— Somoza, 1981'de milletvekili seçilmek istiyor, dedi. Ama geç bile kaldı. Bekledikçe durum daha da kötüye gidiyor. Somoza'ya karşı yaklaşımımız dostça da olsa, bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Odada bulunan herkes, Küba'yı istila hareketinin Somoza'nın suç ortaklığıyla Puerto Cabezas'tan başlatıldığını biliyordu. Malko konuşmaların nereye sürükleneceğini merakla bekliyordu. Ama masadaki insanlardan bir kısmı kâğıtlarına bir şeyler çiziktiriyor, diğerleri ise ya tavana ya da saatlerine bakıyor, kısacası kimse konuşulanlarla pek ilgilenmiyordu. Jim yeniden söze başladı:

— Örgütümüze doğrudan bağlı olmayan birinin karışıklığı izlemek ve Somoza'nın yerine geçecek yetenekli kişinin seçilmesinde bizlere yardımcı olması amacıyla Nikaragua'ya gönderilmesine karar verdik.

State Department'ın temsilcisi elini kaldırarak söz aldı:

— ihtiyatlı davranmanızı öneririm. Somoza'nın Congres ve Pentagone da dahil olmak üzere Washington'da, pek çok dostu vardı. Şimdiye kadar hep müttefikimiz durumundaydı.

— Çok doğru söylüyorsunuz, dedi eski büyükelçi. Bu sandinistler, Castro yanlısı komünistlerden başka bir şey değiller...

Georges Mean yatıştırıcı bir hareketle:

— Elbette beyler, dedi. Somoza'nın yasal ilişkilerine zarar vermek niyetinde değiliz, ama onun bu nazik durumdan kurtulmasına yardımcı olmak istiyoruz. Somoza'nın yaşamı tehlike sınırına yaklaşmış bulunmaktadır. Sandinistlerin harekâtından haberimiz var. Ama orada bulunan özel görevlimiz, yerel burjuva hareketlerini de dikkatle incelemek zorundadır.

Büyükelçi sakinleşmişti. Bu konuşmalar Malko'ya gerçekten uzak görünüyordu. İyi sahnelenmiş bir komediyi seyreder gibiydi. Ama kiminle alay etmesi gerektiğini bilmiyordu.

DDO boğazını temizleyerek yeniden söze başlamıştı.

— Beyler, Bay Thorpe bu arabuluculuk görevi için uzun süredir tanıdığımız ve resmi olarak bizim örgütümüze bağlı olmama avantajına sahip birini seçti. Bu kişiye olan sonsuz güvenimizden dolayı onun bu görevi kabul etmesini canı gönülden istiyoruz.

Jim "sonsuz güven" tabirinin üstüne özellikle basmış ve bakışlarını Malko'ya çevirmişti. Malko oldukça şaşırılmıştı. Genellikle, kendisine verilen görevler bu derece resmi olmazdı. Bakanlık müsteşarı Malko'yu şöyle bir inceledikten sonra:

— Bay Linge, göreviniz tam olarak neyi amaçlıyor? diye sordu.

Jim, Malko'nun imdadına yetişerek:

— Hükümette görev almaları olası birtakım kişilerle ilişki kurarak onları yoklamak ve bu çalışmanın doğrultusunda Somoza'nın düşüncesini de öğrenerek halen sürmekte olan gerginliğe bir çare bulmaktır.

— Sandinistlere de yer verecek misiniz? diye sordu büyükelçi.

— Buna karar vermek için henüz çok erken, dedi Jim. Bay Linge'in bir görevi de, sandinistlerin nereye kadar gerileyebileceklerini öğrenmek olacaktır. Politik kaygılarımızın yanında o ülkedeki yatırımlarımızı da güven altına almamız gerekiyor.

Tartışma, yatırım ve dışsatımlarla ilgili ayrıntılara doğru kaymıştı. Malko derin bir nefes aldı. Bu oda ne kadar sıcaktı! NSA temsilcisi tırnaklarını temizlemekle meşguldü. Bir kez bile ağzını açmamıştı. Nikaragua'daki olayların onu ilgilendirmediği belliydi. Büyükelçi, ana konuya bir kez daha değinmek amacıyla Malko'ya baktı ve:

— Bay Linge, karar vermeden önce Politik İşler Merkezi'nin alt kurulunda yer almayı kabul ederler mi? diye sordu.

— Ülkenin güvenliğine zarar vermediği sürece elbette, diyerek Jim onu yanıtladı.

NSA görevlisi ise aniden uyanmış:

— O halde Bay Linge'in ifadesini almak isterim, diyordu.

— Elbette, diyerek Jim onu da yanıtladı.

Ama eski büyükelçi bir türlü razı olmuyordu.

— Bay Linge'e verilen görevden Komite'nin haberi var mı? diye sordu.

— Tabii, dedi Jim. Yazılı emir var.

Bu sözler büyükelçinin çenesini kapatmıştı, ama sessizliği uzun sürmedi. Herkes gitmeye hazırlanırken elini kaldırarak:

— Bay Jim, dedi yumuşak bir ses tonuyla. Bildiğim

kadarıyla Managua'da görevli bir elemanınız var. Bu işi niçin ona vermiyorsunuz?

Jim öfkesini bir satıcı ustalığıyla gizleyerek:

— İyi bir soru sayın büyükelçi, hem de çok iyi bir soru, dedi. Birinci neden; Nikaragua'nın işlerine resmi olarak karışmak istemiyoruz. İkincisiyse; Managua'daki elemanımızın işleri başından aşmış durumda.

Jim, büyükelçinin tekrar konuşmasına fırsat vermeden ortaya bir soru attı.

— Başka sorusu olan var mı?

Kimse konuşmayınca Jim ayağa kalkarak:

— Toplantı bitmiştir beyler, hepinize teşekkür ederim, dedi.

Küçük grup koridorda dağılırken Jim Malko'yu kolundan tutarak:

— Büroma gelin, dedi. Yönetimle ilgili halledilmesi gereken birkaç sorunumuz var.

Georges Mean de onları izliyordu. Jim'in odasında üç kişiydiler. Jim bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Şimdi ciddi olarak çalışabiliriz, dedi. Umarım, anlatılan masallara inanmadınız.

— Nikaragua'ya gitmeyecek miyim? diye Malko umutla sordu.

Daha bir akşam önce, saat sekizde Paris-Washington **Concorde** uçağıyla havaalanına inmişti. Sabah da sanki *hiç* uçak yolculuğu yapmamış gibi dinç uyanmıştı. İnsani Concorde'u bir kez denedi mi, diğer uçaklara binmek doğrusu çok yavan geliyordu.

— Yoo gidiyorsunuz, dedi Jim. Hem de en kısa sürede hareket etmeniz gerekiyor.

— Hangi amaçla?

Jim'in yüz ifadesi aniden değişmiş, neşe dolu gülümsemesi yok olmuştu.

— Pis bir hikâyeyi aydınlığa kavuşturmak için, diye yanıtladı. Hem de çok pis bir hikâyeyi...

*

**

Malko oturmuştu. Georges Mean bir Rothmans yaktı. Malko Jim'in bakışlarını arıyordu.

— Az önceki komedinin anlamı neydi? diye sordu.

Jim omuzlarını silkerek:

— Bu aptal kongre üyeleri her şeyi bilmek isterler, dedi. Sizi Nikaragua'ya gönderebilmek için çok iyi bir yalan uydurmamız gerekiyordu. Şimdi asıl işimize dönebiliriz.

— Somoza'nın tarafında olduğunuzu sanıyordum, dedi Malko.

— O eskidendi, dedi Jim. Somoza, Capitol Hill'de arkadaşları olduğu, sekiz yılını bizlerle geçirdiği ve İngilizce'yi benim kadar iyi bildiği için onu desteklediğimizi sanıyor. Ona bunun tersini kanıtlamamız gerek...

— Size ne yaptı? diye sordu Malko.

Malko Somoza'nın şanını duymuştu. Gözü doymayan ve keyfe bağlı bir yönetim biçimi vardı. Polis ve ordu, korumakla görevlendirildikleri kişileri kolaylıkla soyuyorlardı. Somoza iktidarda kalmasını, Amerika'nın yardımlarına ve topluma karşı güttüğü vahşi baskıya borçluydu.

— Alın, dedi Georges Mean. Size göstermek istediğimiz şeyler var.

Malko'ya bir fotoğraf uzatmıştı. Fotoğraftaki kadın nefis bir sarışıandı, profili de harikaydı doğrusu!

— Kim bu? diye sordu Malko.

— Brenda Trent, dedi Jim. Arizona Tucson Üniversitesi'nden mezundur. En iyi elemanlarımızdan Bruce Trent'in kızıdır. Bruce Trent bir GS 18'dir. Kızı da üç yıldır bizle çalışıyor ve bir GS 12. Yedi aydır Managua'daki elçiliğimizde memur rolüne bürünmüş bulunuyor.

— Sonra ne oldu? diye Malko sordu. Somoza onun

işine son mu verdi?

— Alay etmeyin, dedi Jim. Ona bir görev vermiştik. Sandinist direnişinin şeflerinden biriyle görüşecek, sandinistlerle uzlaşma yoluna gidebilirse Somoza'nın yönetimine son verecektik. Brenda bu işi babasıyla birlikte yürütmek istedi, ama Bruce kabul etmedi. Şimdi ise çok pişman.

— Neden?

— Brenda Trent altı gün önce sandinist grubun en önemli şeflerinden biri olan Julio Zelaya ile bir buluşma ayarlanmıştı, diye cevap verdi Georges Mean. Julio Zelaya Brenda Trent ile konuşmak için dağdaki ininden çıkmayı kabul etmişti.

Ama bu buluşma gerçekleşmeden Brenda Trent ortadan yok oldu. Zelaya da Guardia tarafından tutuklanarak işkenceye tabi tutuldu. Halen gözaltında bulunuyor. Brenda'ya gelince, o sanki hiç yaşamamış gibi...

— Managua'da bir merkeziniz olduğunu sanıyordum, dedi Malko. Merkezde de bir şefiniz var yanılmıyorsam. O, Brenda Trent'i bulamaz mıydı?

— Henry Gali aptalın tekidir, dedi Jim. Henry, Brenda'nın gereksiz risklere girdiğini ve Guardia görevlilerinin o adda bir kişiyi tanımadıklarını söylüyor. Başka bir kaynaktan aldığımız habere göre ise, Brenda tutuklanmış ve ona işkence yapılmış. Onu serbest bırakmaktan korktukları için bizlere hissettirmeden yok etmek çabasındalar. Biz Henry Gali ile haberleşirken zaman kazanmış oluyoruz.

Malko, bir CIA elamanına karşı bu derece sert çıkan bir DDO'ya ilk kez rastlıyordu.

— Benim ne yapmam gerekiyor? diye sordu.

— Sizin esas göreviniz Brenda Trent'i bulmaktır.

— Oradaki merkeze karşı sorumluluğum nedir?

— Onlara çoktan haber verdik. Sizin keşif amacıyla

gittiğinizi biliyorlar. Nikaragualılar ise Matagalpa bölgesinde kahve alanları satın almak için gittiğinizi sanıyorlar. Brenda Trent ile kontak kurmanızı sağlayacak adamlar da haber almış durumdalar. Başlangıç için iki bin dolar avans vereceğiz size.

— Bu parayla çok uzağa gidemem, dedi Malko.

Georges Mean şaşırmişti.

— Ne diyorsunuz siz? Bizler amirimizin emri olmadan ayda beş yüz dolardan fazla para harcayamayız. Ama öyle ya, siz bir asilsiniz!

— Yoksul bir asil! diye cevap verdi Malko.

Her yıl sonbaharda, Liezen'deki şatosunu ayakta tutabilmek için yaptığı harcamaların bilançosunu çıkarırdı Malko.

Evin tavanı artık iyice çürümüşü. Aralıkta bir doğumgünü partisi düzenlemeyi düşünüyordu, ama davetlileri bodrum katında ağırlamak istemezdi. Zaten Viyana'da pek iyi bir şanı yoktu.

Ayrıca destek duvarlarından birinin moloz taşları da dökülmeye başlamıştı. Bunun tamiri aşağı yukarı altı bin dolara patlardı! Sıcak su hattı da on banyodan ancak ikisine su taşıyabilecek durumdaydı. Kısa bir süre sonra, geçen yüzyılın sistemine dönerek sıcak suları güğümle taşımak gerekecekti. Bunların yanında pek de sadık olmayan nişanlısı Alexandra'ya görkemli bir armağan da almak istiyordu Malko. Alexandra, Malko'yu İtalyan bir playboy yüzünden biraz ihmal etmişti, fakat yine de sonunda yuvaya dönmüşü. Ama Malko CIA'daki işine son vermediği müddetçe, Alexandra yaşamını onunla paylaşmayı reddediyordu.

Nikaragua'da aldığı görevle işini bir kez daha zorlaştırıyordu Malko.

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Jim.

— Asillik yaşamımı, diye yanıtladı Malko.

— İyi, dedi Georges Mean. Size vereceğimiz bazı

şeyler var.

— Yine o garip cihazlardan mı vereceksiniz? diye sordu Malko.

— Hayır, sadece bazı dosyaları yanınıza almanız gerekiyor, dedi Jim. Brenda Trent'i lütfen geri getirin, Bay Linge. Eğer onu sağ salim geri getirirseniz, size minnettar kalacak pek çok dost kazanırsınız.

— Dosta ihtiyacım yok, dedi Malko.

Amerikalı omuzlarını silkerek:

— Pekâlâ, dedi. Ama dost kazanmak her zaman yararlıdır. Bana vereceğiniz mesajları "Eyes only" parolasıyla göndereceksiniz.

Şimdi Bay Mean durumunuz ve kuracağınız ilişkiler hakkında bazı teknik bilgiler verecek size. Sanırım bu konuşma iki saate yakın sürer. Sonra DDO arabalarından biri sizi doğruca Dulles'e götürecektir. Concorde'un Washington-Mexico uçağında size bir yer ayırttım. Mexico'dan Managua'ya geçmek için tren ya da otobüsü seçebilirsiniz. Böylece zaman kazanmış olacak ve az yorulacaksınız.

— Yüzyılımızın koşullarına uymak gerek, dedi Malko. Yorgunluğun ekonomik fiyatı yok. Ayrıca enerjiye de ihtiyacım olacak. Managua'daki yaşantımın rahat olacağını sanıyorum. Eğer Merkez'den de yararlanabilirsem...

— Elbette yararlanabilirsiniz, dedi Jim. Ama bazı sınırlar koymayı da unutmayın. Managua'da tek düşünceniz, Brenda Trent'i canlı olarak geri getirmek olmalıdır.

IV. BÖLÜM

Malko, taksinin şoförüne eğilerek:

— Kent merkezi nerede? diye sordu.

Şoför başını hafifçe çevirerek:

— Bu kentin merkezi yoktur, dedi.

Taksi, yaklaşık kırk dakikadır yıkık dökük evlerin arasında ilerliyordu. Las Mercedes'teki havaalanından buldukları Norte bölgesine kadar dümdüz bir yolda filler için hazırlanmış tuzakları andıran çukurlara bata çıka, gecekondulu mahallelerinden geçerek yol almışlardı. Taksi eski bir Amerikan arabasıydı. Camlar yarıya kadar inik olduğundan bunaltıcı sıcak arabanın içini dolduruyordu. Araba harabelerin arasında ilerlerken, Intercontinental Oteli'nin piramidi andıran görüntüsü aniden Malko'yu korkuttu. Sanki Pompei'den geçiyorlardı. Dümdüz uzanan bu yolun bir şehre ait olduğunu anlamak oldukça güçtü. Yaşamdan hiçbir belirti yoktu burada!

Otel, Maya uygarlığından kalma bir kalıntı gibi gökyüzüne doğru uzanmıştı.

Oysa Managua'yı yerle bir eden depremin tarihi Aralık 1972 idi. Bu görüntü, depremden sonra hiçbir şeyin imar edilmediğini gösteriyordu. Taksi otele giden yolu tırmanırken yağmur başladı. Normal bir yağmur değildi bu. Sanki bir çağlayanın altındaydılar. Taksi yavaşlayarak sağa saptıktan sonra Intercontinental'in girişinde durdu.

Kapıcı, elinde küçük bir şemsiyeyle kapıda belirmişti. Malko ona doğru koşma yüzüzlüğünü göstermek

için dayanılmaz bir istek duyuyordu, ama yapmadı bunu. Lobiye girdiğinde, havuzdan yeni çıkmış gibi sırlısklandı. O haldeyken, doldurması gereken formalite kâğıtlarına bir şeyler yazdı ve hemen ardından çift dairesel odasına çıktı. Manzara, gri bir perdenin ardında yok olmuştu. Bu mevsimde rastlanan günlük bir sağanaktı bu. Malko soyunup kurulandıktan sonra pencerenin dışındaki manzarayı incelemeye koyuldu.

Geldiği yolun öteki tarafında bir patikanın ardına gizlenmiş ve çitlerle çevrili, Guardia Nacional'in "Askeri Casino" su uzanıyordu.

Yağmur hızlanmıştı. Malko, silahlı askerlerle dolu bir jipin "Casino" ya girdiğini gördü. Askerler sırlısklam olmuşlardı. Guardia Nacional'in yedi bin beş yüz askeri de ülke yönetiminde söz sahibiydiler. Sınırsız özgürlükleri vardı, ama Somoza'nın bıraktığı kısıntılarla ancak doyurabiliyorlardı karınlarını. Somoza ve onun yakın dostları ise pastanın en büyük dilimlerini kendilerine ayırıyorlardı.

Malko bu düşüncelerinden sıyrılarak dosyasını eline aldı. Artık çalışmaya başlamalıydı. Sarışın, güzel ve güler yüzlü Brenda Trent'in fotoğrafı tam karşısında duruyordu.

Onu nerede bulabilirdi acaba?

Brenda Trent Malko'nun bulunduğu katta 432 numaralı odayı tutmuştu. Malko üstüne bir pantolon ve gömlek geçirdikten sonra koridora çıktı. Asansörün tam karşısında, katlara bakan kadınla çarpışuyordu.

— Buenos noches, senyor!

— Buenos noches. 432 numaralı odaya bir haber bırakmam gerekiyor. Açabilir misiniz?

— Elbette!

Malko başka bir şey söylemedi. Yerli halk insanlara hâlâ güveniyordu demek!

Kadın kapıyı açtıktan sonra koridorda yok olmuştu.

432 numaralı odanın ii oldukça düzenliydi, fakat Brenda Trent yoktu. Malko giysi dolabını inceledi, ilgisini çekecek bir Şey bulamadı. Sıkıntılı bir halde yatağın üstüne çöktü.

Guardia'nın marifetleri hakkında okuduğu yazılardan sonra Amerikalı genç kadının yok oluşu hiç de i aı değildi. Askerlerin en büyük eğlenceleri, sandinist eyleme katılmaktan Őüpheli görülen köylüleri bir elmeyle yere devirmektir. Köylü katliamı alıp yürümüŐtü ve ölü sayısı bilinmez durumdaydı.

Guardia'nın zindan iŐkencelerinden başka, elektrik verilen iğnelerle tutukluların tırnak diplerine yapılan zulüm de söz konusuydu, ama bu canavarlık gizleniyor, hatta CIA tarafından bile Guardia'ya büyük bir tolerans tanınıyordu. Bu tolerans sonucu Brenda Trent'in başına gelenler nasıl açıklanabilirdi? Somoza, misillemeyi, baŐlatmadan önce Şirket'e haber vermesi gerektiğini bilmiyor muydu? Dışarda, yağmur hızını artırmıŐtı.

Brenda Trent hangi delikteydi? Ona ne yapmışlardı?

Malko 432 numaralı odayı terkederek kendi odasına döndü. Nem, duvarların içine dek iŐlemiŐti. Masanın başına oturarak dosyaları incelemeye koyuldu. Akşam yemeğinden önce yapabileceği bir Şey yoktu.

Dosyadaki ilk isim Rahip Thomas'ındı. Misyoner bir papazdı bu adam ve Brenda Trent'in sandinistlerle ilişki kurmasını da o sađlamıŐtı. Malko adamın adresine baktı: Tres Quadras al Sur del Cine Cabrera.

İkinci ad, Amerikalı paralı askerlerden Douglas Swiners'a aitti. Eski bir "Yeşil Bereli" olan bu adam, Şimdi Guardia Nacional'in eğitmenlerinden biriydi. Aynı zamanda bir helikopter pilotu da olan Swiners, işkence yapmaktaki ustalığıyla tanınıyordu.

Sonraki ad, Ruben Dario: CIA'nın anti-Somoza bir

hükümet kurmak amacıyla gerekli kişileri bulmakla görevlendirdiği adam. Malko onun fotoğrafı önünde düşüncelere dalmaktan alamadı kendini. Yumuşak yüz hatları, bakışlarını gizleyen kocaman gözlükleri ve seyrek saçlarıyla bu yaşlı adam hiç de cesaret verici gözüküyordu.scannedbydarkmalt1

Malko'nun sabah ilk işi, CIA'nın Managua'daki görevlisi Henry Gall'ı bulmak olacaktı. Henry Gali, Brenda Trent olayının büyümesine engel olan adamdı. Malko ona, Rahip Thomas'la olan randevusundan söz etmemeye karar verdi.

*

**

Sallanan iskemlenin insanı rahatsız eden gıcirtısı aralıksız devam ederek çıplak odadaki sessizliği bozuyordu. Malko, gözleri önünde sallanan iskemlenin sırtını duvara dayadı. Rahip Thomas dua kitabını okumakla meşguldü. Küçük çocuk rahibin yanına yaklaşp kulağına bir şeyler fısıldadı, ama rahip Malko'nun odadaki varlığını hiçe sayarak okumasını sürdürüyordu.

Malko sabırsızlığını gizlemek için günlük gazetelerden Novedades'in ilk sayfasını incelemeye koyuldu. Bir yerleri ustaca koparılmış ceset takımının görüntüsü tüyler ürperticiydi. Bu vahşetin suçlusu olarak gazetede sandinistlerden söz ediliyordu. Muhalefet gazetesi olan La Prensa'da ise Guardia'nın yaptığı vahşetten bahsediliyordu.

Buna rağmen Managua'ya sakin bir hava hakimdi o gün. Ortalıkta asker dolaşmıyor, sadece gökyüzünün basık görüntüsü altında bir volkan zinciri şehri kuşatıyordu.

İskemlenin gıcirtısı aniden kesilmişti. Malko dua kitabının kapatıldığını kuydu. Rahip Thomas, Malko ile konuşmak için oturduğu yerden kalkmıştı.

— Senyor, dedi. Kimsiniz?

Rahip Thomas kollan sıvanmış gömleği, metal çerçeveli gözlükleri ve aklaşmış kısa saçlarıyla bir işçiden farksızdı. Canlı mavi gözleri Malko'yu dikkatle inceliyordu. Malko, rahibin yanındaki çocuğa Brenda Trent'in adını vermişti.

— Adım Malko Linge'dir, dedi. Brenda Trent'in babası tarafından onu bulmak için gönderildim.

Evin üstünden alçak uçuş yapan bir helikopter geçti, ama Rahip Thomas bunu önemsemedi.

— Amerikalı mısınız? diye sordu İngilizce olarak.

— Hayır, diye yanıtladı Malko.

Rahibin mavi gözleri hâlâ parlıyordu.

— Ama Amerikalılar için çalışıyorsunuz.

— Evet, dedi Malko. Brenda Trent'i bulmak için buradayım.

Rahip Thomas yeniden sallanan iskemlesine oturmuştu. Malko buraya gelirken evlerin çoğunda görmüştü bu iskemlelerden. Havalandırma sistemi olmadığı için tatlı bir serinlik sağlamanın tek yolu bu iskemlelerdi. Ayrıca, rahibin başı üstündeki vantilatör de odayı serinletiyordu. Rahip piposunu ateşleyerek bir nefes çektikten sonra:

— Amerikalılar yıllar boyunca Somoza dostlarını halkı öldürmekte serbest bıraktılar. Şimdi Amerika fikrini değiştirmiş olsa bile, Somoza hâlâ katliamını sürdürüyor. Burada politik görevliniz Bay Gali, kendisine yeni bir canavarlığı bildirmeye gittiğimde beni başından savmıştı.

— Washington'un politikası değişiyor, diye yanıtladı Malko. Ama benim Managua'daki tek görevim Brenda Trent'e ne olduğunu araştırmaktır. Eğer onu canlı olarak bulabilirsem çok daha iyi tabii... Bu görev için Bay Gall'a güveneceksek, benim burada bulunmama gerek yok!

Bu konuşma rahibi biraz etkilemişti. Puposundan bir nefes daha çektikten sonra:

— İki hafta önce, bugün sizin oturduğunuz yerde oturuyordu, dedi. Oysa şimdi...

Rahip aniden susmuştu. Sonra kendi kendine konuşmuş gibi sözlerine devam etti.

— Yaptıklarına çok pişmanım... çünkü suçlu benim. Tek kaybolan da Brenda Trent değil...

— Başka kim var?

— Buluşacağı adam. "El Cero" olarak tanınan Julio Zelaya. Namuslu ve cesur bir adamdır. Ama onun nerede bulunduğunu biliyoruz. "Casino" da Guardia zindanlarından birinde hapis yatıyor. Ona ne yaptıklarını biliyor musunuz?

— Hayır.

— Hayalarını bir köpeğe yedirdiler.O aptal Mercedes Puntas'ın köpeğine... Julio'yu tedavi de etmediler. Yakında ölecektir.

— Mercedes Puntas kim? diye sordu Malko.

— Para için kendini şeytana bile satacak kadar adi bir kadındır. Antiterörist birliklerin başkanı Albay Nuncio'nun metresidir. Tanrı, bir gün mutlaka cezalandıracaktır onu.

Rahip puposundan bir nefes daha çaktı.

Malko iskemleye doğru hafifçe eğilerek:

— Brenda Trent'in nerede olduğunu biliyor musunuz? diye sordu.

Rahip bir süre sessizliği bozmadı. Sonra:

— Onun nerede olduğunu size söyleyebilecek birini tanıyorum, dedi.

— Büyükelçi bilmiyor.

Rahip Thomas hüzünle karışık bir gülümsemeye:

— Brenda Trent'in nerede olduğunu bilen kişi, büyükelçiliğe bundan söz etmek istemez, dedi.

Malko rahibin mavi gözlerine bakarak:

- Benimle konuşmayı kabul eder mi? diye sordu.
- Eğer ben rica edersem evet, diye yanıtladı rahip.

Malko:

— Brenda Trent'in babası tarafından gönderildiğimi biliyorsunuz, diye tekrarladı. Yardım etmenizi istiyorum. Büyükelçiliğe henüz gitmedim.

Misyoner hüzünle karışık gülümsemesini sürdürerek: www.cizgiliforum.com

— Benden nefret ederler, dedi. Bir gün, Bay Gali benim Amerikalı olmamdan utandığını söylemişti. Ama zavallı Brenda Trent'i kurtarmanızda size yardımcı olmak isterim. Eğer hâlâ vaktimiz varsa... Buradan çıkınca, yıkık dökük evlerin bulunduğu bir yokuş göreceksiniz. O yolu izleyin. Dört yol ağzına gelince sağa sapın. Yüz metre kadar sonra İnsan Hakları Komisyonu CPHD'ye rastlayacaksınız. Orada Fulvia'yı sorun. Benim adımları vererek on bir buçuk mesajının iptal edildiğini söyleyin ona. Fulvia'ya istediğiniz soruyu sorabilirsiniz.

Rahip bunları söyledikten sonra iskemlesinden kalkarak elini Malko'ya uzattı ve onu yola kadar geçirdi.

— Dikkatli olun, dedi. Bu adamlar hiçbir şeyin karşısında gerilemiyorlar. Guardia daha dün akşam San Juan'daki bir aileyi kılıçtan geçirdi. Cesetleri de, insanları korkutmak için yolda bıraktılar. Onları sandinistlerin öldürdüklerini söylemekten de geri kalmadılar. Cesetler sabaha dek orada kaldı, ölenler yoksul insanlardı. Tanrı sizi korusun!

Malko yürüyerek gitti. O saatte taksi bulmak zordu. Rahibin tarif ettiği yere vardığında ter içinde kalmıştı. Gözüne ilk çarpan, caddeye bakan bir mağazadan farksız büro oldu. Duvarları afişlerle kaplı olan ve tam girişte kocaman bir fotoğraf makinesinin bulunduğu bu büroda daktilo yazmakta olan yerli bir kadın Malko'yu

görünce ayağa kalkmıştı. Kadının saçları porsuk ağacı gibi tıraşlıydı. Koyu kahverengi gözleri hüznü bir anlamla doluydu. Seksi ağız yapısı ve donuk renkli gömleğinin altına gizlenmiş nefis göğüsleriyle çekici bir kadın sayılırdı. Kadın ayağa kalktığında, Malko onun düz eteğinin altından görünen dolgun bacaklarına bakmaktan alamadı kendini.

— Adınız Fulvia mı? diye sordu.

Kadın başını hafifçe sallayarak:

— Evet, dedi. Neden soruyorsunuz?

— Rahip Thomas tarafından gönderildim, dedi Malko. On bir buçuk mesajının iptal edildiğini size söylememi istedi.

Korkuyla karışık bir ışık parıltısı Fulvia'nın gözlerini aydınlatmıştı. Genç kadın Malko'nun omuzları üzerinden çevreye bir göz attı. Birileri onu sürekli izliyormuş gibi korkuyordu.

— Teşekkür ederim, dedi. Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?

Genç kadının hafif bir aksanı olmasına rağmen İngilizcesi mükemmeldi. Malko onun korkusunu biraz olsun giderebilmek amacıyla:

— İngilizceniz çok güzel, dedi.

Fulvia az da olsa rahatlamıştı.

— Doğudan, Puerto Cabezas'tan geliyorum, dedi. Orada herkes İngilizce konuşur.

Genç kadının Malko ile konuşmaktan zevk almış bir hali vardı.

— Size sormak istediğim birkaç şey var, dedi Malko.

Fulvia ansızın, Malko'nun dudaklarını bir eliyle kapatarak onu kolundan tuttu ve yan sokaklardan birine doğru sürükledi. İki yanı ağaçlarla ve küçük evlerle süslü sakin bir sokaktı burası.

— özür dilerim, dedi Fulvia alçak bir ses tonuyla. Her yere mikrofon koyuyorlar da... Ne öğrenmek

istiyorsunuz?

Koyu kahverengi gözleri Malko'yu sabırsızlık ve telaşla inceliyordu. Zoraki bir gülümsemeyle:

— Hep korkuyorum, dedi. Beni gözetliyorlar. Bazen telefon çalıyor, beni öldüreceklerini söylüyorlar.

— Bunları kim söylüyor?

— Guardia.

— Brenda Trent'i arıyorum, dedi Malko. Washington'dan geldim. Rahip Thomas, onun hakkında bilgiye sahip olduğunuzu söyledi. Doğru mu?

Zenci kadın başını evet anlamında sallayarak:

— Doğru, dedi.

— Nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Evet, iki gündür.

— Büyükelçiliğe neden haber vermediniz?

Fulvia gülümseyerek:

— Hiçbir şey yapmazlar, dedi. Diğerleri de Amerikalıların Brenda Trent'i geri almalarından korkuyorlar.

— Neden?

— Ona çok işkence yaptılar, dedi Fulvia sesini alçaltarak. Sıcak buharlarla yaktılar, ırzına geçtiler, elektrik şokundan geçirdiler... Hatta göğüslerinden birinin kesildiği de söyleniyor.

Malko bu vahşet örneğini pek de inanarak dinlemiyordu. Güney Amerikalıların abartmaya karşı ne kadar eğimli olduklarını bilirdi.

— Onun nerede bulunduğunu nasıl öğrendiniz?

— Söyleyemem. Ama her tarafta haber toplayıcılarımız vardır. Tüm ülke Somoza'dan nefret ediyor.

— Brenda Trent nerede?

— Managua'dan otuz kilometre uzaklıktaki Momotombo volkanının yamacındaki gizli bir Guardia hapisanesinde. Askeri bölge olduğu için kimsenin oraya girmesine izin vermezler. Eğer bir şeyden

kuşkulanırlarsa onu öldüreceklerdir.

Ayaklarının ucunda hafifçe yaylanan Fulvia oldukça sinirli gözüküyordu.

— Ne önerirsiniz? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum, dedi Fulvia. Belki iyileştiğinde onu bırakırlar. Belki de öldürürler. Aslında, "El Chigüin*" eline geçirdiği tutukluları bırakmayı hiç sevmez.

— Kim bu El Chigüin?

— Asıl adı Jose Ramirez'dir, ama El Chigüin lakabıyla tanınır. Somoza'nın koruyucularından biridir. Sadist ruhlu bir adamdır. Bir düzine insanı gözünü bile kırpmadan öldürmüştür. "Casino" ya giderseniz, onu görebilirsiniz. Başından hiç çıkarmadığı eski şapkası ve üzerindeki sayısız silahlarla onu tanımanız çok kolay olacaktır.

— Yardımlarınız için teşekkür ederim Fulvia, dedi Malko. Bayan Trent'i kurtarmak için elimden geleni yapacağım.

Fulvia, Malko'nun elini içten gelen sıcak bir duyguyla sıkarak:

— İyi şanslar, dedi.

— Sürekli burada mısınız? diye sordu Malko ona.

— Saat yediye kadar buradayım, dedi Fulvia. Daha sonra gece üniversitesine gidiyorum. Dokuz buçuğa kadar dersim var.

— Ben intercontinentaPde kalıyorum, dedi Malko. 408 ve 410 numaralı odalar bana aittir. Yeni bir şey öğrenirseniz bana da haber verin.

Malko taksi bulabilmek için otele kadar yürümek zorunda kaldı. Sonra Amerikan Büyükelçiliği'nin yolunu tuttu. Henry Gali ile tanışmayı hiç istemiyordu, ama öğrendiklerinden sonra Langley ile irtibat kurmanın en kolay yolu buydu.

(*)Zebani

*

**

Odanın içi bir İsviçre dağevi gibi tahtalarla döşenmişti. Duvarların her köşesinde Henry Gall'ın Somoza'nın elini sıkarken çekilmiş fotoğrafları vardı. İlk fotoğraflarla sonuncular arasında, diktatör Somoza'nın yirmi kiloya yakın zayıfladığı hemen dikkati çekiyordu. Malko'nun ilgisi karşısında Henry Gall kurum satmaktan geri kalmadı.

— Başkan bana çok değer verir, dedi. Dilerseniz, onunla özel bir görüşme ayarlayabilirim size.

— Evet, ilginç olur, dedi Malko.

Henry Gall, döner iskemlesine oturarak kocaman ayaklarını masanın üstüne dayamıştı. Brooklyn aksaniyle konuşan bu adamın özenle taranmış simsiyah saçları vardı. Zeki bakışlarını geniş çerçeveli gözlüğünün ardına gizleyen Henry Gall, adaleli bir dev görüntüsüne sahipti.

Malko, Henry Gall'ın fotoğraflarını incelerken ona karşı büyük bir antipati duyuyordu. Sayısız cebe sahip gömleği ve ekose pantolonuyla bu adam ancak bir gringo karikatürü olabilirdi!

— Somoza'nın başına iş açmak için geldiniz galiba, dedi Henry Gali. Onun yerine geçecek birini arıyorsunuz yanılmıyorsam. Ama ona karşı olan birini bulabileceğinizi sanmıyorum. Somoza, ülkede çok popülerdir.

— Halk kesiminden bazı grupların Somoza'nın yönetimine karşı olduklarını sanıyordum, dedi Malko.

Henry Gall başını hafifçe oynatarak:

— Dağlarda saklanan bir avuç sandinistten söz ediyor olmalısınız, dedi.

Malko masum bir tavır takınarak:

— Bayan Trent'e ne olduğu hakkında bir bilginiz var mı? diye sordu Henry Gall'a.

Henry Gall, sigarasını öfkeyle küllüğe bastırarak:

— Sandinistler onu öldürdüler, dedi. Somoza'ya yardım ettiğimiz için biz Amerikalılardan nefret ediyorlar.

— Washington aynı kanıda değil, diye yanıtladı Malko.

Henry Gall gözlüğünü burnuna doğru indirerek:

— Amerikalılar burada yaşamıyor ki! dedi. Somoza'nın yönetimi mükemmeldir. Beş bin asiye ortadan kaldırılabilecek ülke iki senelik bir huzur dönemine girecektir. Elli bin kişiyi temizlesek on senede...

— Ya Brenda Trent? diye sordu Malko.

— Dünyayı değiştirmek isteyen aptal bir kızdı o. Başaramadı, hepsi bu...

— Sandinistlerin elinde olduğundan emin misiniz?

— Elbette.

— Neden?

— Guardia'daki dostlarımıza sorduk. Sandinistlerin onu öldürmek isteğinde olduklarından haberleri var.

Malko konuyu değiştirmeye karar verdi. Brenda Trent hakkında bu adamdan bilgi alması olanaksızdı.

— Doug Swiners adında birini tanıyor musunuz? diye sordu.

Henry Gall gözlüğünü yeniden takarak:

— Tabii, dedi. Guardia'da eğitmandir. İyi işler yapar. İndianapolis'in eski görevlilerindedir. Onun gibi birkaç insana daha sahip olsak...

— Size haberleri o mu veriyor?

— Yalnız o değil.

Henry Gall birdenbire saatine bakınca Malko bu fırsatı değerlendirerek ayağa kalktı ve:

— Langley'e bir teleks çekmek istiyordum, dedi.

— Bizim teleks sistemini kullanabilirsiniz, dedi Amerikalı.

Daha sonra, iç telefonun bir düğmesine basarak:

— Barbara, Christopher'a buraya gelmesini söyle misin lütfen, dedi.

Birkaç dakika sonra sarışın, genç bir adam odaya girdi.

— Bay Linge Şirket'in üyelerindendir, dedi Henry Gall. Langley ile konuşmak istiyor.

Henry Gall bunları söyledikten sonra odanın içinde bir tur atarak Malko'nun yanına geldi ve Malko'nun elini tüm gücüyle sıkarak:

— Olanları bana da bildirirseniz sevinirim, dedi. Eğer patronu görmek isterseniz beni arayın, size bir randevu ayarlarım.

Malko teleks bağlantısını kuracak adamla birlikte uzun bir koridordan geçerek üstünde "Girmek Yasaktır" tabelasının asılı olduğu bir kapıya vardı.

Adam Malko'ya dönerek:

— "Acele" bir teleks mi olacak? diye sordu.

— Hayır, dedi Malko. "Normal."

Sandalyeye oturan Malko bir şeyler yazdı. Yazdıklarının da "Eyes only" parolasıyla bitirdi. Adam, Malko'nun yazdıklarını kodlayarak makineye geçirirken, Malko da onu izliyordu. Birkaç dakika sonra yazdıkları Langley'de Jim'in masası üstünde olacaktı.

Teleksi çeken adam başını kaldırarak:

— Bayan Trent hakkında bilgi alabildiniz mi efendim? diye sordu.

— Evet, diye yanıtladı Malko. Ama burada okuduklarınızdan kimseye, hatta şefinize bile söylemeyeceksiniz, tamam mı?

— Elbette, dedi adam. Kuralları biliyorum.

Malko makinenin çıkardığı sesi dinliyordu. Birkaç dakika sonra Jim, Brenda Trent'in Guardia tarafından tutuklandığını öğrenecekti. Bu haber de pek çok kimsenin hoşuna gitmeyecekti.

V. BÖLÜM

Kapıya vurulan darbeler o kadar güçlüydü ki, yatağında derin bir uykuda olan Malko bir anda yerde buldu kendini. Ayağına bir pantolon geçirerek saatin kaç olduğuna baktıktan sonra kapıyı açtı. Gözüne ilk çarpan, Henry Gall'ın havaya kalkmış yumruğu oldu. Amerikalının mor yüzü öfkeden kasılmıştı. Henry Gali Malko'yu karşısında görünce, kolunu indirerek odanın içine fırtına gibi daldı ve kapıyı hızla kapattı.

Malko onun balon gibi patlayacağını sanmıştı.

— Ne oluyor? diye sordu.

Henry Gall gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi öfkeyle bağırarak:

— Tanrım! dedi. Langley'e gönderdiğiniz "haber" den sonra, bir de bana bu soruyu soruyorsunuz ha? Beni görmeye geldiğinizde pek çok şey biliyordunuz demek!

— Evet, dedi Malko. Ama mesleğimiz gereği herkese her şeyin anlatılmayacağını bildiğinizi sanıyordum.

Henry Gall beyin kanamasından gidecek gibiydi.

— Meslek gereğiymiş... dedi. Başıma dert mi açmak istiyorsunuz?

Henry Gall'ın sinir krizine tutulmuş bir hali vardı. Malko adamın bu haline içinden gülerken, dıştan hiçbir şey belli etmedi.

— Somoza, kendisini böyle bir aptallıkla suçladığını zı öğrenince öfkesinden kuduracaktır...

Malko şaşırılmıştı. Ya Henry Gall Brenda Trent'i kaçırانlarla ortaktı, ya da dünyanın bir numaralı enayisiydi.

— Teleksten kimseye söz etmemeliydiniz, dedi sakın bir ses tonuyla. Albaya haber vermekle kendinizi de güç duruma soktunuz. Eğer albay gerçekten suçluysa...

Henry Gall öfkesini saklamaya çalışarak omuzlarını silkti ve:

— Haksızsınız, dedi. Albayın hiçbir suçu yok. Yarın sabah on bir buçukta kampı teftişe çıkacağız. Umarım, siz de gelirsiniz.

— Albaya benden söz ettiniz mi? diye sordu Malko.

Henry Gall Malko'nun bu sorusuna yanıt vermeden:

— Yarın sabah saat onda sizi büyükelçilikte bekleyeceğim, demekle yetindi. Bir daha böyle bir bilgi aldığınızda beni de haberdar ederseniz sevinirim. Ne de olsa burada hâlâ patron benim.

Sonra Malko'nun elini bile sıkmadan kapıyı hızla çarparak dışarı çıktı. Malko'nun uykusu kaçmıştı. Odanın öbür köşesine giderek bir Martini Bianco doldurdu. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Resmi bir destek olmadan, gecenin bu saatinde askeri kampa sokmazlardı onu. Malko yanılmış olabileceğine inanmak istiyordu, ama Somoza'nın kötü bir şeyler yaptığı fikrini de bir türlü kafasından uzaklaştıramıyordu. Yağmur damlaları pencereye vurmaya başlamıştı. Malko sabahın dördüne dek gözleri açık, orada öylece kaldı.

*

**

— Senyor, dostlarımızdan saklayacak hiçbir şeyimiz yok. Siz de görüyorsunuz...

Albay muhteşem üniformasıyla kortejin başında yer alıyordu. Çitlerle güven altına alınmış çiftliği ziyaretçilerine göstermekten büyük bir haz duyduğu belliydi. Silahlı nöbetçilerin dışında, diğerlerinden farksız bir çiftlikti burası. Malko'nun gezdiği binalar pis ve çökmek üzere olan yapılarıydı. Brenda Trent'e ait hiçbir

iz bulamamıştı. CIA'nın Managua'daki temsilcisi Malko'yu ayıplayan gözlerle izleyerek belirgin bir biçimde kasılıyor, ama albayla konuşurken yüzüne hemen bir gülücük konduruyordu. Leon yolundan ayrıldıktan sonra yarım saat kadar çukurlarla dolu bir patikada sarsılarak yol almışlar, ama sonunda volkanın yamacında kaybolan bu kampa varabilmişlerdi. Albayın Mercedes'ini, Henry Gall'ın Plymouth'unu ve iki jipi park ederek gezintiye başlamışlardı.

Brenda Trent'i burada tutmuş olsalar bile, geride hiçbir iz bırakmamışlardı. Malko öfkesini güçlkle gizleyebiliyordu.

— Burada niçin askerler var? diye sordu. Korunması gereken bir şey göremiyorum da...

Albay kendisine soru sorulmasından son derece mutlu olmuştu.

— Yanılıyorsunuz senyor, diye yanıtladı. Burada ülkemiz için çok yararlı olacağını umduğumuz bir proje geliştiriyoruz. Volkanın enerjisini toplamaya çalışıyoruz. Yakında bu enerjiyi Nikaragua'daki petrolün yerine kullanabiliriz. Gelin senyor, size göstereyim. Lütfen arabama binin.

Herkes arabalara bindi. Yol volkanın tepesine doğru kıvrılarak uzanıyor, aşağıda Jiloa Gölü farkediliyordu. On dakika sonra, volkandan fışkırmış izlenimini veren iki buhar kaynağının yanındaydılar. Araba camlarının kapalı olmasına rağmen, gürültü dayanılır gibi değildi. Albay, Malko'nun kulağına eğilerek haykırdı.

— Burası deneme merkezidir, senyor. Gelecek yıl türbün sistemine geçmeyi düşünüyoruz.

Kaynakların çevresinden dolanarak volkanın yamacına açılmış bir platforma geldiler. Hep birlikte arabadan indiler. Gürültü kulakları tırmalamaya devam ediyordu. Malko buhar püskürten boruya yaklaştı.

Buhar çok sıcak olmasına rağmen, boruya el değdirmek mümkündü. Malko Fulvia'nın anlattıklarını düşündü. Volkanın derinliklerinden gelen bu buhar, bir işkence aleti olarak kullanılmaya oldukça müsaitti!

Malko bunları düşünürken yarım kulakla da albayın teknik açıklamalarını dinliyordu.

Gözden tamamen uzak bir yere kurulmuş olan bu merkezden geçen tek yol, doğruca askeri kampa varıyordu.

Malko'nun da içinde bulunduğu konvoy, dünyanın bu sekizinci harikasını seyrettikten sonra geri dönmüş-tü. Albay Nuncio, Malko'ya birtakım sayılar göstererek yarattığı eser dolayısıyla kasıldıkça kasılıyordu. Malko aniden albayın sözünü keserek:

— Albay, Bayan Trent'in yok oluşu hakkında bir bilginiz var mı? diye sordu.

Albay Nuncio hiç heyecanlanmamıştı.

— Elbette! diye yanıtladı. Sandinistler onu öldürdüler. Onu Matagalpa yöresine götürmüş olmalılar. Brenda Trent'i aramaya yetecek kadar malzememiz yok ne yazık ki... Teröristler tarafından istila edilmiş bu bölgeyi temizlemede bize yardımcı olursanız çok seviniriz. Belki o zaman Bayan Trent'i de bulabiliriz.

— Onun sandinistler tarafından kaçırıldığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

— Senyor, o kız çok düşüncesiz hareket etti. Tehlikeli kişilerle irtibat kurdu. Biz ona engel olmak istedik, ama geç kalmıştık.

— Guardia'nın her olayı yakından izlediğini sanıyordum, dedi Malko.

Otero Nuncio hafifçe gülümseyerek:

— Olanaklarımız sınırlı senyor, diye yanıtladı. Zengin değiliz.

Çiftliğe gelmişlerdi. Malko, büyükelçiliğin Plymouth'una bir an önce binmek için acele ediyordu.

Albay Nuncio onun elini hararetle sıkarak:

— Senyor, size yardımcı olamadığım için üzgünüm, dedi. Eğer bir süre daha burada kalacaksanız pazartesi akşamı bize yemeğe gelin. Size bir araba gönderirim. Akşam sekizde taksi bulamazsınız.

Anlaşılan Guardia öldüremediğini tavlamaya çalışıyordu!

— Neden olmasın? dedi Malko. Hâlâ burada olursam...

— Çok iyi! Çok iyi!..

Yeniden hararetle el sıkışlar, gülücük dağıtmalar... Sonunda Malko arabaya binebilmişti. Yalnız kaldıklarında Henry Gall:

— Komik duruma düştük, dedi. Hem Guardia'ya, hem de Washington'a rezil olduk. Ne aptallık!

Malko adama öfke dolu bir bakış fırlattıktan sonra:

— Neden onlara haber verdiniz? diye sordu. Eğer aldığım bilgi doğruysa, Brenda Trent'i ortadan kaldırmaları için zaman kazandırdınız onlara.

Henry Gall hışımla Malko'ya dönerek:

— Bakın, dedi. Albayı üç yıldır tanırım. Ona güvenim sonsuzdur. Her işi birlikte yürütürüz. Doug Swiners da olanların hepsini anlatır bana. Siz o aptal rahibin palavralarına kanmayacaksınız. Onların tek düşüncesi ihtilal yapmak, bunun için de sandinistlere yardım ederler. Hainler.

— Brenda Trent yok oldu, dedi Malko. Buralarda bir yerde olduğu kesin, ama hiçbir haber alamıyoruz. Eğer onu sandinistler kaçırdıysa, neden hayatta olduğuna dair bir haber vermiyorlar?

Henry Gall kararlı ve ölçülü bir ses tonuyla:

— Dinleyin, dedi. Bu konuyla ilgili görüşebileceğiniz biri var.

— Kim?

— Doug Swiners.

— Niçin o?

— Doug Swiners her şeyden haberdardır. Ama resmi olarak bana söyleyemeyeceği şeyler de var. Küçük bir prim karşılığında, size benim bilmediğim başka bilgiler verebilir.

— Bayan Trent ile randevusu olan sandinist nerede?

— O tutuklandı. Guardia'nın hapishanelerinden birinde. Ama yerini gizli tutuyorlar.

— Onu görebilir miyim?

— Hiç sanmam. Yeni yönetmelik yürürlüğe girdiğinden beri her şeyi gizli tutuyorlar. Somoza, ABD Başkanını Fidel Castro'nun kardeşi olarak kabul ediyor. Ona hak vermemiz lazım.

— Sviners'ı görmek isterim, dedi Malko.

— Çok kolay, diye konuştu Henry Gall. Roosevelt yolu üzerindeki "Casino" da olduğuna eminim. Ama ona ben haber veririm. Intercontinental'in barında, saat sekiz sularında sizi bulacaktır.

Savanlarla çevrili bir yoldan geçiyorlardı. Üstüne çöreklenip kalan sıcak Malko'yu bunaltmıştı. Olaylar bulanık bir perdenin arkasına gizlenmişti sanki. Birileri yalan söylüyordu, ama kim? Bunu bulmak Malko'ya düşüyordu. Elinde kanıt olmadan daha fazla ilerlemesi imkânsızdı. Bir de Swiners'ı dinlemeliydi. Belki o Malko'ya yardım edebilirdi.

*

**

Arkadan bakıldığında, adamın başında erken saç dökülmesi nedeniyle hafif bir çıplaklık göze çarpıyordu.

Sarışın bıyığı özenle tıraş edilmişti. Geniş omuzlarını kaplayan mavi gömleği oldukça hoş bir hava vermişti adama.

Tam karşısında yumuşak yüz hatlarına sahip, kumral, uzun saçlı bir kız oturuyordu. Malko onlara yaklaştı. Henry Gall'ın tarifine göre bu adam Doug

Swiners'dan başkası olamazdı.

— Doug Swiners?

Adam gri gözlerini kaldırarak Malko'ya baktı. Yüzü, yara izleriyle kırış kırıştı. Cömert dekoltesiyle ona eşlik eden kumral kız, adamın yanında küçücük kalıyordu.

— Evet, benim. Siz kimsiniz?

Malko hemen oturmuştu.

— Malko Linge, diye yanıtladı. Bay Gall tarafından geliyorum.

Doug Swiners gülümseyerek:

— Harika, dedi. Ne içersiniz? Bir "flooded canon?" Fena içki değildir.

— Bira içsem daha iyi, dedi Malko.

— Bu Esmeralda'dır, dedi Doug kumral kızı göstererek.

Kız, adını duyunca hafifçe gülümsemişti.

Bar oldukça kalabalıktı, ama yine de rahatça konuşuluyordu. Garson içkileri getirdikten sonra Malko hafifçe eğilerek:

— Brenda Trent'i arıyorum, dedi. Bir fikriniz var mı?

Doug cevap vermeden önce Esmeralda'ya anlamlı bir bakışla baktı.

Kız yavaşça uzaklaşırken Malko'ya gülümsemeyi ihmal etmemişti.

— Kadınların önünde iş konuşmayı sevmem, dedi Svviners. Özellikle de bu ülkede! öğrenmek istediğiniz nedir?

— Brenda Trent'e ne olduğunu bilmek istiyorum. Doğruyu.

Svviners içki dolu bardağına baktıktan sonra bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Langley'den geliyorsunuz, değil mi? diye sordu.

— Evet.

Svviners başını eğerek:

— Ben işimi yapmakla görevliyim, dedi. Guardia ile bir anlaşmam var, maaşım da iyidir. Sıkıntı almak istemiyorum, ama Şirket'inizin derdini anladım galiba. Aptalca bir öykü bu. Kız çok dikkatsiz davrandı. James Bond'luğa özendi. Sandinistlerin şeflerinden biriyle bir buluşma ayarlamış.

Ama Guardia onu gözlüyordu. Onu durdurmak istediler. Buluşma günü sandinist çok direndi. Ona ateş ettiler, bu arada kız da kurşunlandı. Bizimkiler, kızın Amerikalı olduğunu anlayınca paniğe kapıldılar ve onu olduğu yere gömdüler.

— Bu olay nerede oldu?

— Managua'nın kenar mahallelerinden birinde. Buradan çok uzak değil.

— Brenda Trent nerede gömülü?

— Bilmiyorum, ama bilsem de size söylemezdim. Emekli olmak üzereyim, başıma dert açmak istemiyorum.

Doug boş bardağını çeviriyor, Malko'ya bakmıyordu bile...

— Anlattıklarınızı doğrulayacak bir ipucunuz var mı? diye sordu Malko.

— Yok, dedi Svviners başını sallayarak. Olacağını da sanmam. Bu olay tamamen Henry Gall'ın hatasıdır. Kızın böyle bir işe girmesini engellemeliydi. Üstelik bizim kuruluşla da irtibat kurmadı. Başka bir şey söyleyemem. Şimdi sizi terketmek zorundayım, yoksa kız arkadaşım telaşlanacak. Otelde mi kalıyorsunuz?

— Evet. 408 ve 410 numaralı odalar benimdir.

— Peki. Sizi ararım.

Malko Svviners'ı koridorda kaybolana dek izledi. Tam bir çıkmaza girmişti. Her taraf yanlış bilgi ve hatalarla doluydu. Artık görevinin ikinci bölümüne geçmesi gerekiyordu. Akşam yemeğine gitmeye karar

verdi. Bir Cortina kiralamıştı. "Lobster Inn" adında kaliteli bir restoranın da adını almıştı.

Sıcak hâlâ devam ediyordu. Araba, otelin karşısındaki parkta taksilerin yanındaydı. Malko tam arabaya binmek üzereyken bir gölge beliriverdi arkasında. Fulvia idi bu. Bir pantolonla göğüslerini sımsıkı saran bir gömlek giymişti.

— Senyor Linge, dedi. Sizi arıyordum.

— Ne var? diye sordu Malko.

Fulvia dehşet içinde:

— Sizinle konuşmalıyım, ama burada olmaz, dedi.

— Arabaya binin, dedi Malko.

Kızı arabaya bindirirken yağmur da iri damlalarla yağmaya başlamıştı. Arabaya yerleştiklerinde gök gürlemeye başlamış, müthiş bir sağanak etrafı görünmez yapmıştı. Silecekler yağmur damlalarının hızına yetişemiyor, Malko iki metreden ötesini göremiyordu. Buharı yok etmek için havalandırmayı açtı. Kapalı ve konforlu bir arabanın içinde oldukça rahattılar. Fulvia allak bullak olmuş yüzüyle Malko'ya dönerek:

— Onu öldürdüler, dedi. Bu sabah, diri diri volkana attılar onu.

VI. BÖLÜM

Malko genç kızın doğru söylediğine inanıyordu.

Fulvia hüzün dolu kahverengi gözleriyle Malko'ya bakıyordu. Dudak kıvrımları da titremekteydi. Malko otelden uzaklaşınca olayların akışı değişmiş gibi yavaşlayarak sola, Colon bölgesine saptı ve batıya doğru ilerledi.

— Nereye gidiyorsunuz? diye sordu Fulvia. Ben üniversiteye gitmeliyim.

— Çok açım, dedi Malko. Siz de korkuyorsunuz. Konuşmamız gerektiğine göre, bu akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz.

— Bueno, diye yanıtladı Fulvia tatlılıkla. Ulusal Stad'ın yanında Rincon isimli bir İspanyol lokantası var. Biraz uzak, ama dilererseniz oraya gidebiliriz.

— Rincon'a gidiyoruz, dedi Malko.

Birkaç dakika geçmeden, Malko ana konuya değinerek:

— Volkan haberini nereden aldınız? diye sordu.

— Arkadaşlardan sürekli bilgi alıyoruz, diye yanıtladı Fulvia. Kim olduklarını söyleyemem. Bu hayatlarını tehlikeye sokar, ama bana inanmalısınız. Albay Nuncio, Senyorita Trent'i alması için bugün bir helikopter göndermiş.

— Nerede bu volkan? Yoksa Momotombo mu?

— Hayır, Santiago. Masaya yolu üzerindedir. Onu bulmanız kolay olacaktır. Sağ tarafta bir duman öbeği görürsünüz. Ana yoldan ayrılan küçük bir yola saparak Santiago'ya varabilirsiniz.

— Bir insanı volkana nasıl atabilirler?

— Oraya giderseniz, görürsünüz.

Malko cevap vermedi. Yağmur biraz hafiflemişti, arabayla ilerlemek şimdi daha kolaydı.

— Size bu olaydan söz etmemeliydim, dedi Fulvia aniden. Bu sabah, büroya tanımadığım iki adam geldi. El Chigüin'in geveze insanlardan hoşlanmadığını belirttiler. Bir gün Amerikalı gibi benim de yok olacağımı ve kimsenin beni aramayacağını söylediler. Doğru, çok korkuyorum.

— Korkmayın Fulvia, dedi Malko. Size bir şey olmayacaktır.

Lokantaya varmışlardı. Malko arabayı park etti. Arabadan çıkıp lokantaya dek koştu. Masaların çoğu doluydu ve insanlar neşeli neşeli konuşuyorlardı, tşte, yaşam buydu!

*

**

Malko, tabağından da büyük bifteği hâlâ bitirememişti.

Fulvia'nın gözleri bir yıldız gibi parlıyor, az önceki korkusunu unutmuşa benziyordu. Malko hesabı ödedikten sonra kalktılar.

Yağmur dinmiş, bunaltıcı sıcak yeniden bastırmıştı.

Fulvia aniden Malko'nun koluna yapışarak bağırdı:

— Şuradaki taksiye bakın. El Chigüin bu!

Malko Fulvia'nın işaret ettiği yöne bakınca, eski bir Amerikan arabasının içinde iki adam gördü. Adamlardan birinin kafasında soluk renkli bir şapka vardı.

— Sadece bir taksi, dedi.

Fulvia korkudan titreyerek:

— Hayır, dedi soluk soluğa. Birini kaçıracakları zaman hep bu taksileri kullanırlar. Bu sabah beni görmeye gelen adamlar, karnımı yardıktan sonra beni göle atacaklarını söylemişlerdi. Yarık karınla insan su

üstünde kalamaz, dibe batarmış!

— Gelin, dedi Malko.

Arabayı hareket ettirmişti. Biraz önce gördükleri o taksi ise sağ taraftan ilerliyordu. Fulvia her otuz saniyede bir arkasına bakarak:

— Beni öldürecekler, diyordu.

— Hayır, dedi Malko. Sizi otele götüreceğim.

Fulvia korkuyla:

— Koruyun beni! diye bağırdı. Çok korkuyorum. Ama otele gelemem, herkes tanır beni.

Malko intercontinental'e vardığında arabayı karanlık park yerine bırakarak Fulvia'nın dalgalı saçlarını okşamaya başladı. Fulvia, başını ona doğru kaldırmıştı ve Malko'nun koluna dayanan yumuşak göğüsleri patlayacak gibiydi. Dudaklarını Malko'nun dudaklarına yaklaştırarak diliyle onun dilini aradı. Bu ihtiraslı öpüşme sırasında, Fulvia elektrik akımına kapılmış gibi koltuğunda debelenip duruyordu.

Malko kendilerini izleyen arabayı unutmuştu. Ama yan aynadan eski Amerikan arabasını görünce dudaklarını Fulvia'dan çekerek:

— Gelin, dedi.

— Evime dönmek istiyorum.

Namusunu kurtarmak istiyor olamazdı. Malko'ya sunduğu bu öpücük, Fulvia'nın seks konusunda oldukça deneyimli olduğunu gösteriyordu.

— Benimle kalır mısınız? diye sordu Fulvia içtenlikle. Yanımda olursanız bana bir şey yapamazlar. Ben yerde yatarım.

— Peki, dedi Malko. Nerede oturuyorsunuz?

— Reparto Las Brisas. Batı tarafında, biraz uzaktadır.

Göle doğru inerek sola saptıktan sonra ıssız sokaklarda yol aldılar. Fulvia, Malko'nun yanında büzülmüş oturuyordu. Taksi hâlâ izliyordu onları. Düz

bir yola gelmişlerdi. Yolun iki yanında evler sıralanıyordu.

— Burası, dedi Fulvia.

Malko park ederken taksinin uzaklaştığını görmüştü. Şapkalı adam hâlâ şoförün yanında oturuyordu.

Fulvia kapıyı açmaya çalışıyordu. Evi, tek bir odadan ibaretti. Bu oda da minicik bir bahçeye bakıyordu. Evin içine bir küf kokusu hakimdi. Fulvia ışığı yakınca, dip tarafta bir yer yalağı çarptı Malko'nun gözüne. Bir kitaplık bu yer yatağını kapatmıştı. Odadaki tek uygarlık belirtisiyse Siemens markasını taşıyan telefonda.

— İşlemez, dedi Fulvia. Fareler kabloları yemişler.

Fulvia, kapının kilidini sürgüledikten sonra Malko'ya yaklaştı. Yarım bıraktıkları kucaklaşmaya kaldıkları yerden devam ettiler. İçtikleri şarabın etkisi büyüktü. Fulvia bir sincap çevikliğiyle, Malko'nun bedenini yokluyor, Onu öpücüklerle boğarken bir yandan da soymaya çalışıyordu. Malko nasıl olduğunu anlayamadan pantolonundan ve ayakkabılarından kurtulmuştu. Bu şekilde yer yatağına doğru ilerleyerek kendilerini şiltenin üstüne bıraktılar.

Elini kadının ateş gibi yanan bedenine değdirdiğinde, Fulvia titredi. O da Malko'nun sırtını okşamaya başlamıştı. Uzun okşamalar ve öpüşmelerden sonra genç kızın diri vücuduna sahip olduğunda Fulvia haz dolu bir çığlık attı. Tırnaklarını Malko'nun sırtına geçirmiş, kesik kesik soluk almaya başlamıştı. Gözleri kapalı, yüz hatları kırışmış bir şekilde sevişiyordu Malko ile. Az sonra bu zevkli dakikalar iki beden birbirine kaynaşmasıyla son buldu. Malko, genç kadına eğilerek:

— Seni incittim mi? diye sordu.

Fulvia hayır anlamında başını salladıktan sonra teybe hafif bir yerli müziği koydu. Malko sırtüstü

uzanmış, toparlanmaya çalışıyordu. Bu erotik delilikler onun yaşına göre değildi artık. Çalan hafif müziğin etkisiyle düşünmeye koyuldu. Fulvia'yı mı, yoksa onu mu izlemişlerdi? Brenda Trent'in volkana atılması Malko'ya o kadar korkunç geliyordu ki, bu hikâyeye bir türlü inanmak istemiyordu.

Fulvia gülümseyerek Malko'yu seyrediyordu. Malko onu kendine doğru çekerek:

— Fulvia, Brenda Trent olayından emin olmalıyım, dedi. Bu çok önemli.

Fulvia'nın neşe dolu gözleri yeniden korkuyla dolmuştu.

— Sevgilim, doğru söylüyorum, dedi. Ama asla kanıt bulamazsınız. Guardia'mn adamları bundan önce de volkana pek çok kişiyi attı. Ama bir gringoyu atmaya asla cesaret edemezler.

— O volkanı görmek istiyorum, dedi Malko.

— Oraya gitmek çok kolaydır, dedi Fulvia. Ama bir şey görebileceğini sanmam. Kraterin içinde lav fışkıran bir delik var. İnsanları oraya atıyorlar.

— Yine de yarın gideceğim.

— Volkanda çalışan kızı tanıyorum. Milli Park'ın girişinde durur, adı Manuela'dır. Ona benim adımları verin. Belki bir şeyler görmüştür, dedi ve ekledi.

— Gerçekten burada mı uyuyacaksınız?

— Elbette, dedi Malko.

Yer yatağı Intercontinental'in yatağı kadar rahat değildi, ama Fulvia'yı tehlikedeysen yalnız bırakamazdı. Malko onun yanına uzanarak ışığı söndürdü. Müzik çalmaya devam ediyordu. Malko gözlerini tekrar açtığı anda hafif bir ışığın pencereden sızdığını gördü. Fulvia büzülmüş çıplak yatıyordu. Malko saatine baktı, altıyı gösteriyordu. Artık tehlike yoktu. Kalkarak giyindi.

Fulvia da uyanmıştı. Malko'yu kapıya dek geçirdik-

ten sonra, yatağa geri döndü.

Malko güneşin yardımıyla, kent merkezine giden yolu izliyordu. Yollar yine ıssızdı. Sol tarafta Managua Gölü sarı bir leke gibi uzanıyordu. Palacio Nacional ve katedral güneş ışınlarının altında parlıyordu. 8 derece kuvvetindeki bir depremden korkmayacak tek şehir Managua olmalıydı: Çünkü her şey zaten yerle bir olmuştu!

*

Malko, Masaya'ya giden hafif meyilli bir yolda ilerliyordu.

Biraz sonra gecekonduların yerini cılız savanlar aldı. Malko yirmi kilometreyle gidiyordu. Uzakta, sağ tarafta, Santiago volkanı bir koniyi andıran görüntüsüyle gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Malko sağda, biraz aşağıda kalmış bir yan yol farketti. Bu küçük yola saparak beş yüz metrelik bir mesafeyi katettikten sonra tahta bir geçitin yanında bulunan bir kulübe gördü. Siyah çakıl taşlarının arasında kıvrılarak uzanan bir yol volkana çıkıyordu. Malko korna çalınca kumral tenli, hasır şapkalı bir kız kulübeden çıkarak geçiti açtı.

— Ziyarete mi geldiniz? diye sordu. Çok hızlı gitmeyin lütfen, toz "kalkıyor da...

— Ben Fulvia'nın arkadaşayım, dedi Malko. Siz Manuela mısınız?

Kızın yüzü bir gülücükle aydınlanmıştı.

— Fulvia mı? Uzun zamandır görmedim onu. Hâlâ o büroda mı çalışıyor?

— Evet. Ben de kendisini orada tanıdım. Buraya çok ziyaretçi gelir mi?

— Son günlerde gelenlerin sayısı azaldı. Nikaragua, insanları korkutuyor olmalı... Siz ne arıyorsunuz burada?

— Bir Amerikalının yok oluşu hakkında bilgi toplamaya geldim.

Manuela gözlerini yere indirerek:

— Ülkemizde çok baskı var senyor, dedi. Üstelik, her gün birileri ortadan yok oluyor.

— Son günlerde ilginizi çeken bir olay oldu mu burada?

— Hayır. Yalnızca dün bir helikopter kraterin üstünde uçuş yaptı. Sık sık olur bu, hükümetin davet ettiği kişileri gezdirirler.

— Helikopter iniş yaptı mı?

— Bilmiyorum. Buradan görmek imkânsız.

Bir helikopter... Malko midesine yumruk yemiş gibi olmuştü.

— Kraterin içine özel donanım kullanmadan girmek mümkün mü?

— Bu biraz zor... İç kısımlar çok sarpıtır. Niye sordunuz?

— Hiç...

Malko kızın elini sıktıktan sonra Cortina'ya doğru uzaklaştı. Volkana giden yol dolambaçlıydı ve her yerde olduğu gibi burada da çölü andırıyordu.

Malko kratere ulaştığında arabayı durdurarak aşağı indi ve nefesleri kesen bu görüntüyü hayranlıkla seyretmeye koyuldu: Kraterin çapı bir kilometreden fazla olmalıydı, derinliği de üç yüz metre kadar vardı. Dip taraf düz olduğu halde, yamaçlar dikti. Kraterin içinden bir duman öbeği çıkıyordu ve hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Bir kuş Malko'nun saçlarını sıyrarak geçti ve dipsiz kuyunun içine daldı. Malko, çevresinde başka kuşların da uçtuğunu farketmekte gecikmedi. Volkanın çevresini dolaşan yolu izlemek için arabasına geri döndü. Biraz sonra, az önceki yerin tam karşısında, yolun sona erdiği tarafta buldu kendini.

Bu kez kraterin dibindeki kırmızı ateş hemen dikkatini çekmişti. Kuşların dışında etrafa tam bir sessizlik hakimdi. Malko volkanın iç kısmındaki yamaçların sağ tarafta daha eğik olduğunu farketti. Kenardaki taşlara tutunarak beş yüz metrelik bir mesafe katetti. Aslında yer çok sertti, ama yine de kayabiliyordu. Bu şekilde ilerleyerek epey yol aldı. Başını kaldırıp yukarı baktığında, volkanın ağzından oldukça uzaklaşmış olduğunu gördü. Duvardaki pürüzlerden destek alarak aşağı inmeyi sürdürdü. Sıcaklıkta henüz bir artma olmamıştı.

Suluk soluğa kaldığında kraterin dibinde yer alan düz bir alana gelmişti. Elini yere değdirince, toprağın nemli olduğunu farketti. Ama lavın fışkırmaya hazır olduğu fay, iki yüz metre daha aşağıdaydı. Sıcaklık da gittikçe artıyor, Malko'nun soluk alışı güçleşiyordu.

Neden buralara dek indiğini sordu kendi kendine. Brenda Trent hakkında yeni bir şey öğrenmesi olanaksızdı. Üstelik bu kraterde! Geri dönmeye karar verdi. Yüzünün yanmasını önlemek için başını yukarı kaldırdı.

Tam yukarı tırmanmaya başlamıştı ki, pürüzlerden birine takılmış bir eşya dikkatini çekti. Rahat nefes almak için başını geriye attıktan sonra, eşyanın bulunduğu yöne doğru ilerledi.

Taşlaşmış, bükülmüş ve ateşin etkisiyle yarıyı kararmış bir kadın ayakkabısıydı bu. Mendiliyle ağzını kapatan Malko, yukarı tırmanmaya başladı. Eğer arkasına bakarsa, binlerce derece sıcaklıktaki lavın içine düşeceğini sanıyordu. Ellerini öne uzatmış, gözleri kapalı ilerlemeye çalışıyordu. Aniden eli sert bir şeye çarptı.

Ayakkabının topuğuydu.

Malko onu çekti. Ayakkabı elinde olduğu halde, son gücünü sarfederek tırmanmaya devam ediyordu. Az

sonra eline aldığı şeyin ne olduğunu incelemeye koyuldu. Elindeki yıpranmış bir kadın pabucundan başka bir şey değildi. Demek ki Fulvia doğru söylemişti. CIA'nın genç elemanı lavın içine atılmıştı. Belki de diri diri atmışlardı onu. Malko ölümü çağrıştıran bu kalıntıyı Henry Gall'ın masasına koymak için acele ediyordu. Brenda Trent'in intikamını almalıydı.

Daha fazla geç kalmamak için tırmanmasını hızlandırdı. Ayakkabıyı kemerinden geçirmişti. Çıkmak, inmekten daha zordu. Biraz ilerledikten sonra kan ter içinde kaldı, kalbi de hızlı hızlı çarpıyordu.

Kraterin ağzına daha ne kadar kaldığını ölçmek için başını kaldırdığında az daha bir şok geçiriyordu.

Birkaç insan gölgesi aşağı doğru eğilmiş, onu izliyordu.

*

**

Malko, şakaklarından aşağı süzülen terleri sildikten sonra heyecanını bastırmaya çalıştı. Burası turistik bir bölgeydi ve turistlerin bu volkanı ziyarete gelmeleri kadar doğal bir şey de olamazdı. Taşlara tutunarak tırmanmaya devam etti. Beş dakika sonra, başının biraz üstünde bir vınlama duydu. Başını sesin geldiği yöne kaldırdığında, toprak parçalarının ufalanarak düştüğünü gördü.

Kendisine ateş ediyorlardı!

Büyükçe bir taşın arkasına gizlenerek kraterin ağzına bakınca, tepede beş adam olduğunu farkettiler. Hepsinin de elinde tüfekler vardı. İkinci bir kurşun yeniden toz kaldırmıştı.

Sonra bir kurşun daha, bir tane daha...

Geri çekilen Malko, bir kayanın ardına sığındı. Kraterin ağzı buradan görünmüyordu, ama tepedeki adamların da onu görmeleri imkânsızdı...

Atışlar sürüyordu. Malko, sonsuza dek burada

kalamayacağını düşündü. Tırmanmayı sürdürürse hasımlarının onu öldürmeleri işten bile değildi. Geceyi beklemesi için de henüz çok erkendi.

Çevreyi bir sessizlik kaplamıştı. On dakika sonra üç adamın kendine doğru yaklaştıklarını gördü. Tüfekleri ellerinde, iki askerle beyaz şapkalı bir sivil aşağı iniyorlardı. Diğer iki adam ise yukarda kalmışlardı. Malko'yu görünce ona ateş etmeye başladılar, Malko geri çekildi.

Birkaç dakikaya kalmaz, adamlar onu yanında olurlardı. Bir gün önce sorduğu sorunun cevabını geç de olsa şimdi verebilirdi. El Chigüin, dün onu izlemişti. Brenda Trent gibi onu da yok edeceklerdi.

Bu düşünce Malko'yu öfkeden kudurtabilirdi. Kraterin dibine uzanan bir yokuştan inmeye başladı. Yeniden ateş etmeye başladılar. Neyseki, henüz isabet ettirememişlerdi.

Tüfeklerin dürbünsüz oluşu bir şanstı. Soluk soluğa kaldığında az önce geldiği düzlük alana yeniden varmıştı. Düşüncesi basitti: Kraterin öteki tarafından çıkarak kaçmak... Şansı yüzde birdi, ama başka seçeneği yoktu. Bu geniş alan üzerinde bir tur atarak öteki tarafa geçti. Kurşun sesleri kulaklarını tırmalıyordu. Garandlarla ateş ediyor olmalıydılar. Karşı yöndeki dik yokuştan tırmanmak üzereyken tanıdığı bir ses duyunca başını kaldırdı.

Beyaz bir helikopter bir taş gibi kraterin ağzından aşağı iniyordu. Malko hareketsiz kalakalmıştı. Kurşun sesleri az sonra kesildi. Helikopter Malko'nun yirmi metre kadar ötesinde, düzlük alana inmişti. Güneş ışınları helikopterin pleksiglasına vurduğu için, içindekiler görülmüyordu. Ama yaşadıklarının bir hayal ürünü olmadığından emindi artık. Kendisini izleyen askerler son hızla yanına yaklaşıyorlar, yukarda kalanlar ise olanları seyrediyordu. Helikopterdeki de her kimse.

Malko'nun son dakikalarını izlemiş olacaktı.

Ya lava düşüş ya da Garandların kurşunları! Ya da ikisi birden!

Ağzı kupkuru kesilen Malko, nasıl olsa bir gün bunun olacağını düşünerek kendini teselli etmeye koyuldu, ölüm denen şey, Orta Amerika'nın volkanlarının birinin dibinde gerçekleşemez miydi? Aslında CIA'da çok daha ilginç ölüm olaylarına rastlamıştı.

Helikopterin pleksiglas kapısı açılmış, dışarı çıkan adam Malko'ya doğru ilerlemeye başlamıştı.

VII. BÖLÜM

Helikopterden inen adam, Doug Ssviners idi. Kemerinde silahı, ellerini sallayarak ilerliyordu. Onu gören askerler oldukları yerde kalmışlardı. Malko ise ne yapacağını şaşırmişti, ama içgüdüsel olarak yaptığı ilk iş, ceketinin önünü kapatmak oldu. Ssviners, Brenda Trent'in ayakkabısını gördüğü anda Malko öleceğini biliyordu. Amerikalı Malko'yu görünce:

— Aman Tanrım! diye bağırdı. Burada ne yapıyorsunuz?

Malko Ssviners'in ses tonundaki şaşkınlığı farketmişti, ama onun buraya bir rastlantı sonucu gelmediğini biliyordu. Rol kesiyor olmalıydı.

— Ben de size aynı soruyu soracaktım, diye yanıtladı.

Amerikalı Malko'nun bir metre kadar önünde durdu.

— Sandinistler Las Colinas'ta bir villaya saldırdılar, dedi Ssviners. Onları izliyoruz. Nöbetçilerden biri kraterin içine inen birini farkedince, sizi sandinistlerden biri zannetmiş. Bana telsizle haber verdiler. Neyseki, dürbünüm var da sizi tanıdım! Burada ne arıyorsunuz?

— Bu volkanı gezmeye gelmiştim. Lavı daha yakından görmek için aşağı inmeye karar verdim. Büyüleyici değil mi? İlk kez faaliyet halinde olan bir volkanı yakından görüyorum...

— Delisiniz siz... Gelin, sizi bırakalım.

Doug Ssviners'ı izleyen Malko, az sonra helikopterin arka koltuğuna oturmuştu. Amerikalı önde, Nikaragua-

lı pilotun yanında oturuyordu. Malko olanları düşünmeye koyuldu. Svviners hayatını kurtarmıştı, ama öne sürdüğü nedenler doğru olamazdı. Ard arda yok olan iki CIA ajanı tehlike yaratırdı! Kemerindeki ayakkabı Malko'nun midisini acıtıyordu. Ama bu delil ona gerektiği.

Helikopter az sonra Malko'nun arabasının yanına indi. Swiners Malko'ya dönerek:

— İyi yolculuklar, dedi. Bir daha böyle delice şeyler yapmayın!

Malko yere ayak bastığında helikopter tekrar havalandı. Malko'ya ateş eden askerler, şimdi bön bön ona bakıyorlardı. İçlerinden biri hafifçe gülümsemek cesaretini gösterebildi. Malko, arabasına binip oradan uzaklaşınca kemerinden çıkardığı kadın ayakkabısını inceledi. Bu küçük deri parçası pek çok şeyi aydınlığa kavuşturacaktı.

On dakika sonra parkın girişine varmıştı. Hasır şapkalı kız ona dur işareti yapmış, arabaya doğru koşuyordu.

— Tanrım, çok telaşlandım! dedi. Hemen arkanızdan geldiler. Sizi izliyorlarmış.

— Evet. Kraterden çıkmama bile yardım ettiler.

Kız anlamayan gözlerle ona bakarken Malko gaza basarak Amerikan Büyükelçiliği'nin yolunu tuttu.

*

**

Yüzü bembeyaz kesilen Henry Gall masanın arkasında dikilmiş duruyor, yanmış ayakkabıya sanki bir kobra yılanıymış gibi donuk gözlerle bakıyordu. Elini çenesine götürerek:

— İnanılacak gibi değil! dedi. Asla aklıma gelmezdi... Hâlâ inanamıyorum, Albay Nuncio çok namuslu bir adamdır.

— Saçmalamayın, dedi Malko. Az daha ben de

Brenda Trent gibi lava düşüyordum. Brenda Trent'i lava atarak öldürdüler.

— Aman Tanrım! Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Langley'e haber vermek istiyorum, dedi Malko. Bu ayakkabının da güvenlikte olması gerek. Burada bir kasanız vardır herhalde.. Bu ayakkabının varlığını da sizle benden başka kimse bilmiyor. O halde hiçbir sorun yok, değil mi?

— Umarım bunun böyle olduğuna inanmıyorsunuzdur... diye karşı çıktı Henry Gali.

— Hiçbir şeye inanmıyorum, dedi Malko. Tek isteğim, Nikaragua'dan canlı ayrılmak. Şimdi bir teleks çekmek istiyorum. Christopher burada mı?

*

Telefonun sesi, sabahın saat yedisinde Malko'yu derin uykusundan uyandırdı.

— Senyor, sizi havaalanından arıyorlar, dedi santraldaki ses.

Az sonra karşı tarafta Jim'in sesini duydu Malko.

— Ben Ross, diyordu ses. Sizi uyandırdığım için özür dilerim, ama havaalanına şimdi indim. Sizi hemen görmek istiyorum.

Ross, Jim'in kullandığı takma addı.

— Tamam, dedi Malko.

— Sizi yarım saat içinde büyükelçiliğe bekliyorum. Birlikte kahvaltı ederiz.

Malko yataktan kalkarak duşun altına girdi.

CIA hiçbir yere geç kalmıyordu. Bir gün önceki olayın üstünden daha yirmi dört saat bile geçmemişti.

*

**

Brenda Trent'in ayakkabısı alçak masanın üstünde, kahve fincanlarının yanında duruyordu. Malko masanın çevresinde oturan üç adama baktı, ikisini tanıyordu:

Jim ve Georges Mean. Üçüncü adam uzun boylu, ak saçlı, kalın çerçeveli gözlük taşıyan ciddi görünüşlü biriydi. Jim onu Malko ile tanıştırdı.

— Bay Linge, işte Brenda'nın babası Bay Trent. Bizimle buraya gelmeyi kabul etti.

Georges Trent Malko'nun elini sıkarak:

— Bay Linge, dedi. Buraya geldiğinizden beri olanları anlatmanızı istiyorum. Her şeyi anlatın lütfen.

Malko on dakikada tüm olanları anlatmıştı.

— Bay Linge, bizi biraz dışarda bekler misiniz? diye sordu Jim.

Malko sesini çıkarmadan dışarı çıktı. Yirmi dakika boyunca da orada kaldı. Az sonra Jim gelerek karşısındaki iskemleye oturmuştu.

— Bay Trent size teşekkür ediyor, dedi. Öykünüzün gerçeği yansıttığına inanıyoruz. Bay Trent bizle birlikte Washington'a dönecek. Ne yazık ki, onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Dehşet verici bir öykü bu...

— Dehşet verici, diye tekrarladı Malko.

Jim birkaç dakika bekledikten sonra:

- Siz kalıyorsunuz, dedi.

O sırada Georges Mean de gelmişti. Jim konuşmasını sürdürdü.

— Büyükelçilik işinizi kolaylaştırmak için size her türlü yardımda bulunacak.

— Hangi iş?

— Somoza'yı eritmek... Brenda Trent olayı bardağı taşıran son damla oldu. Onu fizik olarak eritmenizi istemiyoruz. Ama karşıt düşüncedeki insanlarla bağlantı kurarak övle bir ortam yaratmalısınız ki, Somoza iktidardan ayrılmak zorunda kalmalı... Ruben Dario'nun size yardım edeceğini umuyoruz. Büyükelçilikten Ruben Dario ile sizin adınıza bir buluşma ayarlamasını rica ettim. Ayarlandı. Bu akşam Nejapa'da "Country Club" de buluşacaksınız. Ruben Dario sizi otelden

alacak.

— Tamam, dedi Malko.

Jim bir Rothmans yakarak:

— Somoza'nın Brenda Trent olayından haberdar olup olmadığını bilmiyoruz, dedi. Ama böyle bir aptallığa meydan vermek istemeyecek kadar akıllıdır. Sanırım, haberi yok. Ama bu olayı bilen iki kişi var: Albay Nuncio ve Doug Sviners.

Malko cevap vermedi. CIA ilk kez resmi olarak, bir ihtilal ortamı yaratmasını istiyordu ondan. Georges Mean Malko'ya doğru eğilerek:

— Sizi uyarmalıyım, dedi. Somoza ve arkadaşları işinizi çok zorlaştıracaklardır. Sandinistler de bizi pek sevmiyorlar. Sanırım, tek şansınız Ruben Dario. Resmi olarak size hiçbir yardımda bulunamayacağız. Somoza'nın Capitol Hill'de halen çok dostu var.

— Anlıyorum, dedi Malko. Bana bol şans dilemekten başka yapacak bir şeyiniz yok. Gerçekten de şansa çok ihtiyacım olacak...

Jim ona bakarak:

— Brenda Trent'in sadece arkadaşları vardı, dedi. Biz bugün Washington'a dönüyoruz, ama tüm Şirket arkanızdadır. Tanrı da...

*

**

Ruben Dario, sesleri duyulacakmış gibi fısıldayarak konuşuyordu. "Country Club"ün iki yüzden fazla insanı alabilecek büyük yemek salonunda o akşam bir tek masada yer ayrılmıştı. O da Malko ile Ruben Dario'nun oturdukları masaydı.

— Müşteriler daha geç saatte mi geliyor? diye sordu Malko.

Ruben Dario başını eğdi. Siyah elbisesi içinde eskimiş bir mummydan farksızdı.

— İnsanlar dışarı çıkmaya cesaret edemiyorlar, diye

cevap verdi. Korkuyorlar. Eskiden, üç gün önceden yer ayırtmak gerekirdi.

Rom ve şarapla karıştırılmış olan Margaritalar gelmişti. Ruben Dario titreyen elleriyle tuttu bardağını. Malko onu şaşkınlıkla izliyordu. CIA'nın güvendiği adambuysa!..scannedbydarkmalt1

— Büyükelçi, bu akşamki buluşmanın amacından söz etti mi size? diye sordu Malko.

— Hayır. Sanırım, kahve alanları üzerine bir yatırım yapmak istiyorsunuz. İyi düşünmüştünüz, hele bu zamanda... Şimdi her şey satılık. Matagalpa bölgesinde çok iyi toprak var, sekiz bin dolara satıyorlar.

— Kahve alanı falan satın almak niyetinde değilim, dedi Malko. Bir geçiş dönemi hükümeti kurulmasında sizin yardımınıza ihtiyacım olacak. Somoza'nın yönetimi terketmesini istiyoruz.

Ruben Dario gülümseyerek:

— Elbette senyor, yalnız bir şartla... dedi.

— Nedir?

— Somoza'nın ölmesi gerek.

Somoza'nın katili olmayı göze alr mısınız?

Yaşlı Ruben Dario bardağını masanın üstüne bırakarak:

— Senyor, Gaetan Chamorro adında bir gazeteci vardı, dedi. La Prensa'da her gün Somoza'yı eleştiren yazılar yazardı. Ocak ayında bir gün bürosundan çıkarak arabasına bindi. Başka bir araba, Bank of America'nın karşısında onu sıkıştırdı. Chamorro'ya ateş ederek onu öldürdüler. Katiller hiçbir zaman tutuklanmadı. Ben de aynı şekilde ölmek istemiyorum. 72'deki depremden zar zor kurtuldum. Kaderimi bir kez daha zorlamak istemiyorum. Eğer büyükelçi rica etmeseydi, sizle asla yemek yemezdim.

Malko daha fazla ısrar etmenin gereksiz olduğunu anlamıştı. Bu tür korkuyla mücadeleye girmek aptallık

olurdu. Yemeklerini hemen hemen hiç konuşmadan bitirdiler.

Ayrılırlarken, Ruben Dario Malko'nun elini sıkarak:

— Senyor Linge, dedi, size bir öğüt verebilir miyim? Managua'yı derhal terkedin. Keşke siz Amerikalılar durumun kötülüğünü daha önce anlasaydınız. Canavarı henüz yavruyken öldürmek kolaydır, ama o canavar artık çok güçlü!

Otele dönüyorlardı. Yol alırlarken Ruben Dario:

— Senyor Linge, beni bir daha aramayın, dedi. Eğer ararsanız da Somoza tarafından gelin. Sizi hemen kabul ederim.

*

**

Malko asansörden çıktığında, iki askerin yerlerinden kalkarak yanına yaklaştıklarını gördü. Midesinde bir kasılma hissetti. Brenda Trent'e de böyle davranmış olmalıydılar.

Ama Malko'ya yaklaşan askerlerden biri onun tam önünde durarak selam verdi ve:

— Albay Otero Nuncio tarafından gönderildi, diyerek bir zarf uzattı.

Sonra yarım dönüş yaparak uzaklaştılar.

Malko zarfı açtı. İçinden bir kart çıkmıştı. Albay Nuncio, Malko'yu pazartesi akşamı Senyorita Mercedes Puntas'ın şerefine verilecek bir akşam yemeğine davet ediyordu. Bu yemek, albayın iki gün önce sözünü ettiği yemek olmalıydı. Davet ya Malko'yu teselli etmek için yapılmıştı, ya da zorlu bir savaşın başlangıcıydı...

*

**

Cortina'nın içi bir fırından farksızdı. Ruben Dario da bir duman gibi uçup gittikten sonra Malko'ya yardım edebilecek bir tek sandinistler kalmıştı. Belki Fulvia sandinistlerle ilişki kurmasını sağlayabilirdi.

Fulvia'nın pazar günleri çalışmadığını düşünen Malko, Rahip Thomas'ın evinin bulunduğu yola saptı. Kapıyı aynı çocuk açmıştı.

Malko Rahip Thomas'ı bıraktığı iskemlede buldu. İskemle yine sallanıyordu, ama Rahip Thomas Malko'yu görünce hemen sandalyesinden kalktı. Malko'nun elini bile sıkmadan:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Ses tonunda belirli bir soğukluk vardı.

— Fulvia'yı görmek istiyorum, dedi Malko. Ama pazar günleri çalışmıyor sanırım...

— Dün sabah tutuklandığınızı bilmiyor musunuz?

Malko yüzüne müthiş bir yumruk yemiş gibi olmuştu.

— Tutuklandı mı? Ama niçin?

Rahip Thomas omuzlarını silkerek:

— Bu ülkede kimin niçin tutuklandığı biliniyor mu? dedi. Bu olaydan haberdar olduğunuzu sanıyordum, çünkü Fulvia'yı en son siz gördünüz.

Malko onun sesindeki suçlayıcı tonu farketmişti. Rahibe, Brenda Trent konusundaki gerçeği anlatmalıydı.

— Fulvia bana yardım etti, dedi. Brenda Trent'in öldürülme nedenlerinden birini onun sayesinde öğrendim. Olanlardan sonra onu tutuklamaya cesaret edeceklerini hiç düşünmemiştim.

Rahip yeniden oturmuştu. Malko sandalyenin gıcirtılarına uyum sağlamaya dikkat ederek bir süre daha konuştu. Rahip Thomas piposunu yakmış, ellerini iskemlenin kenarlarına vurarak Malko'yu dinliyordu. Sonunda:

— Somoza hâlâ çok güçlü, dedi. Amerikalı dostlarınıza da pek güvenmiyoruz.

— Somoza'nın yerine geçecek birini bulmak için burada bulunduğumu bilmenizi isterim, dedi Malko.

Brenda Trent olayı dostlarımı çok sarstı.

Rahip Thomas ayağa kalkmıştı. Bu, konuşmanın sona erdiğini belirtiyordu.

— Elimden geleni yapacağım, dedi rahip. İki gün sonra beni tekrar arayın. Fulvia'ya ne olduğunu da öğrenmeye çalışın.

Malko yeniden bunaltıcı sığın altındaydı. CIA'nın şefleri de gittikten sonra, bir ordu ile kanuni polis teşkilatı karşısında yapayalnız kalmıştı. Fulvia'nın ortadan kayboluşu Albay Nuncio'nun hiçbir şeyden korkmadığının en açık belirtisiydi. CIA'lı patronların Managua'ya geldiklerini albay mutlaka öğrenmiş olmalıydı. Fulvia'nın serbest bırakılmasını sağlamak için, Malko'nun ABD Büyükelçiliği'ne gitmekten başka çaresi yoktu. Henry Gali ona yardım etmeyi kesinlikle kabul etmezdi.

*

**

Malko, birkaç gazetecinin içki kadehlerine gömülü olduğu bara girdiğinde boş bir masa aradı. Kapının yanında, önünde konyak şişesiyle tek başına oturan Doug Ssviners'ı görünce onun yanına gitti. Belki Ssviners Fulvia hakkında bir şeyler söyleyebilirdi ona. Malko ona yaklaşarak:

— Selam Doug! dedi.

Ssviners Malko'yu görünce şaşırıldı.

— Hâlâ burada mısınız? diye sordu.

— Her zaman, diye cevapladı Malko. Nasıl gidiyor?

Amerikalının görünüşüne bakılırsa durum pek iç açıcı değildi. Doug Ssviners omuzlarını silkerek:

— Fena değil, ama şu anda bu ülkeden nefret ediyorum, dedi. İndiana'ya geri dönmek isterdim.

— Neden dönmüyorsunuz?

— İndiana'da kazanacağımın üç kat fazlasını kazanıyorum burada. Bir ev satın aldım, onun borcunu

ödemem gerek. Sonra buradan gideceğim.

Malko hafifçe gülümsedi. Doug yeni bir şişe konyak açmıştı, ama Malko'ya ikram etmek zahmetinde bile bulunmadı.

— İç açıcı bir iş yapmadığınız halinizden belli oluyor, dedi Malko.

Amerikalının gri gözleri hafif bir ışıkla aydınlanmıştı.

— Neden söylediniz bunu? diye sordu.

— Brenda Trent yüzünden.

Konuştuklarımızla Brenda Trent'in ne ilgisi var?

Doug, Brenda Trent konusunda bana yalan söylediniz, dedi Malko. Brenda Trent'in öldüğü doğru, ama sizin söylediğiniz gibi değil. Onu Santiago'ya attılar.

— Ne demek istiyorsunuz? diye sordu Amerikalı. Olanları daha önce size anlattım ya...

— Ama yalan söylediniz. Brenda Trent'in Santiago'ya atıldığına dair delilim var.

— Bu masalı size kim anlattı?

— Kimse. Brenda Trent'in hayaletini gördüm. Lavdan çıkan elini...

— Siz hayaletlere inanır mısınız?

— Galiba siz de inanıyorsunuz, yoksa bu kadar şaşırmazdınız.

— Tanrı aşkına, neden söz ettiğinizi bir anlasam?..

— Brenda Trent'in volkana atılmasına yardım ettiniz. Bunlar itiraf edilmesi zor şeylerdir. Sizi anlıyorum.

Doug birkaç saniye konuşmadı. Sonra sağ elindeki konyak bardağını Malko'nun yüzüne fırlattı. Ayağa kalkarak kemerinde taşıdığı Smith Wesson silahını çıkardı ve namlusunu Malko'ya çevirerek:

— Senin suratını dağıtacağım, pis herif! dedi.

VIII. BÖLÜM

Bardaki tüm konuşmalar aniden kesilmişti. Yan masadaki üç kadın, koca tabancaya korku dolu gözlerle bakıyorlardı. Doug yavaşça kalkarak donuk bakışları ve öfkeden kıvrılmış yüz hatlarıyla Malko'ya doğru ilerledi. Sarhoş olduğu her halinden belliydi. Yanından geçmekte olan garsona şiddetli bir yumruk sallayınca, garson elindeki tepsiyle birlikte yerde buldu kendini. Tepsideki bardaklar kulakları tırmalayan bir gürültüyle kırıldı.

Kimse hareket edemiyordu.

— Dışarı çık! dedi Malko'ya.

Malko kapıya doğru geriledi. Bu deli saçması oyun, Guardia'nın gücünü açıkça kanıtlıyordu. Barmen bardaki bölmeden çıkmış, Amerikalıya yaklaşıyordu.

— Senyor Ssviners!

Barmenin sesi üzerine, Amerikalı tabancasının namlusunu bardaki şişelere yöneltti. Şişelerle birlikte birkaç bardak tuzla buz oldu. Sonra tabancayı Malko'nun sırtına dayayarak onu koridora itti. Kapıyı bir tekmeyle ardından kapattı. Bu kez tabancayı Malko'nun burnuna dayamıştı:

— Aptalca fikirlerini boğazına tıkayacağım! diyor-du.

— Ssviners, delisiniz siz! dedi Malko. Herkes sizi gördü. Benim kim olduğumu da biliyorsunuz...

— Evet, biliyorum, diye gülümsedi Ssviners. Vız gelirsin bana. Patronum Albay Nuncio'dur ve bana senin hayalarını kopartırsam prim vereceğini söyledi.

Onun için hayalarını yok etmem gerekiyor...

Birlikte koridor boyunca yürüdüler. Tabancanın ucu hâlâ Malko'nun boynuna dayalıydı. Malko, Swiners'in tabancasını almaya yeltenmenin bir işe yaramayacağını düşündü. Kapıdaki bekçi de onları görünce şaşırılmıştı, ama tabancayı farkedince hiç sesini çıkarmadı. Swiners Malko'yu sağ tarafa iterek:

— Haydi, çabuk! dedi.

Roosevelt Caddesi'nin yüz metre ötesinde "Askeri Casino" vardı. Malko, oraya girerse bir daha sağ çıkamayacağını biliyordu. Bu yüz metrelik alan içinde Amerikalıdan kurtulması gerekiyordu. Ama kaçmaya kalktığı anda, herif onu öldürebilirdi. Malko yavaşladı. Bunu farkedene Swiners:

— Yürü! diye bağırdı.

Bu sırada Malko'nun tam arkasında Middle West aksanıyla dikkati çeken bir ses duyuldu.

— Hey arkadaş! Nereye gidiyorsun böyle?

Malko, Swiners'in okkalı bir küfür savurduğunu duydu. Geriye baktığında karanlığın içinde iki gölge farketti.

— Umarız, zamanında yetiştik! dedi CIA'nın gorillerinden Chris Jones.

Diğer goril, Milton Brabeck ise Doug Swiners'in tabancasını alarak kabzasını hızla herifin kafasına geçirdi. Amerikalı olduğu yere yığıldı. Tüm bu olanlar on saniye bile sürmemişti. Ne "Casino" nun nöbetçileri, ne de otelin karşısındaki taksi şoförleri bir şeyin farkına varabilmişlerdi.

Malko kurtarıcılarına şaşkınlıkla baktı. İstanbul'dan Afrika'nın balta girmemiş ormanlarına dek pek çok yerde birlikte çalışmışlardı.

— Nereden çıktınız? diye sordu.

— Concorde ile geldik, dedi Chris Jones. Washington-Mexico yolculuğu dört saat bile sürmedi. Sonra

yerel istasyonun jetlerinden birine binerek buraya geldik.

Chris Jones bunları Söylerken, bir yandan da asık suratıyla yıkık dökük manzarayı izliyordu.

— Böyle bakımsız bir yere gelmek için keşke o kadar acele etmeseydik, dedi. En son deprem üç gün önce mi olmuş?

— Üç yıl önce... dedi Malko. Beni nasıl bulduğunuzu hâlâ söylemediniz.

— Çok kolay oldu, dedi Chris Jones. Otelin girişinde bavullarımızla duruyorduk. O sırada sizi köşeye sıkıştırmaya çalışan adamı gördük. Bavulları bırakarak, sizi izledik. Kimdi o?

— Gelin, dedi Malko. Size açıklayayım.

Doug Sviners'ı iki arabanın arasında baygın bırakarak otele geri döndüler. Kapıcı onların içeri girdiğini görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Bardaki sessizlik eski western filmlerini andırıyordu. 'Konyak şişesinin hâlâ durduğu masaya oturdular. Garson gülümseyerek onlara yaklaştı. Malko kendisi için bir Beck's, koruyucuları için de Martini Bianco söyledi. İki gorilin Concorde ile gelmesi, CIA'nın olayları ne kadar ciddiye aldığını açıkça gösteriyordu. CIA yardım etmek için hiç de zaman kaybetmiyordu doğrusu!..

— Gelmeniz için kim emir verdi? diye sordu Malko.

— Jim! diye yanıtladı Chris Jones.

— Silahlarınızla mı dolaşıyorsunuz? diye Malko şaşırarak sordu. Yabancı bir ülkede olduğunuzu unutmayın.

Chris Jones cebinden yepyeni bir pasaport çıkartarak:

— Diplomatik pasaport... dedi. Dokunulmazlığımız var. Büyükelçiliğin koruması altındayız. Ama geri dönünce pasaportu iade edeceğiz.

— Silaha ihtiyacınız olacak, dedi Malko. Burada

gözünün yaşına bakmadan vuruyorlar adamı.

– Biz de öyle yaparız, diye yanıtladı koruyucular. Size saldıran o adam... Bir yerden tanır gibiyim. Profili...

– Adı Douglas Swiners... dedi Malko. Guardia'da eğitmen.

– Tamam! dedi Chris Jones. Panama'daki okulda birlikteydik. Doğudan gelmişti.

– Gidip ne durumda olduğuna bir bakın isterseniz... dedi Malko.

– İşini bitirelim mi? diye sordu Milton Brabeck.

– Hayır, dedi Malko. Barışalım yeter...

Belki Doug Sviners'ı ikna etmenin bir yolunu bulabilirlerdi.

– Gidiyorum, dedi Chris Jones. Eğer hâlâ oradaysa onu getiririm.

Beş dakika sonra Doug Sviners asık suratıyla Chris Jones'un arkasından içeri girdi. Malko'ya bakmadan oturdu. Chris, Sviners'in sırtına vurarak:

– Hatırlıyor musun Doug? diye sordu. Dördüncü bölükten... Seni bir tarantula ısırды diye neredeyse bacağına keseceklerdi. Ayağındaki yara izi hâlâ duruyor mu?

Doug Sviners oldukça şaşırılmıştı.

– Evet, dedi heyecanla. Burada ne yapıyorsun?

– Dostumuz Bay Linge'i korumak için geldik. Onun korkutulmasını istemeyiz. O yüzden sana müdahale ettik. Umarım, canını fazla yakmadık...

– Silahım nerede? diye sordu Sviners.

Milton Brabeck silahı masanın altından uzatarak:

– Al, dedi. Bir dahaki sefer yararlı bir iş için kullan.

Doug tabancasını kemerine yerleştirdikten sonra, Malko'ya bakarak:

– özür dilerim, dedi. Galiba içkiyi biraz fazla

kaçırdım...

Malko konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyordu. Ayağa kalkarak koruyucularına döndü ve:

— Beyler, sizi terketmek zorundayım, dedi. Yarın sabah sekizde odama gelin, konuşalım.

*

**

Chris Jones altıncı hamburgerini yemekle meşguldü. Milton Brabeck de La Prensa'nın Guardia'nın öldürdüğü cesetlerle kaplı ilk sayfası önünde kahvesini yudumluyordu.

— Sviners'ı nasıl kandırdınız? diye sordu Malko.

— Kolay oldu, dedi Milton. Çok sarhoştı, onu biz taşıdık. Oldukça sıkılmış gözükiyordu, ama nedenini söylemedi.

— Onu tekrar görmeliyiz, dedi Malko. Sayesinde pek çok şey öğrenebiliriz. Brenda Trent'ten söz edildiğini duyduunuz mu hiç?

— Langlely'de bundan başka bir şey konuşulmuyor, dedi Chris Jones.

— Doug Sviners o olaya karışanlardan biri, dedi Malko.

— Vay canına! dedi Milton Brabeck bir anda allak bullak olmuştu.

— İnsan kimseye güvenemiyor, dedi Chris Jones. Okulda birlikte olduğum biri... Dün gece ona ateş etmeliydim.

— Belki onu yeniden elde edebiliriz, dedi Malko. Beklerken şehre inmeye ne dersiniz?

— Eğer buraya şehir denirse... dedi Milton Brabeck derin bir nefes alarak.

Chris Jones'un bacaklarını Cortina'ya yerleştirmek başlı başına bir sorun olmuştu. Malko papazların evinin yolunu ezbere biliyordu artık.

— Beni arabada bekleyin, dedi. İçersi tehlikeli

değildir. Burası misyonerlerin evi...

Chris Jones ve Milton Brabeck Malko'ya hoşnutsuzlukla baktılar. Arabanın içindeki sıcaklık en azından kırk derecedeydi.

Rahip Thomas, Malko'yu koridorda karşıladı. Üstünde yine aynı gömlek vardı. El sıkışı öncekilerden daha sıcaktı bu kez.

— Fulvia hakkında bir şey öğrenebildiniz mi? diye sordu.www.cizgiliforum.com

— Hayır, dedi Malko. Ya siz?

— Hiçbir şey, diye cevapladı rahip. Yalnızca el Chigüin'in adamları tarafından kaçırıldığını biliyorum.

— Bu akşam Albay Nuncio'yu göreceğim, dedi Malko. Fulvia'yı serbest bırakmaları için onunla konuşurum.

Rahip buruk bir gülümsemeyle:

— Guardia eline geçirdiğini asla bırakmaz, dedi. Ama karşıt görüşteki insanlarla sürekli temas halinde olacaksınız, belki fikirlerini değiştirebilirler.

— Kararımı verdim, dedi Malko.

— Nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunuzu biliyor musunuz? Brenda Trent de aynı şeyi yapmak istemişti.

— Onun sahip olmadığı bir avantaja sahibim, dedi Malko. Sizinle nasıl haberleşeceğiz?

— Otelinize haber gönderirim, dedi rahip. Burada karşılıklı konuşmamız sorun yaratabilir. Size bol şans...

— Kiminle irtibat kurdunuz? diye sordu Malko.

Rahip gülümseyerek:

— Matagalpa ormanlarındaki dostlarımla... dedi. Her gün on bir buçukta buraya gelirler.

— Ya biri sizi dinliyorsa?

Rahip Thomas kapıyı açarken:

— Aramızda Latince konuşuruz, dedi.

Kapı açılır açılmaz kapanmıştı. Malko kendini

dışarıda buldu. Koruyucuları Cortina'nın içinde pişmiş olmalıydılar.

— Managua'nın her yeri böyle midir? diye sordu Chris Jones.

— Evet, dedi Malko.

Otele doğru yol alıyorlardı.

— Ne yapacağız? diye sordu Milton.

— Sizler, Doug Sviners ile yemeğe gidin, dedi Malko. Otelin yanında "Askeri Casino"da bulabilirsiniz onu.

— Ya siz? diye sordu Chris Jones. Biz sizi korumak için buraya geldik.

— Ben de, dedi Malko, Brenda Trent'in katiliyle yemek yiyeceğim.

Hafif bir ışık Chris Jones'un gözlerini aydınlattı.

— Gelmemizi gerçekten istemiyor musunuz? diye sordu.

— Henüz değil, dedi Malko. Ama üzülmeysin, beni korumak için çok vaktiniz olacak...

— Umarım, dedi Milton Brabeck.

•

Sis gittikçe fazlaşıyordu. Malko bir an İngiltere'de zannetti kendini. Bindiği Mercedes çok yavaş ilerliyordu. Şoför de asık suratlı herifin tekiydi. Malko'yu otelden aldığından beri tek bir söz bile çıkmamıştı ağzından.

Uzaklarda gök gürültüsünün sesi duyuldu. On dakika daha yol aldıktan sonra şoför sol tarafta küçük bir yola saptı. Malko işkence yapmak için ideal bir yer diye düşünüyordu. Yanına silah almamıştı. Neyseki, ABD büyükelçisi Otero Nuncio'nun davetlisi olduğunu biliyordu. .

Mercedes nihayet durdu. Malko diğer arabaların çotkan gelmiş olduklarını farkettiler. Arabadan inince çotk

şaşırdı: Hava soğuktu! Az sonra bir verandada bulunduğunu anladı. Tahtalarla dekore edilmiş bu ev bir dağ evinden farksızdı.

Açık pencerelerin ardında ışıklandırılmış bir salon ve oldukça kalabalık bir davetli topluluğu vardı. Müzik çalıyor, garsonlar misafirlerin arasında dolaşp duruyorlardı. Malko gözleriyle Albay Nuncio'yu ararken onca misafirin arasında hemen farkedilen cezbedici bir kadın silüetine dikkat etti. Kadının sol omuzunu tamamen kaplayan siyah elbisesi kalçalarına kadar sımsıkı uzanıyor, oradan bir yırtmaçla ikiye ayrılarak topuklarına dek uzanıyordu. Dolgun ve bronzlaşmış uzun bacakları ince topuklu bir ayakkabıyla son buluyordu. Elbisenin ünlü bir terzinin elinden çıktığı belliydi. Kadının kısa kesilmiş siyah saçları pencereden giren rüzgârla dalgalanıyordu.

Malko kadının parfüm kokusunu henüz duymamıştı, ama ne kadar keskin olduğunu farkedebiliyordu.

Bu enfes kadın Malko'nun yirmi santim önünde durarak öpülmesi için elini uzattı.

— Adım Mercedes Puntas, dedi. Otero'nun Amerikalı dostu olmalısınız.

Sıcak, neşeli, çekici bir ses tonu...

— Evet benim, dedi Malko.

— Gelin sizi misafirlere tanıştırayım. Adınız nedir?

— Malko Linge.

— Size Malko diyebilir miyim?

Salondaki şıklık Malko'un başını döndürdü. Bir yığın insanla tanışan Malko hiçbirinin adına dikkat etmedi.

Sonunda muhteşem Albay Otero Nuncio'nun yanına gelmişlerdi. Albay Malko'nun elini hararetle sıkarak:

— Hoş geldiniz, Senyor Linge! Hoş geldiniz! dedi.

Garsonun elindeki tepsiden iki kadeh alarak birini Malko'ya uzattı ve:

— iki ülkenin dostluğuna! diyerek kadehini kaldırdı.
— Ben Amerikalı değilim, dedi Malko. Avusturyalıyım.

— Çok ilginç! dedi albay. Siyah abanozdan yapılan en kaliteli sallanan iskemleler Avusturya'dan geliyor ülkemize.

Mercedes daha fazla konuşmalarına izin vermeden Malko'yu zengin büfeye doğru sürükledi ve havyar sürülmüş bir dilimi Malko'ya uzatarak:

— Evimi beğendiniz mi? diye sordu.

— Gördüğüm kadarıyla muhteşem, diye karşılık verdi Malko.

— Hava açık olunca Pasifik Okyanusu'nu bile görebilirsiniz, dedi Mercedes. Gelin, size diğer odaları gezdireyim.

— Misafirlerinizi ihmal etmeyin.

— Otero onlarla ilgilenir, dedi Mercedes umursamaz bir tavırla. Sizin gibi Avrupalı misafir sık sık gelmiyor buraya...

Bir kapıyı açarak döner merdivenden çıktılar ve her tarafı Mercedes'in çıplak ya da giyinik fotoğraflarıyla dolu bir odaya geldiler. Odanın bir köşesinde kırmızı bir divan, onun tam karşısında da geniş ve alçak bir yatak vardı. Yatağın üstündeki Magritte'in "Mavi Kadın" tablosu, Mercedes'in fotoğrafları arasında sırtıyordu.

Mercedes elinde tuttuğu viski kadehiyle Malko'ya dönerek:

— Managua'da çok kalacak mısınız? diye sordu.

— Henüz bilmiyorum, dedi Malko. Neden sordunuz?

— Umarım, bana kur yapmak için zamanınız olur. Bana kur yapan erkeklere bayılırım...

— Size kur yapanların sayısı kabarık olmalı.

— Artık benimle ilgilenmiyorlar, diye cevap verdi Mercedes. Beni yaşlı buluyorlar. Çevrelerinde genç ve

güzel başka kadınlar var...

— Siz hiç de yaşlı gözüküyorsunuz, dedi Malko ciddiyetini bozmadan.

O sırada odaya giren bir hizmetçi Mercedes'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Mercedes Malko'ya dönerek:

— Gelin, dedi. Aşağı inmemiz gerekiyor. Bir misafiri karşılamam gerek. Daha sonra zamanımız olursa...

Aşağı indiler. Malko'nun ilk gözüne çarpan, kapının yanında duran bodur görünüşlü bir adam oldu. Adam başından ayak ucuna dek silahlara bürünmüştü. Davetli topluluğunu yabani bakışlarla izleyen bu adamın arkasında iki goril daha belirmişti. Malko onların hemen ardında mavi takım elbise giymiş, benekli bir kravat takmış, uzun boylu, Hitler'inkini andıran ince bıyıklı bir adam gördü.

Anastasio Somoza Debayle! Nikaragua Başkanı. Yani kısaca, Malko'nun yerinden oynatmakla görevli olduğu adam...

IX. BÖLÜM

Kadınlarla erkeklerin dalkavukluk yarışında olduğu bu toplantıda doğallığını kaybetmeyen bir tek kişi vardı: Mercedes Puntas. Hükümet başkanına yaklaşıp, ayakkabılarının ucunda yükseldi ve adamı iki yanağından hafifçe öptü.

Sonra gösteri başladı. Somoza gorillerinin arasında olduğu halde tek tek herkesin elini sıkıyordu. Sıra Malko'ya geldiğinde, Malko elinin kuvvetle sıkıldığını ve donuk bakışların kendisini dikkatle incelediğini hissetmekte gecikmedi. Sonra eğlenceye devam edildi. Başkan bir köşede portakal suyu içiyor, Albay Nuncio da ona eşlik ediyordu. İnce kumral bir kız Malko'ya yaklaşıp:

— Başkanı tanımıyor musunuz? diye sordu.

— Hayır, dedi Malko. Bu gece onu göreceğimi sanmıyordum.

Kız gülerek:

— Hemen her toplantıya gelir, dedi. Karısından ayrıldığından beri çok geziyor.

Malko, devirmekle görevli olduğu Somoza'yı inceliyordu. Adamın görünüşü bir diktatörden çok kibirli bir adamı andırıyordu. Malko ona yaklaştı. Somoza'nın İngilizcesi harikaydı. Bir Amerikalıdan ayırt edilemeyecek derecede güzel konuşuyordu İngilizceyi. Malko Somoza'dan nefret edebilmek için hemen Brenda Trent'i düşünmeye koyuldu.

Mercedes elinde viski kadehiyle Malko'ya yaklaştı.

— Başkanımız harika bir insandır, dedi. Kalp krizi

geçirdikten sonra çok kilo verdi. Bıyık da bırakınca daha yakışıklı oldu. Ama tekdüze bir yaşamı var. Dört duvar arasına kapanmış...

— Niçin yaşamını gizliyor? diye sözünü kesti Malko. Mercedes gülererek:

— Onu öldürmek isteyen düşmanları var, dedi. Komünistler... Neyseki, Amerikalı dostlarımız var da...

Malko bu davetin nedenini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Bir sevimlilik örneği vermek istiyordu albay!

Malko antika eşyaların bulunduğu bir vitrini incelediği sırada Albay Nuncio yanına geldi. Tüm sevimliliğiyle:

— Bayan Trent hakkında anlatılan gülünçlüklere inanmıyorsunuz değil mi? diye sordu. Biz zararlı düşünceleri aşlamaya çalışan profesyonellerle uğraşıyoruz. Bunların kaynağı Küba'da. Birkaç sorguya katılırsanız, siz de çok şeyler öğrenebilirsiniz.

— Teşekkürler, dedi Malko. Bayan Trent hikâyesine gelince, gerçeği er veya geç öğreneceğim, diye soğuk bir tonla sözlerini bitirdi.

Albay cevap vermeden başını çevirdi. Malko onun öfkeden titrediğini hissetti. Albay kinayeyi anlamış olmalıydı. Soğuk bir gülümsemeyle albayın yanından uzaklaştı. Masaya oturuluyordu. Nefis gümüşler ve kristallerle donatılmış masada Başkan Somoza gorillerinin arasına yerleşmişti. Malko masaya oturmadan önce verandaya gidince, uzun siyah bir Cadillac'ın iki araba arasında güvenliğe alınmış olduğunu gördü. Sis hâlâ geçmemişti.

*

**

Mercedes sarhoş adamların şehvetli, kadınların kıskanç bakışlarına rağmen salonun ortasında tek başına dans ediyordu. Malko'ya yaklaştı ve ellerini ona uzatarak:

— Gelin, dedi. Yalnız dans etmeyi hiç sevmem.

Davetlilerin çoğu gitmişlerdi. Malko Mercedes'i defalarca dansa kaldırmak istemiş, ama genç kadın her seferinde bu teklifi reddetmişti.

Mercedes'in müthiş enerjisi Malko'yu şaşkına çevirmişti. Genç kadın elinde tuttuğu viski bardağıyla dans etmeye devam ederken yüzünü Malko'ya doğru kaldırarak:

— Biliyor musunuz, çok sempatisiniz! dedi. Çok da çekici. Gözleriniz şaşırtıcı, altın gibi parlıyor!

Mercedes konuşmasını keserek dudaklarını hiç utanmadan Malko'nun boynuna değdirdi. Gövdesini de Malko'nun bedenine yapıştırmıştı. Sonra ellerini Malko'nun omuzlarından ayırarak ensesinde birleştirdi. Dudaklarını aralamış, dişlerini Malko'nun ensesine geçiriyordu. Malko bir adım gerilemek zorunda kaldı. Mercedes dudaklarını adamın boynundan çekerek Malko'nun kulağına doğru uzandı ve kısık bir sesle:

— Çok hoşuma gidiyorsunuz, dedi.

Dostlukları her an ilerliyordu. Son davetli grubu da uzaklaşırken Malko ile Mercedes birbirlerinden ayrıldılar. Albay Nuncio yarım saat önce gitmişti. Geriye yalnızca onları izleyen beyaz elbiseli kumral bir kız kalmıştı.

— Kimse kalmadı, dedi Malko.

— Yeğenim Dora'yı unutuyorsunuz, dedi Mercedes.

— Onu ürkütebiliriz.

Mercedes kahkahalarla gülerек:

— Bakire olduğumu sanmıyorum! dedi. Bir gün onu atlarımdan birine ahırda mastürbasyon yaparken yakalamıştım. Atı zevkten deli ettiğini bile söyleyebilirim. Haydi gelin. Yukarı çıkıp bir kadeh içki daha içelim.

Döner merdivenden bir kez daha çıktılar. Mercedes divana oturduğunda elbisesinin yırtmacı açılarak

bronzlaşmış kalçalarını iyice meydana çıkarmıştı. Başını arkaya atmış, müziğin temposuna ayak uydurarak oturduğu yerde hafifçe sallanıyordu. Göğüsleri elbiseden fırlayacakmış gibi hareket halindeydi ve göğüs uçları da ipek kumaşı neredeyse delmek üzereydi. Malko deneyimlerine dayanarak zevk verici anları değerlendirmenin gerekli olduğunu ezbere biliyordu artık. Aralanmış dudaklara doğru eğildi. Mercedes bu öpücüğe coşkuyla karşılık verdi. Dans ederlerken yaptıklarından sonra Mercedes'in ölçülü bir tavır takınması düşünülemezdi. Malko tüm sorunlarından uzaklaştığını hissetti.

Mercedes dudaklarını Malko'nun dudaklarından çekerek:

— Benimle sevişmek istiyorsun, değil mi? diye sordu.

Hemen ardından da Malko'nun cevap vermesine fırsat vermeden:

— Ama seninle sevişmeyeceğim, dedi kesin bir tonla. Çünkü seni bir gece için istemiyorum. Yine görüşürsek, bana zaman ayırıp kur yaparsan...

Konuşurken bir yandan da Malko'yu okşuyordu.

Malko öfkeden çıldırmış gibi kadının üstüne atılarak parmaklarını siyah dantel külota geçirdi ve bir hamlede külotu bronz bacaklara doğru kaydırıldı. Mercedes .Malko'nun parmak hareketlerinden büyük bir haz duydu.

— Devam ederseniz benimle sevişmek zorunda kalacaksınız, dedi öldürücü ses tonuyla.

Malko'nun yapmak istediği de buydu zaten!

Mercedes adama doğru eğilerek dudaklarını onun dudakları üstüne kapamıştı. Malko tam harekete geçmek üzereyken onu iterek geri çekildi:

— Mercedes, siz bir orospusunuz! dedi Malko.

— Orospu mu? Ama ben de sizi arzuluyorum, dedi Mercedes.

Malko Mercedes'in onunla alay etmediğini anlamıştı. Üstündekileri çıkarmaya başladı. Genç kadın kaseti değiştirip döndüğünde Malko çırlıçıplaktı. Malko'yu hayranlıkla seyrettikten sonra:

— Delisiniz! dedi. Ya Dora uyumadıysa?

— Ben at değilim, dedi Malko.

Malko bu komediye niye katıldığını kendi kendine soruyor, ama bir türlü cevap bulamıyordu. Mercedes'in hareketlerinin bir amacı olmalıydı.

Malko tekrar sarılınca Mercedes önceleri karşı koymadı, ama onu tüm gücüyle sıkınca kadın geri çekildi ve ikisi birden yerde buldular kendilerini. Mercedes yavaşça doğrularak divana oturdu. Bacaklarını kapatarak bir sigara yaktı.

— Bana kendinizden söz edin, dedi Malko'ya.

Malko çıplaklığına aldırmadan kadının yanına oturdu. CIA kafasından tamamen çıkmıştı. Seksüel nazlarını dizginlemesi için yeterince para vermiyorlardı ona.

Malko kadını yeniden öptü. Mercedes kollarını Malko'nun boynuna doladı. Sonra şehvet dolu bir bakışla Malko'yu süzerek:

— Ferrari'mi kullanır gibiyim, dedi. O da böyle sarsar.

Malko 2 CV bir Citroen ile kıyaslamayı tercih ederdi. Bu sırada Mercedes divanın önünde diz çöktü ve ağzını Malko'nun kasıklarına yapıştırdı.

Bu kez çılgınca seviştiler. Malko kendini ikinci kez yerde bulana kadar hareketsizdi, ama Mercedes'in yanına indikten sonra o da bu coşkuya kapıldı.

Mercedes'in rimeli akmış, ruju da yok olmuştu.

— Sizi çok beğeniyorum, dedi Mercedes. Teniniz çok yumuşak, kokunuz da çok güzel. Nedir bu?

— Jacques Bogart, dedi Malko.

— Beni bir daha becerin.

Yeniden sevişme başladı. Sonra Malko giyindi. Mercedes'in yanında böyle çırılçıplak durması ona gülünç geliyordu nedense.

— Nikaragua'ya kahve alanları satın almak için geldiniz, değil mi? diye sordu Mercedes bir Rothmans yakarak.

— Bunu size kim söyledi?

— Otero.

— Evet doğru, dedi Malko.

— Arkadaşlarımdan birinin Matagalpa'da iki yüz dönümlük bir arazisi var. Ama ağaçlar iki yıl sonra büyümeye başlayacakmış. Arkadaşım Nikaragua'yı terketmek istiyor, onun için de paraya ihtiyacı var.

— Ne kadara satıyor?

— Dönümü bin dolar.

Malko hemen hesap işine girişti. Normal fiyatlar dönüm başına sekiz bin dolardan başlıyordu. Malko'ya neredeyse iki milyon dolarlık bir bağışta bulunuluyordu... Malko'yu bu fiyata uyutup devreden çıkarmak istedikleri belliydi. Mercedes de primi olacaktı. Malko ayağa kalkarak:

— Bir düşüneyim, dedi. Ama bu gece iş konuşmak istemiyorum.

Mercedes anlayış dolu bir gülümsemeye:

— Bana telefon edin, dedi.

Döner merdivenden aşağı indiler. Salon boşalmıştı. Mercedes Malkoyu verandaya kadar geçirdi. Şoför direksiyon başında uyuyakalmıştı. Mercedes onu uyandırınca, adam Malko'ya kapıyı açmak için dışarı fırladı.

Mercedes parmak uçlarında yükselerek Malko'yu dudaklarından öptü ve:

— Yarın telefon edecek misiniz? diye sordu.

Saat sabahın üçüydü. Malko kafasını toplamak ve niçin Managua'da bulunduğunu anlamak için Brenda

Trent konusunda yoğunlaştırdı düşüncelerini.

Intercontinental'in lobisi boştu. Resepsiyondaki çocuk Malko'ya anahtarla birlikte bir de paket uzattı. Malko paketi açmak için odasına çıkana dek bekledi. Elinde taşıdığı plastik bir kutuydu. Malko önce kutuda büyük bir istiride olduğunu düşündü. Paketi açınca gördüğü şeyle midesi bulandı ve ürkerek bir adım gerilemek zorunda kaldı. Kanlı iplerin arasında bir insan gözü duruyordu.

Gözler iki adetti. Malko paketi iğrenerek yere bıraktı. Bu korkunç hediye kim göndermiş olabilirdi? Bu gözler kime aitti? Malko kafasındaki sorulara cevap verebilecek gücü bulamadı kendinde.

*

**

Kapının altından atılan gazetenin hışırtısı Malko'yu uyandırmıştı. Korkunç hediye ile şaşkına dönen Malko geceyi uykusuz geçirmişti, ölüme ait kalıntıların bulunduğu kutu, geceden beri yerde duruyordu. Malko kalkarak gazeteyi aldı. İlk sayfada altı sütun halinde iğrenç bir olaydan bahsediliyordu.

Göz çukurları boş, kanlı bir kadın yüzü sayfanın yarısını kaplıyordu. Malko konuyla ilgili yazıyı okurken tanıdık bir ad dikkatini çekti: Fulvia Mátalo. Genç kadını Tiscapa lagünü yakınında bulan polisler cinayetten sandinistleri sorumlu tutuyorlardı.

Malko gazeteyi bıraktı. Mercedes Puntas'in bir gece önceki numarası şimdi her şeyi açıklıyordu.

Bir yanda para ve Mercedes Puntas, diğer yanda ölüm ve işkence...

Düşmanları Malko'nun düşündüğünden de vahşiydiler. Malko nefret ve kinle titreyerek fotoğrafın önünde kalakalmıştı.

X. BÖLÜM

Chris Jones asık suratıyla gazeteyi katladı. Milton Brabeck de bembeyaz kesilmişti.

— Albayı ortadan kaldırsak mı? diye sordu Chris Jones. Diplomatik dokunulmazlığım oldukça korkacak bir şey yok. O adamı öldürmek başlı başına bir zevk olacaktır.

— Benim de çok hoşuma gider, dedi Malko. Ama albayın öldürülmesi devede kulak kalır, aslında bütün sistemi yeni baştan kurmak gerekiyor. Biz de bunun için buraya geldik.

— Keşke bir depremle her şey altüst olsa, dedi Milton Brabeck.

O sırada kapı çalındı. Malko kapıyı açtığında kimseyi göremedi. Kapının altından atılmış ikiye katlı kâğıdı açınca "Hemen La Prensa'ya git ve Chamorro'yı bul" sözlerini okudu.

Muhalefet gazetesi La Prensa'da Malko kimseyi tanımıyordu. Bu mesaj sandinistlerden gelmiş olmalıydı.

Malko koruyucularına:

— Beni burada bekleyin, dedi. Mercedes'e cevabımı iletmediğim sürece hiçbir tehlike yok.

»

**

Bank of America'nın yepyeni binası yanında bulunan La Prensa, dış görünüşüyle yıkık bir hangardan farksızdı. Malko arabayı park ettikten sonra yoksul giyimli odacıyı izledi. Karanlık koridorlardan geçerek bir düzine gazetecinin bulunduğu bir odaya

geldiler.

— Esta el senor norte-amerieano, diye kendini tanıtan Malko yan gözle odadaki tombul adamı inceliyordu.

Adam ayağa kalkarak Malko'yu küçük bir odaya sürükledi ve onu kollarından kavrayarak:

— Onu öldürdüler, dedi. Ağabeyim gibi...

Konuşan, ocak ayında öldürülen Chamarro'nun kardeşi olmalıydı.

— Kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?

— El Chigüin. Fulvia'nın gözlerini oyan da odur. Bu işi geçen sene dağdaki insanlara da yapmıştı.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, gazeteci camlı kapıyı kapatarak:

— Sandinistlerin şefiyle görüşmek istiyorsunuz, değil mi? diye sordu.

— Evet, dedi Malko.

— Esta bien! Bu akşam altı sularında Roosevelt Caddesi'nde Colon Sapağı otobüs durağında ekose elbiseli bir kızla buluşacaksınız. O ne derse yapın.

Malko'nun omuzuna dostça bir yumruk atan adam:

— Uzun zamandır bir gringoyla iş yapmadık, diye ekledi. Somoza'nın sonu geldi artık.

Malko cevap vermedi. Mürekkep kokusunun sindiği koridorları geçtikten sonra bunaltıcı sıcaklığın altında buldu kendini.

*

Malko Intercontinental'in otoparkından çıkmak üzereyken ilk yağmur damlaları ön cama düşmeye başladı. Roosevelt Caddesi'ne geldiğinde sağanak başlamıştı bile. Kendisini bekleyen kız sırlıslık olacaktı. Saat altıya gelmek üzereydi. Malko Colon Sapağı'ndan sola saptı. Otobüs durağı yirmi metre ötedeydi. Durakta, yüzünü bir gazeteyle gizlemeye

çalışan kumral, ince, nefis bacaklı kızdın başka kimse yoktu.

Malko korna alararak kaldırımın önünde durdu.

Kız arabaya binerek:

— İlerleyin, dedi İngilizce olarak. Adım Julia. Dörtüol ağızına gelince sola sapın.

Malko cevap vermedi, kıızı incelemekle meşguldü. Yirmi beş yaşında falan gösteriyordu genç kıızı.

— Este yoluna doğru gidin, dedi kıızı. Dikiz aynasından bakarsanız bizi takip eden arabayı görebilirsiniz. Arkadaşlarım o arabada... Niyetiniz beni Guardia'ya teslim etmekse, vazgeçmenizi öneririm.

Demekki, Malko'ya güvenmiyorlardı.

— Benim kim olduğumu size söylemediler mi? diye sordu.

— Söylediler, ama sizin gibi biriyle ilk defa iş yapmıyoruz. Birçok arkadaşım Somoza için çalışan gringolar tarafından öldürüldü. Siz de onlardan biri olabilirsiniz...

Malko cevap vermemeyi tercih etti. Bolivard Caddesi'ni izleyerek bir yamaca tırmanıyorlardı. Tepeye varmak üzerelerken:

— Sola sapın, dedi Julia.

Tiscapa lagününü izleyerek bir süre daha yol aldılar.

— şimdi sağa!

Araba dik bir yokuşu tırmanmaya başlamıştı. Neredeyse ormana dalmak üzereydiler.

— Yine sağa!

Malko sağa dönünce garaja benzeyen alçak bir yapının önünde buldu kendini.

— İlk garaja girin!

Malko garaja girince görünmeyen bir el garajın kapısını arkalarından kapamıştı.

— Dışarı çıkıp dipteki gişeye gidin. İki dolar bırakın, dedi Julia.

Malko boyun eğdi. Duvarda yemek asansörünü andıran bir delik vardı. Gişeden uzanan bir el Malko'ya bir anahtar uzatarak iki doları aldı. Duvardaki delik hemen kapanmıştı.

Julia garajın dibindeki bir kapıyı Malko'nun elindeki anahtarla açtı. Sadece bir yatakla bir lavabonun bulunduğu bu odanın boyutları oldukça küçüktü.

Yatağın üstüne oturan Julia, cebinden çıkardığı silahı dizlerinin üstüne koyarak:

— Bana bir şey yapmaya kalkarsanız kurşunu yersiniz, dedi.

Malko bu devrimcilik oyunundan sıkılmaya başlamıştı.

— önce kim olduğunuzu söyleyin, dedi.

— Terceritalar'ın siyasi şefiyim, diye yanıtladı Julia. Başkanımızla görüşmek istemişsiniz.

— Evet, dedi Malko.

— El Cero üç haftadan beri Tipitapa zindanında. Ona çok işkence yapmışlar. El Cero, Brenda Trent ile buluşacaktı. Size neden güvenmediğimi anladınız mı?

— Neredeyiz? diye sordu Malko.

— Burası bir moteldir, dedi Julia. Gizli aşk yapmak isteyen sevgililer burada buluşurlar.

— Brenda Trent'in Guardia tarafından öldürüldüğü doğru mu? diye sordu Malko.

— Öyle söyleniyor, dedi Julia. Ama kesin bir delil yok. Bugüne kadar Amerikalılar Somoza'nın en iyi dostuydu. Fikirlerini neden değiştirsinler? Somoza'ya para ve silah sağlayan Amerikalılar.

— Yeni bir başkanımız var, dedi Malko. Ben, Brenda Trent'in başladığı görevi tamamlamak için buradayım. Size ihtiyacımız olacak.

— Başkanımız sizi görmek için Managua'ya gelemez, dedi Julia. Bu çok tehlikeli olur. Siz, onun yanına gitmelisiniz.

— Nerede?

— Managua'dan yüz otuz kilometre uzaklıktaki Matagalpa'da. Eğer kararınızı verdiyse, yarın sabah saat dokuzda Roosevelt Caddesi'ni geçerek katedrale doğru inin. Geri dönerken biri sizi yoldan alacaktır.

Malko koruyucularını hatırlayarak:

— İki adam daha var, dedi. Onlar da gelebilirler mi?

— Hayır, dedi Julia başını sallayarak. Matagalpa'ya varmadan önce 1 numaralı yolu terkedeceksiniz. Küçük bir kasabaya varırsınız. Sizi saat birden sonra kasabanın kahvesinde bekleyecekler. Çarpışmalar sürüyor, ama yarın on birle on iki arasında çarpışmaya ara verilecek. Bu moladan yararlanarak geçişinizi kolaylaştırabilirsiniz. Tamam ma?

— Tamam, dedi Malko. Yarına.

Kız kalkmış, silahı cebine yerleştiriyordu. Elini Malko'ya uzatarak:

— Yarın ben de orada olacağım, dedi. Burada beş dakika bekleyin . İlk ben çıkacağım.

Malko yatağı üstüne çöktü. Tam bir çıkmaza girmişti. Somoza'yı yıkmak isteyen iki kişinin de sonu ölüm olmuştu: Julio Zelaya ve Brenda Trent...

*

Güneş henüz alçak bulutların arasındaydı, ama Malko terden sıırıslam olmuştu. Managua Gölü'nün yanındaki Hükümet Sarayı'na varması yirmi dakika sürmüştü. Malko bir tur atmaya karar verdi, manzara nefisti!

Katedralin bulunduğu köşeden batıya dönmek üzereyken bir korna sesiyle irkildi. Bir gün önceki eski Amerikan arabası yine peşindeydi. Direksiyondaki siyah saçlı adam binmesi için Malko'ya işaret yapıyordu.

Malko onun arabasına bindi. Direksiyondaki

adam hareket ederek göl boyunca uzanan yolu izledi. Sonunda taşlarla kaplı ıssız bir yere vardılar. Adam gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Adım Sebastian, dedi. Ama giriştiğimiz eylemde 37 Numarayım. Aramıza hoş geldiniz. Bir buçuk saat sonra Matagalpa'ya varmış oluruz. Tabii Guardia'nın adamları bizi çevirmezlerse... Soracağınız sorulara cevap verme yetkim yok. Hatta hiç konuşmamanızı tercih ederim. Pasaportunuz var mı?

— Evet, dedi Malko.

— Çok iyi. Bir çevirmeye rastlarsak pasaportunuz işimizi kolaylaştıracaktır. Benim üniversite öğrencisi olduğumu ve sizi gezdirerek para kazandığımı söylersiniz. Çünkü taksi şoförleri Matagalpa'ya gitmekten hiç hoşlanmazlar.

— Neden? diye sordu Malko.

— Çünkü onları öldürüyorlar, dedi 37 Numara.

Las Mercedes Havaalanı'nı da geride bırakarak kuzeydeki yamaçlara gelmişlerdi. 1 numaralı bu yol bütün Orta Amerika'yı katediyordu.

Bu araba yolculuğundan sıkılmak üzereyken, 37 Numara ani bir frenle arabayı durdurdu. Malko sileceklerin ötesinde, silahlı askerler ve çok sayıda jip farketti.

Bir barajdı bu!

37 Numara Malko'ya dönerek gülümsedi ve:

— Matagalpa yoluna buradan sapacağız, dedi. Sandinistlere silah götürülmemesi için burada sıkı bir arama yaparlar. Oysa sandinistler silahı öteki taraftan sağlıyorlar.

Sıra onlara geldiğinde askerlerden biri arabanın içini inceleyerek torpido gözünü açtırdı. 37 Numara oradan aldığı beyaz bir bayrağı hemen yan cama astı.

Yola devam ederlerken aynı bayraktan taşıyan pek çok arabaya rastladılar.

— Bu bayraklarla ne anlatmak istiyorsunuz? diye sordu Malko.

37 Numara alayla karışık gülümsemesiyle:

— Sandinist olmadığımızı anlatmak için takıyoruz, dedi. Guardia, Matagalpa ile bu yöre arasında, bu bayrağı takmayan bir arabaya ateş etme hakkına sahip. Ama arkadaşlarımız bu bölgeyi sürekli kontrol ediyorlar.

Yol yukarı çıktıkça bulutlar da çoğalıyordu. 37 Numara havalandırmayı kapadı. Yarım saat sonra "Matagalpa, 2 kilometre" yazan bir panoya rastladılar.

Malko ileride tek tük evleri seçebiliyordu. Pencereyi açınca bir mitralyözün çıkardığı sesi duydu.

— Çarpışma var, dedi 37 Numara. Şehir ikiye ayrılmış durumda. Guardia tüm şehri ele geçirmek için iki gündür savaşıyor. Bizimkiler bu tarafta. Onların yanına gidiyoruz.

Üstlerinden alçak uçuş yapan bir helikopter geçti. 37 Numara sağa saparak çukur bir yola girdi. Çiftlik gibi bir yere vardıklarında durdu.

— Yürüyerek devam edeceğiz, dedi. Ateş edilirse hemen yere yatın.

Helikopter hâlâ tepelerindeydi. Küçük bir nehri izleyerek bir kilometre boyunca yürüdüler. 37 Numara durarak:

— Buradan itibaren Guardia'nın ateş hattına giriyoruz, dedi. Bizimkiler öteki tarafta.

Malko ormanın girişinde, ovaya serpiştirilmiş yıkık dökük evler gördü. Kısa fakat yoğun ateş aralıksız sürüyordu. Çok yakınlarında bir silah patlayınca Malko duvarlara tutunarak akıl hocasını izledi.

Biraz daha ilerleyince, bir buldozer ve kum torbalarının yardımıyla yapılmış barikatı farkettiler. Bütün çeteler bu barikatın ardına gizlenmişlerdi. İçlerinden biri onları görmüştü. Yanlarına gelmeleri için

işaret yaptı.

— Herkes iş başına, dedi 37 Numara.

Malko ıssız yoldan bir maraton koşucusu gibi geçti. Buldozerin arkasına sığındığında, sürücünün direksiyon başına kanlar içinde yığılmış olduğunu gördü.

37 Numara sonunda Malko'nun yanına gelerek:

— Bizi PC'de bekliyorlar, dedi.

PC, Soza Oteli'nin camları kırılmış odalarından biriydi.

Şişmiş ve tanınmaz hale gelmiş dört ceset - iki kadın, iki erkek - yerde, masanın altına sokulmuştu. Malko'yu ilk kata çıkardılar. 37 Numara bir kapıya vurarak:

— El Norte- Americano, Commandante! dedi.

Uzun boylu bir adam camdan dışarıyı seyrediyordu. Geri dönünce, Malko onun yüzündeki maskeyi farkettiler. Maske, adamın yüzünü kulaklarına dek kapamıştı. Adam:

— Oturun, dedi Malko'ya. Sizi dinliyorum.

İngilizceyi hafif bir aksanla konuşuyordu.

— Kimsiniz? diye sordu Malko.

— El Cero'nun yerini aldım, dedi adam hafif kasılarak. Adımı şimdilik gizli tutuyorum. Beni görmek istediğinizi söylediler. İşte buradayım.

Malko'nun tam karşısına oturmuştu. Dışarıdan hâlâ silah sesleri geliyordu. Malko tercih hakkı olmadığını düşündü. Buraya gelmekle hayatını zaten tehlikeye sokmuştu.

— Amerika hükümetini temsil ediyorum, diye söze başladı. Daha doğrusu, politik sorunlarla ilgilenen bir kuruluşu...

— CIA mı? diye sordu adam.

— Evet.

— Bugüne dek Somoza ile çalıştınız. Şimdi neden fikir değiştiriyorsunuz?

— Başkanımızın yeni politikası farklı, dedi Malko.

(Her gün aynı şeyleri tekrarlamaktan yorulmuştu.)
Ulusal birliği temsil eden yeni bir hükümet oluşturmak istiyor.

Bunları söylerken karşısındaki siyah gözlerde alay dolu bir bakış farkettiler.

— Çok iyi, dedi El Cero. Ama bunları Bay Somoza'ya anlatmalısınız, bana değil.

Malko öfkeden kuduracak gibi oldu.

— Onu sizin yardımınızla yok edebileceğimizi düşünmüştük, dedi.

— Yardımımızla mı? diye tekrarladı sandinist. Biz ne yapabiliriz ki? Guardia'ya karşı direnen bir avuç insan topluluğuyuz.

— O kadar zayıf değilsiniz, dedi Malko. Biz size yardım etmek istiyoruz. Ama siz de bu işe özen göstermelisiniz. Tek başımıza girişebileceğimiz bir hareket değil bu.

Sandinist saatine baktı. Malko'yu dinlemediği belliydi. Silah sesleri fazlaşmıştı. Guardia dur durak tanımıyordu.

— Sanırım, bu yolculuğu bir hiç için yaptınız, dedi maskeli adam. Somoza'ya karşı giriştiğiniz harekâta size yardım etmeyeceğiz.

XI. BÖLÜM

Malko kurşunların pencereyi parçalayarak odadan içeri gireceğini sandı. İssız ve ölü yollarıyla Matagalpa değişik bir şehirdi. Sandinistin alaylı sesi Malko'yu düşüncelerinden sıyırdı.

— Yıllardır Somoza'ya silah satanların kollarına hemen atılacağımızı sandınız, değil mi? Ne yazık ki cinayetlerin izi hâlâ silinmedi. Senyor Linge, siz ya çok safsınız ya da bizi aptal yerine koyuyorsunuz...

Adamın sesinden genç biri olduğu anlaşılıyordu.ama ekose eşarbın kapattığı yüzünde otoriter bir kişiliği seçmek de mümkündü. Malko cesaretini yavaş yavaş yitirdiğini düşünüyordu. Ruben Dario'dan sonra sandinistler de yardım elini uzatmayı reddetmişlerdi. CIA'nın planı yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

— Sizi burada kovalayanlar Somoza'nın askerleri... dedi Malko.

Sandinist eşarbın kapadığı dudaklarının ardından, kamçı gibi çarpan ses tonuyla:

— Artık alıştık, dedi. Ama onların bu tutumu Terçerita hareketini asla durdurmayacaktır. Tersine, Guardia masum halkı öldürmeyi sürdürdükçe bize iyilik etmiş oluyor. Bir gün, cesur halkımız sayesinde Somoza'yı yok edeceğiz.

— Ya beklerken?..

— İşe Somoza'nın dostlarını ortadan kaldırmakla başlayacağız. Önce Amerikalı paralı asker El Navajita, sonra El Chigüin, ardından Albay Otero Nuncio ve diğerleri... Managua içlerine kadar sızmış durumdayız.

İstedığımız zaman harekete geçebiliriz. Ama Somoza için henüz çok erken.

Malko ayağa kalktı. Bir hiç için buralara dek gelmişti. Brenda Trent de bir hiç uğruna ölmüştü. Önünde iki seçenek vardı: Ya Nikaragua'yı terkedecek, ya da diktatöre karşı tek başına savaş verecekti!..

Aşağı yolda kurşunlar ard arda patlamaya devam ediyor, yoldan kalkan tozlar odanın içini dolduruyordu. Maskeli sandinist duvardan kırmızı ve siyah harflerle "Frente sandinista de Liberación Nacional" yazılmış flamayı aldıktan sonra, onu özenle katladı.

— Gelin, dedi Malko'ya. Sizi ateş hattının dışına çıkarmalıyım. Guardia çok çabuk ilerliyor. Bizim de hiç cephanemiz kalmadı.

— Nereye gidiyorsunuz?

Sandinist kaçamak bir hareketle sisin ardına gömülmüş yamaçları göstererek:

— Ormana, dedi. Bizi orada izleyemezler. Korkarlar. Sonra geri döneriz.

El sıkışı konuşmalarından daha sıcaktı. Flamayı bir torbaya koyarak Uzi'sini omuzuna asan sandinist karanlık merdivenden inmeye başladı. 37 Numara sineklerle kaplanmış dört cesedin yanında, eski bir sallanan iskemlenin üzerinde oturuyordu. Maskeli savaşçılar sürekli girip çıkarak cephane alıyorlardı. Kısa fakat yoğun ateş hâlâ sürüyordu.

Tam dışarı çıkmak üzerelerken maskeli sandinist aniden Malko'ya dönerek:

— Gerçekten bizimle ilişki kurmak niyetindeyseniz, size güven duymamız için yapabileceğiniz bir şey var, dedi.

— Nedir o? diye umutla sordu Malko.

— Tipitapa hapishanesindeki şefimiz El Cero'yu kurtarın.

Malko adama öfkeyle bakarak:

— Olanaksız bir şeyi yapmamı istiyorsunuz, dedi. Somoza'nın onu serbest bırakmayacağını en az benim kadar siz de biliyorsunuz.

— Güç bir iş, dedi sandinist. Ama siz Amerikalılar Somoza'ya dilediğiniz her şeyi yaptırırsınız. Onun size ihtiyacı var. Eğer Somoza'ya silah ve para vermezseniz Guardia El Cero'yu şerbet bırakmak zorunda kalacaktır. El Cero çok ağır yaralı. Onu ölüme terketmişler, tedavi bile etmiyorlar. Onu kurtaracak tek insan sizsiniz. Sonrasını bize bırakın.

Malko kendini oyuna getirilmiş hissediyordu. Ama en azından bir insanın hayatını kurtarmış olacaktı. Ancak, El Cero'yu Guardia'dan nasıl koparacağını bilmiyordu. Fulvia'nın vahşi ölümü hâlâ belleğindeydi. Genç kızın gözlerinin bulunduğu kutuyu, kutsaması için Rahip Thomas'a götürmüş, ondan sonra gömmüşlerdi.

— Deneyeceğim, dedi Malko.

— Muy bien! Birkaç gün sonra size haber veririz. Adios!

Maskeli sandinist bunları söyledikten sonra yolda kaybolmuştu.

37 Numara sinirli görünüyordu.

— Çabuk olun, dedi Malko'ya. Bizi çembere alıyorlar.

Otelden çıktıktan sonra bir barikatı kendilerine siper olarak yolun sonuna dek koştular. Her köşebaşında maskeli bir savaşçı vardı. Malko ile 37 Numara ağaçların gölgesine sığınarak koşmaya devam ediyorlardı. Arabanın bulunduğu çiftliğe varmaları için daha beş yüz metreleri vardı.

Çarpışmanın sesleri halen duyulurken arabanın önünde duran 37 Numara beyaz bayrağı göremeyince:

— Bir sorun çıkacağını sanmam, dedi. İnmek, çıkmak kadar tehlikeli değildir. Yine de Kızıllaç'tan bir bayrak sağlamaya çalışsak iyi olur.

37 Numara bunları söyledikten sonra sol tarafa saparak Matagalpa kilisesine giden yolu izledi. Kilisenin sağında Kızılhaç'ın büyük bir binası vardı ve bir düzine ambulans sirenlerini öttürerek sürekli buraya girip çıkıyorlardı. Guardia'nın askerleri de karşıdaki ağaçların arkasına gizlenmişler, çevreyi gözlüyorlardı. 37 Numara yapının içine girdi. Döndüğünde elleri boştu.

— Bayrak yapacak malzemeleri kalmamış, dedi. Yazık!

5 numaralı yola sapmışlardı. Cehenneme gider gibi araba süren 37 Numara güney yoluna döndüğünde az daha bir ambulansla çarpışıyorlardı. Malko yine düşüncelere dalmıştı. Sandinistlerin yardımı olmazsa görevinin hiçbir anlamı kalmazdı. Ne yapmalıydı?

— Hijo de puta!

Bu güçlü ses Malko'yu aniden kendine getirdi. Bir saniye gibi kısa bir sürede askerlerle dolu bir jipin yolu kestiğini görebilmişti. 12,7'lik makineli tüfeğin arkasında yer alan komutanları onca askerin arasında ayakta duruyordu.

Malko önce onların talim yaptıklarını sandı. Ama 37 Numara'nın dehşete düşmüş yüz ifadesi onu gerçeğe döndürmekte gecikmedi. 37 Numara gaza basarak askerlerin önünden geçip bir virajı döndü. Jip hemen arkalarına takıldı. Malko yere uzanmaya çalıştığında mitralyözün "pum pum" ları hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Guardia, Cenevre uzlaşmasının bu silahların insanlara karşı kullanılmasını yasaklayan kanunu bilmiyor olmalıydı.

Arka cam gürültüyle parçalanmıştı. Araba da dans eder gibi bir sağa bir sola yalpalanıyordu. 37 Numara yanlış bir manevra yapınca Amerikan arabası yolun dışına çıktı. Malko koltuğuna yapışmak için tüm gücünü harcadı, ama yine de havalanıyor, bir türlü dengesini sağlayamıyordu. Araba yüz kilometre hızla

yol kenarına varmıştı. Her şey ters yüz olduğunda tok bir ses duyuldu. Amerikan arabası bir trampenden atlar gibi hendekten uçmuş, Malko ile 37 Numara, kendilerini bir tarlanın ortasında buluvermişlerdi.

Şaşkına dönen Malko düşüncelerini toplayabilmek için birkaç dakika bekledi. 37 Numara inliyordu. Malko ona eğilerek:

— Yaralı mısınız? diye sordu.

Sandinist inlemeye devam ederek gözlerini açtı. Malko bir omuz darbesiyle kapısını itince, yolun tam karşısına düşen tarlada buldu kendini. Doğrulduğunda jipin hendeğin kenarında durduğunu gördü. O sırada 37 Numara dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Malko otlara uzanarak yola paralel olarak ilerlemeye başladı. Enkazın arkasına gizlendiği için mitralyözün ateşleri onu etkilemiyordu.

Alçak bir su kanalına rastlayınca onun içine gizlendi. Mitralyöz kurşunlarını boşaltmayı sürdürüyordu. Malko bu saldırıya hâlâ bir anlam veremiyordu, ama beyaz bayrağı ve helikopteri hatırlayınca beyninde bir şimşek çaktı.

Guardia'ya hedef teşkil etsin diye bayrağı çalmışlardı. Malko'yu öldürmek için ustaca hazırlanmış bir plandı bu. Helikopter arabayı Managua'dan beri izlemiş, sonra Matagalpa'ya gelişlerini Guardia'nın yerel merkezlerinden birine bildirmiş olmalıydı.

Uzaktan duyulan bir ambulans sireninin sesi gittikçe yaklaşıyordu. Virajın önünde beliren beyaz araba jipin hemen yanında durdu. Beyaz bayrak taşıyan bir rahibe ambulandan çıkmış Malko'ya doğru ilerliyordu. Malko rahibenin arkasında homurdanarak ilerleyen Guardia askerini görünce korkunun tüm bedenine yayıldığını hissetti. Rahibe geri dönüp de elindeki bayrağı gösterince Guardia askerleri jipe dönerek Matagalpa'ya doğru uzaklaştı. Malko jipin iyice uzaklaşmasını

bekledikten sonra doğruldu.

37 Numara'nın yüzü kan çanağından farksızdı. Mitralyözün kurşunu sandinistin sol gözünü paramparça etmişti. Talihsiz adam kurşunu yer yemez ölmüş olmalıydı. Rahibe istavroz çıkararak Malko'ya döndü.

— Senyor, usted bien? scanned by darkmalt!

— Evet, dedi Malko, iyiyim!

37 Numaranın ceplerini karıştıran Malko bütün kâğıtları çıkardı. Artık Managua'ya geri dönmeliydi.

— Beni kavşağa kadar götürebilir misiniz? diye sordu rahibeye. Oradan sonra yalnız gidebilirim, beni izlemezler.

— Elbette! Guardia askerleri vahşi insanlardır. Caniler! Ama bir gün Tanrı bizi onlardan kurtaracaktır. Gelin.

Hastabakıcılar 37 Numara'yı bir sedyeye yerleştirerek ambulansın içine soktular. Beş dakika sonra doğuya giden yola sapmışlardı. Malko'nun elleri hâlâ titriyordu. Karşılaştıkları bütün arabalarda beyaz bayraklar vardı.

**

Beyaz sivri şapka, zeytin yeşili kasketlerin arasında süt dolu bir bardaktaki kara sinek gibi sırtıyordu. Guardia'nın cellatı El Chigüin bara oturmuş Malko'ya sırtını dönmüştü. Az sonra yeniden yön değiştirdi ve gözleriyle salonu süzdü, ama bakışlarını asla Malko'nun bakışlarıyla karşılaştırmıyordu. Daha sonra tezgâha bahşış bırakarak dışarı çıktı.

Malko Chris Jones ile Milton Brabeck'in oturdukları masaya yaklaştı. Bu kahve askerlerle doluydu, ama az sayıda sivil de görmek mümkündü.

— Meraklanmaya başlamıştık. Nerelerdesiniz? diye sordu Chris Jones.

Malko bir sandalye çekerek:

— Siz haklıymışsınız, dedi boğuk bir sesle.

Sonra başından geçenleri koruyucularına anlattı. Milton Brabeck dişlerinin arasından homurdanarak:

— Şimdi anlıyorum, dedi. O beyaz şapkalı herif buraya on beş dakika kadar önce geldi, öfkeden kudurmuş bir hali vardı.

— Buradan çıkalım, dedi Malko. Kaderimizi daha fazla zorlamanın anlamı yok.

Malko koruyucularıyla birlikte Fiat'a bindi ve 1 numaralı yolu izleyerek Managua'ya doğru ilerlemeye başladılar.

Koruyucuları yanında oldukça Malko kendini güvende hissediyordu, ama öfkesini de çok zor frenleyebiliyordu. Nikaragua'da kaldığı süre boyunca her an ölüm tehlikesiyle burun buruna olacaktı. Uzakta, ışıklarıyla seçilebilen Managua gerçek bir şehri yansıtıyordu. Sonunda Interconintal'in tabelası önünde durdular.

Telefon çaldığında fırtına kopup gök gürlemeye başlayalı epey olmuştu. Malko ahizeyi kaldırıp bir süre bekledi, ses gelmiyordu. Sonra tanımadığı bir ses İspanyol aksanıyla İngilizce olarak şunları söyledi:

— Managua'yı terkedin. Yoksa öleceksiniz.

XII. BÖLÜM

Malko ahizeyi yerine koydu. Tanımadığı ses hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Matagalpa'daki olay kendisine bir gözdağı vermek için planlanmıştı. Somoza'nın dostları Malko'nun gerçek konumunu bilmiyorlardı, ama Henry Gall sayesinde CIA'nın ona açıkça arka çıkmadığını öğrenmiş olmalıydılar.

Malko olanlardan sonra CIA'nın nasıl bir tutum takınacağını merak ediyordu. Şirket genellikle Don Kışotçuluk oynamayı pek sevmezdi. Malko gerçekçi bir açıdan baktığında, özel ordu tarafından korunan diktatöre karşı tek başına savaş vermenin anlamsızlığını açıkça görebiliyordu.

O sırada kapı çalındı. Gelen Chris'ti. Malko'nun koruyucuları koridorun sonundaki odalardan birinde kalıyorlardı.

— Ne yapıyoruz? diye sordu Chris Jones.

Malko'nun beyninde aniden bir şimşek çakmıştı.

— Benimle "Askeri Casino"ya geleceksiniz, dedi. Bugünkü kaza için resmi bir protesto örneği göstereceğim.

**

Albay Otero Nuncio gülümseyerek Malko'ya doğru ilerledi ve elini uzattı. Malko'nun koruyucuları albayın muhteşem görüntüsünü hayranlıkla seyrediyorlardı. Albay, muhafızlarından birinin uzattığı iskemleye kibirle oturdu. Muhafızlar bodur boylu, silik tiplerdi. Onların yanında Chris Jones ve Milton Brabeck gerçek

centilmen gibi duruyorlardı. Hepsi birlikte "Casino" nun konuk salonunda toplanmışlardı. Bu salon aynı zamanda Somoza'nın nutuk verdiği salonlardan biriydi.

Malko yaklaşık yirmi dakikadır kazık gibi dikilerek albayın teşrif etmesini beklemişti.

— Senyor Linge, sizi burada görmek ne büyük şeref! dedi albay tüm sevimliliğini takınarak. Ben de sizinle konuşmak istiyordum.

— Hangi konuda? diye Malko sordu.

— Trajediye neden olabilecek bir yanlışlık hakkında, Senyor Linge. Sanırım sizin ziyaretinizin sebebi de bu, Matagalpa'daki karışıklık...

— Evet, dedi Malko. Ben...

Albay Nuncio bir el hareketiyle Malko'nun sözünü keserek:

— Somoza hükümeti sizden özür diliyor, dedi tumturaklı bir ses tonuyla. Olaydan haberim var. Bir yanlışlık olmuş. Üzücü bir yanlışlık, ama size açıklayabilirim. Bildiğim kadarıyla beyaz bayrağı taşımayan bir arabanın içinde olduğunuz halde ateş hattından geçiyormuşsunuz.

— Evet.

— Doğrusu çok düşüncesiz davranmışsınız. Haydutlara karşı savaş açmış durumdayız. Bu gözüpek adamlar saygı kavramının "s" sini bile bilmiyorlar. Askerlerimiz arabanın bu eşkiyalardan birine ait olduğunu düşünmüşler. Zaten...

Albay cümlesini burada kesince Malko:

— Zaten? diye tekrarladı.

— Arabanızı kullanan şoförün uzun zamandır aranan teröristlerden biri olduğunu herhalde bilmiyorsunuz. Onu nerede tanıdınız?

— Otelin önünde, dedi Malko. Bir taksi şoförü olduğunu söylemişti.

— Yalan söylemiş. Eğer ilerde tekrar Matagalpa'ya

gitmek niyetindeyseniz, size bir muhafız takımı bulmamız gerekecek. Sanırım yatırım yapmak için Nikaragua'da bir süre daha kalacaksınız.

— Olabilir, dedi Malko. Size mutlaka haber veririm.

— Bekleyeceğim, diyerek albay yavaşça ayağa kalktı. Ülkemizdeki birkaç gününüzün en iyi şekilde geçmesini dilerim.

Malko kendisine doğru uzanan eli hoşnutsuzlukla sıktı. Albay gorillerin varlığını bilmiyor olmalıydı. Albay muhafızlarıyla birlikte dışarı çıktıktan sonra, Malko da Chris Jones ve Milton Brabeck ile beraber "Casino"yuterketti.www.cizgiliforum.com

"Casino"yu çevreleyen çitlerin önüne vardıklarında, karşılına Doug Sviners çıkıverdi. Malko'ya başıyla selam veren Sviners Chris Jones ile birkaç dakika konuştu. Chris Jones geri döndüğünde:

— Bizi görmek istiyormuş, dedi Malko'ya. Çok önemli olduğunu söyledi.

*

**

İnterconintal'in barı o kadar doluydu ki, insanlar seslerini duyurabilmek için birbirlerine bağırarak zorunda kalıyorlardı. Doug Sviners yanında Chris Jones olduğu halde girişte, tam sağda oturuyordu. Malko'nun elini hararetle sıktı.

Malko bir Beck's ısmarlayarak Amerikalı paralı askeri incelemeye koyuldu. Sviners sinirli gözüküyordu. Malko bira servisinin yapılmasını bekledi. Chris ve Milton Martini Bianco'larını yenilemekle yetinmişlerdi. Doug Sviners ise altın çakmağıyla oynuyordu.

— Beni görmek istemişsiniz? dedi Malko.

Amerikalı hafifçe başını eğerek, sesleri o gürültüde duyulacakmış gibi çevresine bakındıktan sonra Malko'ya döndü ve:

— Somoza'dan kurtulmak istediğiniz doğru mu?

diye sordu.

Malko bir an Sviners'ın sarhoş olabileceğini düşündü.

— Ne söylemek istiyorsunuz? diye saf saf sordu.

Eğer Doug Sviners hakkında o güne dek öğrendikleri doğruysa Amerikalı askerin böyle bir komploya ortak olmayacağını anlamak hiç de güç değildi. Ama sandinistlerin ayrılması da olaya yeni bir boyut kazandırmıştı.

Doug cebinden çıkardığı mendiliyle alnını sildikten sonra:

— Eğer Somoza'yı yok etmek isteyenler varsa, onlara yardım etmeye hazırım, dedi.

— Nasıl bir yardım! diye sordu Malko. Gördüğüm kadarıyla başkan sıkı güvenlik tedbirleri altında korunuyor.

— Doğru, dedi Sviners. Karısından ayrıldığından beri sık sık "Casino" ya gider, ama günlerini daha çok Montelimar Şatosu'nda geçiriyor. Arada bir Senyorita Puntas'a gittiğini de biliyorum.

— Nasıl yolculuk ediyor?

— Genellikle helikopterle. Kısa mesafelerde ya da akşamları zırhlı Cadillac'ını kullandığı da olur. Koruyucu arabaların şefi El Chigüin'dir. Arabaları da ben ayarlarım.

— öyleyse kaliteli olmalılar, dedi Chris Jones hafif alaylı bir ses tonuyla.

— Babası ve erkek kardeşi öldürüldüğünden beri Somoza hep korkuyor, dedi Sviners.

— Sizin fikriniz nedir? diye sordu Malko.

Malko tam bir çıkmazın içine girmişti. Eğer bardaki gazeteciler CIA'nın Somoza'yı öldürmek amacıyla bir komplo kurduğunu öğrenirlerse, bu haber büyük bir yankı uyandırırdı.

Doug Sviners boşalan bardağıyla oynayarak:

— Birkaç yıl önce ona bir suikast girişiminde bulundular, dedi. Guardia'nın adamlarından biri Somoza'nın helikopterine bir bomba koymuştu, ama bomba helikopter henüz yerdeyken patlayınca Somoza'ya bir şey olmadı. Eğer sizin de böyle bir amacınız varsa, bombayı ben yerleştirebilirim. Sonra...

Malko bakışlarını Amerikah'ya dikerek:

— Neden bu işe karışmak istiyorsunuz? diye sordu. Yıllardan beri Somoza için çalışıyorsunuz.

Doug Svviners'in gri gözleri aydınlanmıştı.

— Para için, dedi. Burada kalmaya devam edersem ayda kazandığım üç bin dolar altın bir tabut yaptırmama yarayabilir. Ama Somoza için size yardım edersem bir de tazminat alacağım.

— Tazminattan kastınız nedir? diye sordu Malko.

— Yüz bini nakit, gerisi de sonra alınmak üzere, Bahamalar'da harcanacak beş yüz bin dolar, diye yanıtladı Svviners. Sonra kız arkadaşımın durumunu da garantiye almam gerek. Onu da parçalara ayırmalarını istemiyorum...

Masaya aniden bir sessizlik çökmüştü. İki goril sıkıntıyla birbirlerine baktılar. Malko ise Svviners'in teklifi üzerine şaşkına dönmüştü. Swiners'in bakışlarını arayarak:

— Neden buna şimdi karar verdiniz? diye sordu. Ayrıca, bu meselede neden bana başvurduunuz?

— Bakın, dedi Svviners alçak bir sesle, beni enayi yerine koymayın. CIA için çalışığınızı biliyorum, ama Albay Nuncio da sizi çoktan kara listeye aldı. Yani, size bir şey olursa planlarım suya düşer...

Doug Svviners bunları söyledikten sonra çakmağını alarak ayağa kalktı.

— Kararı size bırakıyorum, dedi Malko'ya. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.

Malko Svviners'in kıvrak yürüyüşünü izledi. Svviners

gibi adamlar da ihaneti seçtiklerine göre, Somoza hükümeti gerçekten yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya olmalıydı. Malko Amerikalı askerin bu teklifini Langley'e bildirmeye karar verdi. Jim'in cevabını beklerken yapacağı başka işler de olacaktı.

*

**

— Malko?

— Evet.

— Beni artık sevmiyor musunuz? Telefon etmediniz.

Hiç kibar değilsiniz.

— Çok meşguldüm, dedi.

— Önemli değil, dedi Mercedes'in iç gıcıklayan sesi.

Ama bir telefon etseydiniz...

— Bir daha asla ihmal etmeyeceğim, dedi Malko.

— Öğleden sonra Managua'ya geleceğim, dedi Mercedes. Otelinizin çok yakınında oturan bir arkadaşımı ziyarete gideceğim. Siz de gelsenize. Turizm bürosunun yanındaki büyük, yeşil villa. Saat dörtte.

— Pekâlâ gelirim, dedi Malko.

Nasılsa Washington'un cevabını beklerken yapacak bir işi yoktu.

*

**

Malko'nun Cortina'sıyla Mercedes Puntas'ın 450 SL'i villanın park yerine aynı anda gelmişlerdi. Malko, havuzda iki saat kaldıktan sonra İstakoz gibi kızaran Chris ile Milton'u otelde bırakmış, ama nereye gittiğini söylemeyi de ihmal etmemişti. Mercedes parmak uçları üzerinde yükselerek dudaklarını Malko'ya uzattı.

Üzerinde vücudunu eldiven gibi sımsıkı saran ipek bir elbise vardı.

— Gelmekle ne iyi ettiniz! dedi Malko'ya.

Malko 450 SL'in içindeki muhteşem labradoru görünce:

— Köpeğinizi arabada mı bırakıyorsunuz? diye hayretle sordu.

— Evet, dedi Mercedes. Carmen köpeklerden hiç hoşlanmaz, evinde üç tane kedi besliyor. Havalandırma-yı açık bıraktığım için köpeğim fazla terlemeyecektir. Kapılar da kilitli, dışarı kaçması için hiçbir neden yok.

İssiz Bolivard Caddesi'ne bakan villaya doğru ilerlediler. Hizmetçinin peşinden büyük bir yatağın bulunduğu odaya açılan geniş salona girmişlerdi. Kumral, dolgun göğüslü, şık bir tayyör giymiş ev sahibesi onları karşılamaya geldi. Kadın Malko'nun ellerini uzun bir süre avuçlarında hapsedtikten sonra:

— Mercedes sizden çok söz etti, dedi.

Mercedes Malko'ya hayranlıkla bakarak:

— Gözlerini sen de güzel bulmadın mı? diye sordu Carmen'e.

Mercedes divanda Malko'nun hemen yanına oturmuştu. Ev sahibi sıcak bir gülümsemeyle özür dileyerek:

— Havyarı hazırlamalıyım, dedi. Grev yüzünden aşçım işi bıraktı da...

Kadın henüz salondan çıkmamıştı ki, Mercedes Malko'ya doğru eğilerek, onu ateşle öptü.

Otuz saniye sonra Carmen elinde havyar tepsiyle salona girmişti. Ama limonu unutmuştu. Bunun üzerine Malko kalkarak mutfığa doğru ilerledi. Buzdolabını açtıktan sonra arkasını dönünce, küçük bir televizyon ekranı önünde hayrete düşmekten kendini alamadı. Ekran, salondaki divanı gösteriyordu, iki kadın birbirlerine sarılmışlar, çılgınca öpüşüyorlardı. Mercedes'in sağ eli Carmen'in eteği altında kaybolmuştu.

Malko tekrar salona döndüğünde iki kadını tost ekmeklerinin üstüne havyar sürerlerken buldu. Ekmeklerini bol bol votka içerek yemeye başladıklarında, Mercedes ani bir hareketle saatine bakarak hemen ayağa fırladı.

— Aman Tanrım! "Casino"ya gitmem gerekiyordu, dedi. Carmen, sen Malko'ya arkadaşlık eder misin lütfen? Yarım saat sonra ben de burada olurum.

Mercedes fırtına gibi dışarı çıktığında Malko ev sahibesiyle yalnız kalakaldı.

— Mercedes olağanüstü bir kadındır, dedi Carmen.

Konuşma burada kesilmişti. Carmen divana öyle bir uzandı ki, Malko onu öpmemek için bir aziz olmalıydı.

Malko kadını ateşle öperken durmak bilmeyen zil sesi onları bu büyüdü dünyadan ayırdı. Carmen ayağa kalkarak eteğini düzeltti ve kapıyı açmaya gitti. Kapı açıldığında evin içini isterik kadın çılgınlıkları doldurmuştu.

Mercedes Puntas gözleri yuvalarından fırlamış bir halde salona daldı.

— Ne oluyor? diye sordu Malko.

Mercedes adeta on yıl yaşlanmıştı. Malko'ya sarılarak:

— Köpeğimi öldürmüşler! dedi. Gelin.

Malko iki kadını izledi ve ıssız yola çıktılar. Mercedes'in 450 SL'i aynı yerde duruyordu. Malko'nun ilk dikkatini çeken kırık cam oldu. Arabanın içine baktığında, arka koltuktaki kanlı parçalar gözüne çarptı.

Bu bir köpek kafasıydı. Mercedes'in labradoru paramparça edilmişti.

Malko bu iğrenç görüntü üzerine kusacak gibi oldu. Köpeğin dört ayağı da ayrı ayrı parçalanmış ve arka koltuğun önünde yere bırakılmıştı. Gövdesiyse ön koltuktaydı.

XIII. BÖLÜM

Mercedes Puntas sinir krizine tutulmuş gibi hiçkırı hiçkırı ağlıyordu.

— Sandinistler yaptı, diyerek ağlamasını sürdürdü.

— Neden yapınlar? diye sordu Malko. Sandinistlerin köpeklerle saldıracak kadar aşağılık olduklarını sanmıyorum.

Mercedes hiçkırıklara boğulduğu için Malko'ya cevap veremedi.

Carmen Malko'ya yaklaşarak:

— Onu evine götürün, dedi. Araba kullanacak halde değil. Arabasını daha sonra aldırırız.

Carmen bir ölü gibi bembeyaz kesilmişti. Malko Carmen'in bu katliamı kimlerin yaptığını bildiğini düşündü, ama şimdi ona soru soramazdı. Hâlâ ağlayan Mercedes'i Cortina'ya yerleştiren Malko direksiyona geçti. Sandinistler Mercedes'in köpeğini neden öldürmüş olabilirlerdi?

Mercedes elleriyle yüzünü kapatmıştı. Evine varana dek hiç konuşmadığı gibi arabadan çıkarken de tek sözcük, söylemedi. Malko yarım dönüş yaparak Intercontinental'in yolunu tuttu. Lobiden geçerken Doug Sviners'ı gördü. Amerikalı asker gülümseyerek Malko'ya yaklaştı ve:

— Nasılsınız? diye sordu.

— Fena değil, dedi Malko. Ama çok vahşi bir olaya tanık oldum.

Malko köpeğin nasıl öldürüldüğünü Sviners'a anlatınca Amerikalının yüzündeki bütün kan çekiliver-

di. Malko onun bu tepkisini şaşkınlıkla karşıladı. Böyle bir adam bir köpeğin ölümü üzerine tasalanacak tiplerden değildi. Amerikalı aniden:

— Bara gidelim. Bir içkiye ihtiyacım var, dedi.

Otuz saniye gibi kısa bir sürede Svviners tam üç bardak "flooded canon'u devirmişti. Malko onu dikkatle inceleyerek:

— Doug, Mercedes Puntas'ın köpeğinin niçin öldürüldüğünü biliyor musunuz? diye sordu.

Amerikalı hiç sesini çıkarmadan başını evet anlamında salladı.

*

**

Doug Svviners bakışlarını Malko'ya çevirmek için bir süre bekledikten sonra soğuk bir ses tonuyla:

— Onlar da bildiğine göre benim olayı size açıklamam pek bir şeyi değiştirmeyecektir, dedi.

— Bana neyi açıklayacaksınız?

— Diablo'yu niçin öldürdüklerini...

Doug Svviners, El Cero'nun tutuklanmasından sonra gelişen olayları Malko'ya anlattı.

— Köpekten yararlanma fikrini ortaya atan aşağılık herif Nuncio idi. Ama köpeğe o işi ben yaptırdım. Nöbetçi askerler size her şeyi açıklayabilirler. Şimdi köpeği parçaladıklarına göre, sıra bana gelmiş demektir.

— El Cero nerede? diye sordu Malko.

— Tipitapa hapishanesinde, dedi Svviners. Hayalardan birini kopardık, ötekini kurtarıp kurtaramayacağımız da belli değil. Eğer hapishaneden canlı çıkarsa, beni paramparça edeceğini söylüyor.

— Yeni bir haber var mı?

— Şimdilik yok, dedi Svviners.

Sonra hoşnutsuz bir gülüncükle ayağa kalkarak:

— Umarım, çok uzun sürmez, dedi. Eğer süre

uzarsa, size yardım etme olasılığı ortadan kalkıyor.
Hoşça kalın!

Sviners bardan çıkarken, İstakoza dönmüş goriller de içeri giriyorlardı.

— Hiç de neşeli görünmüyor, dedi Milton Brabeck.

— Nedenleri var, dedi Malko.

Chris Jones elindeki zarfı Malko'ya uzatarak:

— Büyükelçilikten geliyoruz, dedi. Christopher bunu size vermemizi söyledi.

Malko zarfı açtı. Gönderilen kısa bir mesajdı: "Yarın sabah buluşalım. Concorde'un Mexico City-Washington seferinde yeriniz ayrıldı."

İmza yoktu. Goriller Malko'yu merakla süzdüler.

— Sanırım kısa bir tatil yapacaksınız, dedi Malko.

Yarın yolculuğa çıkıyorum.

— Ya biz? diye iki goril de bir ağızdan sordular.

— Siz kalıyorsunuz, dedi Malko.

*

**

Malko kafeteryadan çıkmak üzereyken garsonlardan biri yanına yaklaşarak:

— Senyor Linge, sizi telefonda arıyorlar, dedi. Lobide.

Malko ahizeyi kulağına götürdüğünde az önce ayrıldığı Doug Sviners'in sesini tanıdı.

— Biraz gelebilir misiniz? diye soruyordu Amerikalı asker. "Askeri Casino" dayım. Size göstermek istediğim bir şey var. Sizi çitin önünde bekliyorum.

— Hemen geliyorum, dedi Malko.

Neyseki yağmur yağmıyordu. Gorilleri "flooded canon" larıyla başbaşa bırakan Malko dışarı çıkarak otoparkı geçti. Swiners donuk gözleriyle çitin önünde duruyordu.

— Gelin, dedi Malko'ya.

Malko'yu küçük bir odaya götürən Sviners, ona

yatağın üstünde uzanmış yatan insan bedenini göstere-
rek:

— Bakın, dedi.

Bedenin üstündeki örtüyü çekince Malko korkunç bir manzarayla karşılaştı. Yataktaki kız Doug Swiners'in arkadaşıydı.

Kızın dudakları ve yüzünün bir bölümü kıpkırmızı kesilmiş yara çanaklarından ibaretti. Bu yaraların üstünde morarmış çürükleri de görmek mümkündü. Kıza güçlü bir sakinleştirici vermiş olmalıydılar, hâlâ uyuyordu.

— Ne olduğunun henüz farkında değil, dedi Swiners. Benim evimden çıktıktan sonra, ona yaklaşan motosikletli herifler yapmış olmalı bunu. Batarya asiti!

Malko dehşete düşmüş bir halde odayı terketti. Doug Swiners onu çitlere dek izledi.

— İlerde çok daha berbat şeyler yapacaklar, dedi. Burada kalmak istemiyorum. Somoza harekete geçecek. Nasıl olsa, beş bin insanın hayatına kıyması için ona yeşil ışık yaktılar.'

— Beş bin insan mı? diye Malko şaşırarak tekrarladı. Bunun anlamı nedir?

— Somoza on yıl boyunca rahat yaşamak için elli bin insanın hayatına son vermek istemişti. Buradaki görevliniz, eğer beş bin kişiyi öldürmekle yetinirse Washington'un fazla ses çıkarmayacağını söyledi.

Malko şaşkına dönmüş bir halde Doug Swiners'in elini sıkarak uzaklaştı. Washington aynı anda iki politika birden güdüyordu. CIA'nın bir kısmı Somoza'nın öldürülmesi için uğraşırken, diğer kısmı Somoza'nın düşmanlarını yok etmeye çalışıyordu.

Beş dakika sonra Malko İntercontinental'e geri dönmüştü. Lobideki koltuklardan birinde oturan bir kadın Malko'nun yanına geldi. Malko sandinistlerin politik şefi Julia'yı tanıdı. Kadının bu saatte burada

ne işi olabilirdi? Malko Julia'nın yanında oturan üç adamı da farketmişti. Julia'nın koruyucuları olmalıydılar.

— Sizinle konuşmak istiyorum, dedi Julia. Hemen şimdi. Odanıza çıkalım.

Julia ile Malko asansöre binerlerken, lobideki üç adam da onları izlediler. Gruba, koltuk değneklerinin yardımıyla yürüyen bir adam daha katılmıştı.

Malko'nun tehlikede olmadığını düşünen goriller barda kalmışlardı.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko.

— İki azılı düşmanımızı yok edeceksiniz. Amerikalı paralı asker Sviners ile o orospu karı Mercedes Puntas'ı.

— Nasıl?

— Çok kolay. Sizi uzun süredir izliyoruz. Onları sık sık görüyorsunuz. Adamlarımızdan ikisini arabanızın bagajında saklamanız yeterli. Sizin başınız derde girmeyecek. Mercedes Puntas'tan randevu alarak onunla buluşacaksınız. Bagajı açık bırakırsanız, biz kadını içeri sokmak için harekete geçeriz.

— Yarın Amerika'ya gidiyorum, dedi Malko.

— Döneceksiniz, dedi Julia. Ne zaman döneceğinizi de biliyoruz. Sizi havalaanında karşılayacağız. Bize yardım etmek zorundasınız. Yoksa...

— Yoksa ne? diye Malko sordu.

— Yoksa ortadan kaldırılacak insan siz olursunuz. Başkalarının hesabını siz ödersiniz, olur biter. Böylece onları da korkuturuz. Adios!

Arka arkaya odayı terkettiler. Son çıkan kapıyı hızla kapatmıştı.

XIV. BÖLÜM

Malko Georges Mean'in purosundan rahatsız olduğu için sürekli öksürüyordu.

Air France'ın Concorde'u bildirilen saatte Dulles Havaalanı'na inmiş, Malko hemen bir taksiye atladığı gibi Langley'in yolunu tutmuştu.

Havalandırma çalışmadığı için aşırı sıcak olan bu penceresiz odada Malko'ya sıkıntılar basmıştı. Tam dört kişiydiler: Malko, Jim, Georges Mean ve Frank Thorpe.

— Yönetimle ilgili bu proje hakkında ne gibi kanıtlarınız var? diye sordu Frank Thorpe.

— Burada olanlardan başka hiçbir şey yok, diye önünde duran dosyayı gösterdi Jim.

— Emin misiniz? diye ısrarla sorusunu tekrarladı Frank.

— Evet, efendim.

Odaya yeniden sessizlik çökmüş, herkes yeşil halıyı seyretmeye koyulmuştu.

— Sizin bölümün bu proje hakkındaki görüşü nedir? diye soran Jim sessizliği ilk bozan oldu.

— Hiçbir şey, diye yanıtladı Frank Thorpe. Bölümün böyle bir olaydan haberi bile yok.

— Bu projeyi sizin bölüme devretsek nasıl olur?

— Kabul etmeyiz, dedi Frank.

Jim bürokratların sorumsuz davranışlarını düşünerek dışlerinin arasından bir şeyler homurdandıktan sonra:

— Nikaragua'da neler olup bittiğini yakından

izledik, dedi. Ayaklanma tüm ülkeye yayılıyor. Şehirlerin bir kısmı sandinistler tarafından tutulmuş. Genel grev hâlâ sürüyor. Eğer Somoza'yı bir an önce ortadan kaldırıp ulusal birliği temsil eden bir hükümet kuramazsak yeni bir Fidel Castro ile karşı karşıya kalacağımıza kesin gözüyle bakabilirsiniz...

Jim'in bu sözlerinden sonra odayı yeniden sessizlik kaplamıştı, kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Sonunda Frank Thorpe Malko'ya dönerek konuşmaya başladı:

— Somoza'nın yok olması halinde, Ruben Dario gibi bir adamın taraflılıktan kurtulacağını düşünebilir misiniz?

— Sanırım evet, dedi Malko.

Malko bu cevabı verdikten sonra Jim'in siyah gözlerindeki ışık parıltısını farketmekte gecikmedi.

Frank Thorpe Jim'e dönerek:

— TD'den bazı isteklerde bulunsak, bunların izi mutlaka kalacaktır, dedi.

Jim bu soru için önceden hazırlanmıştı.

— Hayır, efendim, dedi. Bu izleri başka bir projeye, örneğin RE- Feature'a devredebilirim. Bu değişiklikten de benden başka kimsenin haberi olmaz. Sorun yaratacağını hiç sanmıyorum.

Malko RE-Feature'un ne olduğunu bilmiyordu, ama mekanizmanın nasıl işleyeceğini tahmin edebiliyordu. CIA tarafından Somoza'yı öldürmek için kullanılacak bombanın sorumluluğu bir diğer ülkeye yüklenecekti. Şimdi herkes Frank Thorpe'un ağzının içine bakıyordu. İkinci bir toplantı olmayacağı için bu odada alınacak kararların önemi büyüktü. Thorpe hafifçe öksürerek konuşmaya başladı.

— Bu projeye ait belgelerin hepsi burada mı?

— Evet, efendim.

— Onları bana verin.

Jim önündeki kalın dosyayı Thorpe'a uzattı. Thorpe dosyayı şöyle bir karıştırdıktan sonra başını kaldırdı ve soğuk bir tonla:

— Bay Linge Managua'ya geri dönecek, dedi. Ama oradaki yerel merkeze asla başvurmuyacak. Ayrıca bu harekât hakkında hiçbir yazılı haberleşmenin de olmaması gerekiyor. Harekâta ait ayrıntıları Bay Linge'e bir kez daha açıklayın. Harekât gerçekleşikten sonra Bay Linge derhal buraya geri dönecek.

Jim konuşmaları hayranlıkla dinliyordu. Ansızın:

— Ya para konusu? diye soruverdi.

— Bahama fonunu kullanın, dedi Thorpe. Harcamaları RE-Feature'a devredersiniz.

Sonra Malko'ya dönerek:

— Bay Linge önemli bir noktanın altını çizmek isterim, dedi. Bu para meselesinin daha sonra aleyhinize bir kanıt olarak kullanılmasını istemiyorum.

Bu konuşmayı izleyen sessizlik Londra'nın sisi gibi kalıcı ve sertti. Eylem bölümü başkanı Malko'dan açıkça Somoza'yı öldürecek katili öldürmesini istiyordu. Frank Thorpe sözlerini sürdürdü.

— Şirket'e zarar verecek her şeyden kaçınmalıyız. Bay Linge'in ne demek istediğini anladığımı sanıyorum. Bu yüzden de kendisine güveniyorum.

Malko cevap vermemeyi tercih etti. Thorpe masadakilere bir göz gezdirdikten sonra:

— Çok iyi beyler, dedi. Size bol şans dilemekten başka yapacak bir şey yok. Şirket'in bu harekâtle ilişkili olduğunu kimse bilmemeli. Unutmayın, hiçbir yazışmada bulunmayacaksınız. Hepinize iyi günler!

Frank Thorpe ayağa kalkarak çıktı ve kapıyı ardından hafifçe kapadı.

Jim Malko'ya gülümseyerek:

— Nassau'dan da geçmeniz gerekecek, dedi.

— Nassau'ya gidersem arkamda iz bırakmış olurum,

dedi Malko.

— Öyleyse ben kendim giderim. Sizi yarın Kennedy Havaalanı'nın doğu salonunda bulurum. 112 numaralı uçuşla Mexico'ya gideceksiniz. Uçak saat 9.30'da kalkıyor. 14.40'ta da Mexico'ya varıyor. Gümrükte bazı zorluklarla karşılaşabilirsiniz. 16.10 uçağıyla da Managua'ya gideceksiniz. Ama bu kez bineceğiniz uçak, siz de tahmin edersiniz ki, Concorde olmayacak.

Her şey önceden ayarlanmıştı bile!..

— Ya sonra? dedi Malko. Elimde bir bomba ve beş yüz bin dolar olduğu halde gümrükten nasıl geçeceğim?

— Biliyorum, dedi. Aza indirgememiz gereken bir pürüz daha var. Bu konuyla bugün ilgileneceğim.

— Her tür sorumluluğu reddediyorum, dedi Malko. Böyle bir riske ilk kez giriyorum da...

— Başka türlü yapamayız, dedi Jim. Neyse, sizle yarın görüşürüz. Ben Nassau'dan geleceğim. Bay Linge, eğer Managua'dan Somoza'nın işini bitirmiş olarak dönerseniz, Brenda Trent'in babası size müteşekkir kalacaktır. Bir GS 18'in dostluğunu kazanmak da az şey değildir.

— Arlington'da gölgelik bir yer kazanmak da öyle, dedi Malko.

Arlington CIA'ya hizmet eden ajanların gömüldükleri mezarlıktı!

*

**

Mexico'ya gidecek uçağın uçuşa geçmesine tam on yedi dakika kaldığında, Georges Mean bir elinde siyah bir valiz, diğerinde de yine siyah bir çanta olduğu halde alana geldi. Malko bavullarını henüz uçağa yüklememiş olan sayılı yolculardan bir tanesiydi. Amerikalı soluk soluğa:

— Bol şans, dedi. Hiç gelemeyeceğimi sandım, bütün günüm uçakta geçti.

Sonra çantayı Malko'ya uzatarak:

— İşte, dedi. İçinde yüzlük dolarlardan oluşmuş tam beş yüz bin papel var. Lütfen imzalar mısınız?

Malko kâğıdı hiç okumadan imzaladıktan sonra Amerikalı'ya verdi, o da kâğıdı cebine soktu. Sonra siyah çantayı Malko'ya uzatarak:

— Her şey burada, dedi. İçinde, sizden yirmi santim daha kısa birinin elbiseleri var. Eğer bir sıkıntınız olursa çantanın size ait olmadığını söyler ve bir başkasınıkiyle karıştığını ileri sürersiniz.

O sırada hostes yanlarına yaklaşmış:

— Yükleme çoktan başladı, efendim! diyordu.

Georges Mean alnındaki ter taneciklerini silerek Malko'ya yaklaştı ve:

— Ufak bir ayrıntı daha, dedi. Chris Jones ile Milton Brabeck'in buraya geri dönmeleri için emir aldım. Siz bu görevi yaparken onların ayak altında dolaşması çok dikkat çeker. Beni anlıyorsunuz, değil mi?

Bavulları uçağı yüklemekte acele eden hostes, Malko'nun cevap vermesini engelledi. Malko bavullarını alarak uçağı ilerledi.

**

Malko onları hemen gördü. Gümrüğün çıkışındaki camlı bölmenin ardında, yolcuları bekleyen kalabalığın arasındaydılar: Julia ve o üç genç adam... Gerçekten de sandinistin elinde yolcuların listesi vardı!

SAS elindeki siyah çantasıyla polis gişesine doğru ilerledi. Havaalanının her tarafını askerler sarmıştı.

Malko aşırı yorgun olmasına rağmen gözleriyle tanıdık birini aradı, ama kimseyi göremedi. Bagajlar taşınıyordu. Görevlilerden biri siyah çantayı alarak Malko'ya baktı. Malko sivil gümrük bölmesinin önündeydi. Görevli parmaklarıyla çantayı kavrayarak:

— Ne var bunda? diye sordu.

Malko gülümseyerek:

— Diplomatiktir, dedi. Amerikan Konsolosluğu...

Öteki anlamamazlıktan gelerek:

— Açın, dedi.

Malko sırtının terden yapış yapış olduğunu hissetti. Adam diretecek olursa sonu felaketti.

— Olanaksız, dedi. Anahtarlar bende değil. Şifreyi de bilmiyorum.

Gümrükçü bir an tereddüt ettikten sonra bir memur bulmak için uzaklaştı. Gelen memur Malko'nun açıklamalarını sakın, ama dikkatsizce dinlemişti.

— Büyükelçiliğe telefon edin, dedi. Diplomatik olduğundan emin olmalıyız.

Herıy Gali ne söyleyebilirdi ki? Üstelik bu geç saatte büyükelçilikte olmadığı da kesindi. Memur ise tembellik etmekle görevini yerine getirmek arasında bocalayıp duruyordu. Sonunda gülümseyerek:

— Senyor, size inanıyorum, dedi. Yalnız bu çantayı otomatik kontrol cihazından geçirmek istiyorum. Böylece içinde tehlikeli bir şey var mı yok mu öğreniriz.

Malko'nun karşı koyması olanaksızdı. Memurun çantayı otomatik cihazdan geçirmesi birkaç dakika sürmüştü. Memur Malko'ya dönerek:

— Tamam, geçebilirsiniz, dedi.

Malko elindeki bavul ve çantayla taksiye dek koştu. Dört sandinist onu hemen çembere aldılar.

— Sizi bekliyorduk, dedi Julia. Bu andan itibaren sizi asla yalnız bırakmayacağız. Siz gittiğinizden beri isyan daha da yayıldı. Sviners ile Mercedes'in ölümü Somoza rejimi için iyi bir darbe olacak. Doug Sviners'i ne zaman göreceksiniz?

— Nasıl bilebilirim? dedi Malko. Henüz geldim.

— Çok iyi, dedi. Sizi otele dek izleyeceğiz. Yarına bir randevu ayarlamaya çalışın. Yoksa...

— Yoksa ne?

— Sizi öldürürüz.

Julia bunları söyledikten sonra Malko'nun taksiye binmesini bekledi ve kapıyı da kibarca kapadı. Malko sandinistlerin eski bir arabaya binerek kendisini izlediklerini gördü. Saatte yirmi kilometre hızla yol alan bu taksinin içinde Malko kendisini nelerin beklediğini düşünüyordu.

Intercontinental görüldüğünde, eski araba hâlâ arkalarındaydı. Malko taksiden çıkarak döner kapıya doğru koştuğunda ilk yağmur damlaları da düşmeye başlamıştı.

Malko'nun lobide gördüğü ilk insan, üniforması içindeki Doug Ssviners oldu. Amerikalı da Malko'yu görerek ayağa kalkmış, ona doğru yaklaşıyordu.

**

Çevresine bakınarak fısıldadı:

— Burada konuşmayalım. Odanıza çıkabilir miyiz?

— Bugün geleceğimi nereden biliyordunuz?

Amerikalı gülerək:

— Yolcu listesi, dedi.

— Chris ile Milton neredeler?

— Bilmiyor musunuz? Bugün öğleden sonra gittiler.

Malko'nun odasına girdiklerinde Ssviners kendini yatağa bırakıverdi.

— Tanrım! dedi. Siz gittiğinizden beri hiç uyumadım. Sandinistler silahlandı, her yerde çarpışma var.

— Rejimi ortadan kaldıracaklar mı? diye sordu Malko.

Amerikalı başını sallayarak:

— Hiç şansları yok, dedi soğukça. Somoza bu tip işlerin ustasıdır. Onların şehirlerin içlerine dek ilerlemelerine izin veriyor. Herkes bir araya toplanınca

Guardia onları yok etmek için harekete geçecektir.

Malko Swiners'a bakarak:

— Bu kadar eminseniz, neden benimle ortaklığı göze alıyorsunuz? diye sordu.

Amerikalı asker hafifçe gülümseyerek:

— Bravo! dedi. Çok güzel bir soru. Her şey değişti Senyor Linge, hiçbir şey eskisi gibi değil. Sandinistlerin silahları bu kez çok fazla. Neyse, Washington ne cevap verdi?

— Kabul ettiler.

Swiners siyah çantaya bakarak:

— Gerekli eşyalar yanınızda mı? diye sordu.

Amerikalının gözleri parlıyordu. Malko şifreyi çevirerek çantayı açtı. Amerikalı uzun süre para tomarlarını seyrettikten sonra çocukça bir gülücükle bakışlarını Malko'ya çevirdi.

— Bu kadar çok parayı hiç bir arada görmemiştim, dedi. Çok güzel.

— Hâlâ aynı fikirde misiniz? diye sordu Malko.

— Elbette. Yüz bin dolarımı şimdi istiyorum.

Malko çantadan iki para destesi- çıkardı. Doug Swiners paraları üniformasının ceplerine yerleştirirken, Malko da onun çocukça sevincini şaşkınlıkla seyretti.

— Bu paraları ne yapacağım? diye sordu. Burada tutmam tehlikeli olabilir.

Swiners hazinesini ceplerine yerleştirirken:

— En iyisi siz onları otelin anahtarlı kasalarından birine koyun. Biraz risklidir, ama odanızda kalmasından daha iyi. Mal teslimi yapmak için Senyorita Puntas'ın evinde buluşalım, dedi.

— Niçin orada? diye Malko sordu.

— Kullanmadan önce parayı orada saklayacağım, dedi Swiners. "Casino" da saklamak çok daha tehlikeli olur. Hem orada buluşursak Albay Nuncio da işkillenmez. Siz kendinizi davet ettirmeye çalışın, yeter.

Yarından sonra Mercedes Puntas bir yemek daveti verecek. Ben de orada olacağım.

Svviners bunları söyledikten sonra ayağa kalkarak Malko'nun elini sıktı.

— Dikkatli olun.

Yalnız kalınca Malko'nun ilk işi valizi açmak oldu. Giyeceklerin altında CIA'nın armağanı olan bomba duruyordu.

Siyah metal renkteki bombanın uzunluğu yirmi, çapı da beş santimetre kadardı. Bomba kare şeklinde bir yüksükle son buluyordu. Bombanın hemen yanında da düz bir kutu vardı. Sonradan eklenen mikrofon ve ikiye katlanmış anten olmasa bu kutuyu bir sigara paketinden ayırmak imkânsızdı. Malko bu radyo vericisini bombayı patlatmak için kullanacaktı. Dalga uzunluğu önceden ayarlanmıştı. Malko'nun vericiyi "ON" işareti üzerine getirmesi patlama için yeterli olacaktı. İkinci bir düğmeye bastıktan sonra, eğer alıcı yeterli uzaklıkta bulunuyorsa bir, ışık yanacaktı. Bu, bombanın patlamaya hazır olduğunu bildiren işaretti.

Geriye bir tek kırmızı düğme kalıyordu. Malko ona bastıktan bir saniye sonra bomba patlayacaktı. Malko bombayı eline aldı, neredeyse bir kilo ağırlığındaydı.

*

**

— Malko! Geri döndün ha! dedi Mercedes.

— Evet, dedi Malko. Kahve alanı satın almak için geri döndüm. Durum nasıl?

— Kötü, dedi Mercedes. Her yerde savaş var. Ama sen sözü başkan söyleyecek. Florida'da birkaç günlük bir tatil geçirmek istiyorum. Benimle gelir misin? Otero burada kalacak, işleri çokmuş...

— Çok nazıksın, dedi Malko. Ama seni daha önce görmek isterim.

— Tabii! Yarın bir davet vereceğim. Arkadaşın

Sviners ve Otero da olacaklar. Bir de Fransız Konsoloslüğundan birkaç davetli...

— Yani bütün aşıkların! dedi Malko gülererek.

— Haydi canım, herkesle sevişmediğimi biliyorsun...

Malko açlıktan ölmek üzereydi. Odasına gelecek sabah kahvaltısını bekleyecek gücü bile kalmamıştı.

Masalardan birine yerleşmek üzereyken Julia da gelerek tam karşısındaki iskemleye oturdu. Genç kadının gözleri kızarmıştı ve yüzü korkunç gözüküyordu.

— Randevu alabildiniz mi? diye sordu.

— Neden bu kadar acele ediyorsunuz? diye soruya başka bir soruyla karşılık verdi Malko. Savaşı kazanmak üzeresiniz. Doug Svviners'm ölümü birkaç gün daha bekleyebilir.

— Hayır.

— Neden?

— El Cero, Doug Svviners'ın sebep olduğu yaralar yüzünden bu sabah öldü. Tabutunun başında, onun intikamını aldığımı söylemek istiyorum. O yüzden bize yardım edeceksiniz.

— Ama neden oraya dek gitmek istiyorsunuz? Svviners'ı yolda, herhangi bir yerde de öldürebilirsiniz.

— Niçin?

Julia, kendisi sorduğu bu soruyu yine kendisi cevapladı.

— Çünkü onun hayalarını da ben kopartacağım. Sonra da onları El Cero'nun tabutuna koyacağım. Böylece El Cero sonsuz uykusunda rahat edecektir.

XV. BÖLÜM

Julia Malko'ya öyle bir bakıyordu ki, Malko gözlerini yere indirmek zorunda kaldı. CIA, Malko'nun içine düştüğü bu ikilemi hiç mi hiç hesaba katmamıştı. Genç sandinistin kininin önüne geçmek olanaksızdı. Ama Doug Sviners da Somoza'yı yok etmek için Malko'nun güvenebileceği tek adamdı.

Malko uzun bir süre konuşamadı.

— Evet, ne yapıyoruz? diye sordu Julia.

— Yarın Mercedes Puntas'a davetliyim, dedi Malko. Doug Sviners da orada olacak.

Julia'nın yüz hatları aniden gevşemişti. Beklenmedik bir hareketle eğilerek dudaklarını Malko'nun eline değdirdi. Başını tekrar kaldırdığında gözleri nemlenmişti.

— Muy bien! dedi. Yapacağınız ilk iş arabanızı değiştirmek olmalı. Cortina'yı geri vererek bir Amerikan arabası kiralayın. Onların bagajları daha geniş oluyor. Eylemin ayrıntılarını açıklamak için sizi bu akşam görmeliyiz. Lobster Inn'i biliyor musunuz?

— Evet, dedi Malko.

— Saat dokuzda orada buluşalım.

Julia bunları söyledikten sonra ayağa kalkmıştı.

*

**

Julia kadehini Malko'nun kadehiyle tokuşturdu. Genç kadının bakışları parlamış, içkinin etkisiyle yanakları da kızarmıştı.

Lobster Inn hemen hemen tamamiyle boştu. Julia o kadar çok içmişti ki, sesi de yavaş yavaş değişmiş,

yumuşamıştı. Bu kez üstüne dantelli bir bluz, altına da çok güzel bir etek giymişti.

— Belki de yarın ölmüş olacağım, dedi.

— Saçmalamayın.

— Dans etmek istiyorum, dedi Julia aniden.

Tropicana'ya gidelim, orada orkesta var.

Julia arabada şarkı söylemeye başlamıştı. Tropicana, bir striptiz pistinin ve her renk ışığın bulunduğu hangar gibi bir kulüptü. Striptiz programı bitince, Julia ayağa kalkarak Malko'yu piste sürükledi. Ağır bir müzikle beraber genç kadın bedenini Malko'ya yapıştırmıştı. Masaya el ele geri döndüler. Julia gülümseyerek:

— Arkadaşlarım beni göreceksiniz... dedi.

Tropicana'da servis berbattı. Bir süre daha orada kaldıktan sonra, ıslak gecenin ortasında buldular kendilerini. Julia Malko'ya dönerek:

— Evime gelin, dedi.

Managua'nın ıssız yollarında yirmi dakika boyunca yol aldılar. Julia'nın evine sade, fakat fakir bir dekor hakimdi. Odadaki eşyalar bir yatak, telefon, ve kitaplarla dolu raflardan ibaretti. Julia eteğini bile çıkarmadan kendini yatağa bıraktı.

— Haydi, al beni, dedi Malko'ya. Hemen.

Sonra bluzunu çıkardı. Genç kadının sutyenini dolduran dolgun göğüsleri çürük içindeydi. Malko ona sahip olduğunda, Julia başını geri iterek haz dolu bir çığlık attı. Sonra da devk dolu bu anın hazzını dışa vurmadan rahatsız olmuş gibi dudaklarını ısırıldı.

Az sonra dizlerini kaldırarak Malko'nun daha da sıkı sarılmasına fırsat verdi. Ağzı açık inleyen Julia, ellerini Malko'nun sırtına değil de yatağın üstüne koymuş, çarşafı sıktıkça sıkıyordu.

Başını sağa sola çeviriyor, ayakkabılarının yüksek topuklarını çarşafa batırıyordu. Sonunda gırtlığından çıkan boğuk bir sesle bitkin düşerek kendini yatağın

üstüne bıraktı.

Uzun bir süre hareketsiz kaldılar.

Julia sonunda sutyenini çıkarmış, göğüslerini serbest bırakmıştı. Küçük çürükler Malko'nun dikkatini çekti.

— Nedir bunlar? diye sordu.

Julia ellerini göğüslerine götürerek:

— Çimdik ve sigara yanığı izleri, dedi. Bir gün Guardia beni Leon'da hapsedmişti. Bize yardım eden rahibin adını öğrenmek istiyorlardı. Cevap vermediğim için beni sigara ateşiyile yaktılar. Altı hafta hastanede kaldım.

Malko utanmıştı.

— Bu, seni erkeklerden uzaklaştırmadı mı? diye sordu.

Julia başını sallayarak:

— Evet, dedi. İki yıl boyunca kimseyle sevişemedim. Bir erkek bana dokunacak olsa hemen sinir krizine tutuluyordum. Sonra Julio'ya rastladım. Altı ay bekledi. Her gece aynı yatağı paylaşıyorduk, ama bana dokunmuyordu. İlk önceleri onu ellerimle sonra da dudaklarımla okşamaya başladım. Nihayet içkiyi fazla kaçırdığım bir akşam... Ah! O gece ne kadar mutlu oldum, tahmin edemezsiniz. Yeniden doğmuş gibiydim.

Julia susunca Malko ona bakarak:

— Julia, dedi. Yarın sen gelme, adamlarını gönder, ama sen gelme. Bu bir kadının işi değil. Onlar Svviners'ı sen olmadan da öldürebilirler.

Julia başını eğerek:

— Benimle eğlenme! dedi. O herifin hayalarını benden başkası kopartamaz. Seni Mont-Thabor yolunda 14. kilometrede bekleyeceğiz. Saat tam ikide. Şimdi lütfen gider misin? Uyumak istiyorum.

XVI. BÖLÜM

Korku Malko'ya öyle bir baskı yapıyordu ki, genç adam kendini beş bin metre yükseklikte sandı. Oysa Mont-Thabor yamacı, Managua Gölü'nün sadece üç yüz metre üstündeydi. Malko sağ taraftaki sapağı görünce, büyük Ford'u orada durdurdu. Tüm kalbiyle sandinistlerin randevuya gelmemelerini diliyordu. Yüz metre kadar ilerledikten sonra bir kavise gelmişti.

Üzerlerinde gömlek ve kotlarıyla Julia ile iki adamı oradaydılar. Üçüncünün de ellerinde torbalar vardı. Sakallı olanını Malko daha önce havaalanında da görmüştü. Daha genç gösteren öteki adamı ise tanımıyordu. Malko durunca hepsi birden ona doğru koştular. Malko biraz uzağa park edilmiş küçük bir arabayı görmekte gecikmedi.

— Çabuk! dedi Julia. Bagajı açın.

Malko bagajı açınca genç kadın içeri tırmanarak yattı. Sakallı adam da elindeki torbayla Julia'yı izlemişti. Bagajın içinde iki büklüm olan Julia Malko'ya bakarak:

— Mercedes Puntas'ın evine gidin, dedi. Bagajı hafif aralık bırakın. Etrafta kimsenin olmadığından emin olduğumuzda dışarı çıkacağız. Böylece kimse bizim nereden geldiğimizi anlamayacak.

— Sonra nasıl kaçacaksınız?

— Ya sizin arabanızla, ya da başkasıyla... Anahtarları üstünde bırakın. Korkmanız gerekmez, her şey yolunda gidecek.

Malko birbirine yapışmış gövdelere bir süre

baktıktan sonra, ani bir hareketle bagajı kapadı. Sonra direksiyona geçerek yol almaya başladı. On kilometrelik bir yolu vardı. Malko bir çözüm bulabilmek amacıyla elinden geldiğince yavaş ilerliyordu, ama hiçbir çözüm yolu olmadığını da biliyordu.

Villanın önündeki nöbetçiye Mercedes daha önceden haber verdiği için, adam demir kapıyı hemen açtı. Malko her zamanki yerine park ederek arabadan çıktı. Tam o anda da Mercedes onu karşılamaya geldi.

— Malko, gelmekle ne iyi ettin?

Malko'yu elinden tutarak eve doğru sürükleyen Mercedes, Avusturyalıya bagajı açacak fırsat vermemişti. Albay Nuncio ile Doug Sviners yanlarındaki iki kızla havuzun kenarında oturuyorlardı. Mercedes'in yakın arkadaşı Carmen ile Malko daha önce tanışmıştı. Öteki kumral kızı da Malko ile tanıştırdılar: Adı, Cecilia idi. Müzik setinde "La vie en rose" çalıyor, güneş de insanı tembelleştiriyordu. Kısacası, Malko o anda cennette olduğunu düşünüyordu.

Şezlonguna uzanmış olan Albay Nuncio, ayağa kalkmaya tenezzül bile etmeden Malko'nun elini sıkmakla yetindi. Albay, çıplaklığıyla Malko'ya itici gelmişti.

— Mayo giymek ister misin? diye sordu Mercedes.

— Köpeğin hakkında yeni bir haber aldın mı? '

Mercedes'in yüz hatları gerilmişti.

— Evet, dedi. Sandinistler yapmış. Hatta kimin yaptığını bile biliyorum. Telefon ettiler, evime gelerek beni öldüreceklerini söylediler. Hakaretlerini bir duysaydın!..

O sırada hizmetçilerden biri yanlarına gelerek Mercedes'i telefonda aradıklarını söyledi. Mercedes uzaklaşınca bu kez Doug Sviners Malko'ya yaklaşarak:

— Gerekli malzemeyi getirdiniz mi? diye sordu.

Malko ansızın bombanın bulunduğu çantayı araba-

nın bagajına koymuş olduğunu hatırladı. Sandinistler de oradaydı! Sandinistlerin acele hareketleri yüzünden çantayı oradan çıkarmayı unutmuştu.

— Evet, dedi.

— Nerede?

— Arabanın bagajında.

Doug Swiners elini uzatarak:

— Anahtarları verin, dedi. Bombayı oradan alıp daha emin bir yere koyacağım. Yarın ya da yarından sonra hareketi gerçekleştireceğiz. Helikopterin emniyet görevlisi benim. Her şey yolunda gidecektir, gönlünüz rahat olsun.

Mercedes yanlarına geldi.

— Siz ikiniz neler karıştırıyorsunuz? diye sordu.

Doug Swiners gülerek:

— Malko Washington'dan bana birkaç Penthouse getirmiş, dedi. Ama arabada bırakmış. Gidip alayım.

Mercedes kahkahalarla gülerek:

— Doug! dedi. O dergilere ihtiyacınız yok ki. Sizin daha gerçekçi olduğunuzu sanıyordum...

Malko yutkundu. Güneşin sıcaklığını bile hissedemiyordu. Malko Mercedes'e döndüğünde genç kadın hâlâ gülüyordu.

— Köpeğinizi öldürenleri bulmak ister miydiniz? diye sordu Malko.

Mercedes'in kahkahaları kesilmişti. Gözlüğünü çıkartarak:

— Ne demek istiyorsunuz? dedi.

— Nerede olduklarını biliyorum, dedi Malko. Eğer onlara bir şey yapmayacağınıza söz vererseniz, sizi oraya götürürüm.

— Söz veriyorum, dedi Mercedes. Neredeler?

Malko artık geri çekilemezdi. Doug Swiners da konuşmaları merakla dinliyordu..

— Arabanın bajagındalar.

— Bagajda mı? Orada ne yapıyorlar?

— Onlara bir tuzak kurdum, dedi Malko. Onların tarafında olduğumu sandılar. Uzun bir hikâye.

Mercedes bu yeni haberin etkisinde kalarak bir süre konuşmadı. Sonra albayın şezlonguna doğru ilerledi. Doug Swiners bakışlarını Malko'ya çevirerek:

— Bu ne biçim bir hikâye? diye sordu alçak sesle.

— Hayatınızı kurtardım, dedi Malko. Olanları daha sonra anlatırım.

öğle uykusundan Mercedes'in sesiyle uyanan albay, Malko'ya seslendi.

— Senyor Linge, lütfen gelin!

Malko ilerlediğinde Mercedes'in sinirden titremekte olduğunu gördü.

— Bana söyledi, söyledi. Arabadalar!

Mercedes'in gözbebekleri yuvalarından fırlayacakmışçasına büyümüştü.

— Doğru mu bu? diye albay sordu. Arabanızın bagajında iki terörist olduğu doğru mu?

— Doğru, dedi Malko. Beni otelin çıkışında yakalayıp kendilerini buraya getirmemi söylediler. İlk günden beri onlarla irtibat halinde olduğumu biliyorsunuz.

Mercedes yerinde bile duramıyordu.

— Onlara engel olmalıyız, dedi. Kaçmamalılar. Çabuk.

Albay Nuncio homurdanarak şezlongundan kalktı ve çimenlere doğru ilerledi. Malko ve diğerleri de onu izlediler. Doug Swiners holden geçerken orada bırakmış olduğu Uzi'sini eline aldı. Albay Nuncio askerlerle bir süre konuştuğundan sonra Malko'nun yanına gelerek:

— Hazırız, dedi. Siz, Mercedes ile birlikte arabaya doğru ilerleyin. Bagajı en kısa sürede açıp geri çekilin. Sonrasını biz hallederiz.

Mercedes Malko'nun koluna girdi, tir tir titriyordu.

Robot gibi Ford'a doğru yaklaştılar.

Malko cebinden anahtar destesini çıkartarak bagajın anahtarını buldu ve onu kilide soktu. Bu arada sandinistlerin bir tuzaktan şüphelenerek ellerinde silahlarıyla hazır bekliyor olabileceklerini de düşünüyordu. Malko'nun arkasındaki askerler de ellerinde tüfekleriyle ilerliyorlardı. Bagaj açılırken Mercedes Malko'nun kolunu bırakarak koşmaya başladı.

Malko birbirine yapışmış bedenleri ve Julia ile sakallı adamın güneş ışıkları karşısında kısılan gözlerini gördü. Silah torbası açılmamıştı. Albayın sesi ortama acımasız bir hava vererek sessizliği bozdu.

— Dışarı çıkın, pis köpekler!

Askerler tetikteydi. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra sakallı adam yüzünü bagajın dışına uzattı. Adamın bagajdan çıkması oldukça güç olmuştu. Çıkar çıkmaz onu çevreleyen askerler adamı yere yatırarak tekmelemeye başladılar. Julia da yüzünü dışarı uzatmıştı. Kin dolu bir halde dudaklarını sıkarak ve bakışlarını Malko'ya dikerek bir sıçrayışta dışarı fırladı. Mercedes Puntas hıçkırıklara boğulduğu halde her iki sandiniste de sanki canavarlarmış gibi bakıyordu. Eliyle sakallı adamı göstererek:

— Sen, evet sen, köpeğimi sen öldürdün! dedi.

Julia Malko'ya dönünce Malko ona bakamadı. Julia ağzını açıp tek sözcük etmemişti, ama Malko'nun bulunduğu yöne doğru öyle bir tükürdü ki, Malko geri çekilmek zorunda kaldı. Genç kadının yüzündeki anlam Malko'nun midisini bulandırmıştı. CIA'yı lanetlemekten alamadı kendini. Bu dakikaların korkunçluğu belleğinden asla silinmeyecekti.

*

**

Albay Nuncio Malko'yu tebrik etmek için öpmeye niyetlenmişti, ama kocaman göbeği bunu engelle-

yince Malko'nun sırtına dostça vurmakla yetindi.

— Muy bien! Muy bien! Başkan Somoza'ya bu haberi vereceğim, sizi ödüllendirecektir.

Coca Colasız "flooded canon"u bir dikişte bitiren Malko avaz avaz haykırmak istiyordu. Askerler sandinistlerin ellerini kelepçeledikten sonra onları bahçenin dibine götürmüşlerdi.

— Mahkûmlara ne yapacaksınız? diye sordu Malko.

— önce onları sorgulayacağız, dedi albay. Sorgulama Senyor Sviners'ın işidir. Ondan sonra da yargılanacaklar. Onları ele geçirmiş olmamız Somoza hükümeti açısından büyük önem taşıyor.

Malko öfkesini gizlemeye çalışarak albayı dinledi.

Doug Sviners Uzi'sini dizlerinin arasına koyarak bir sandalyenin ucuna ilişmişti, ama sorgulamayı yapmak için hiç de acele etmiyordu. Neler döndüğünü tam kavrayamadığı her halinden belliydi. Arabadaki bombayı almak üzere yeniden kalkmak için fırsat kolluyordu. Ama albay çevresinde fır döndüğü için bir türlü kalkamıyordu.

Julia'nın Guardia'ya karşı beslediği kin Malko'nun kalbini sıkıştırıyordu. Gerçeği öğrenince genç kadının Malko'ya hak vereceği kesindi, ama ondan önce neler olacaktı? Ansızın Malko Mercedes'in onlarla birlikte olmadığını gördü.

— Senyora Puntas nerede? diye sordu.

— Sorgulamayı izliyor, dedi albay. Köpeğini öldürdükleri için sandinistlerden nefret ediyordu.

Albay sözlerini bitirmemişti ki, bahçenin sonundan acı bir çığlık duyuldu:

— Ahahah! Hayır, orospu! Haaayır!

Malko bu vahşi ses üzerine oturduğu yerden bir füze gibi fırlayarak havuzun yanındaki kulübeye ilerledi. Kulübe boştu. Çığlığın yerini de bu kez bir inilti almıştı. Bu inilti havuzun altında, eski mobilyaların bulunduğu

ve döner bir merdivenle inilen odadan geliyordu.

Malko bu merdivenlerden son hızla inerken daha ikinci basamakta, yukarı çıkmakta olan Mercedes ile çarpışıyordu. Mercedes'in bir açılıp bir kapanan ağzıyla soluk soluğa kalmış hali korku vericiydi.

Malko onu omuzlarından sarsarak:

— Mercedes! Ne yaptınız? diye sordu.

Mercedes cevap vermeden uzaklaştı. Genç kadın yukarı çıkarken Malko onun avucundaki kanlı organı görmüştü.

Malko merdivenlerden yuvarlanırcasına inerek fırtına gibi odaya girdiğinde askerlerden birinin şaşkına dönmüş yüz ifadesiyle vahşet dolu bir manzarayı izlediğini farketti.

Julia sımsıkı bağlanarak yüzükoyun yere yatırılmıştı. Sakallı adam da açık ağzı ve bir ölününkini andıran bembeyaz kesilmiş yüzüyle, pantolonu ve külotu dizlerine dek indirilmiş olduğu halde yerde yatıyordu. Kasıklarındaki delikten kanlar fışkırıyordu.

Tam onun yanında yerde, kanlar içinde kocaman bir bahçe makası duruyordu.

Mercedes Puntas tutuklunun hayalarını kesmişti.

Malko adama eğilerek mendiliyle kanları temizlemeye çalıştı. Mendil birkaç saniyede kan içinde kalmıştı. Kusmamak için geri döndüğünde merdivenlerde bu kez çılgına dönmüş bir halde aşağı inen Albay Nuncio ile çarpıştı. Malko albayı görünce:

— Delirmiş bu kadın! dedi. Böyle bir şeyi yapmamalıydı.

— Doğru, haklısınız! diyerek Malko'yu onayladı albay.

Albayın deliye dönmüş bir hali vardı, tutukluya bakmadı bile. Sadece etrafa emirler yağdırıyordu. Askerler hareketsiz yatan adamı dışarı taşıdılar.

Doug Swiners da yanlarına gelmişti.

— Onlarla gidin, dedi Malko. Adamı çok çabuk tedavi etmeliler.

Julia'yı da ayağa kaldırmışlardı. Genç kadın merdivenleri çıkmadan önce Malko'nun gözlerinin ta derinliklerine bakarak:

— Bir süre sonra size de aynı şeyi yapacaklar, dedi.

Malko cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? Dışarı çıktıktan sonra çimenliği geçerek uzaklaşmakta olan arabayı izledi. Albay Nuncio da bara yaklaşmış bir içki dolduruyordu. Elleri titriyordu. Malko'ya dönerek:

— Senyor, Mercedes'e hak vermelisiniz, dedi. Hepimizin sinirleri çok bozuk, korkuyoruz. Sandinistler bizi sürekli tehdit ediyorlar. Çocuklarımı Miami'ye göndermek zorunda kaldım. Bu adam korkunç ölümlere neden olmuş biri. Ama doktorlarımız onu iyileştirirler. Yalnız, bu olaydan kimseye söz etmemeliyiz.

Malko aniden Doug Sviners'in bombayı almadan gittiğini hatırladı. O halde tüm tehlikelere rağmen bombayı otele kendisinin götürmesi gerekecekti. Dört yüz bin dolarsa, Intercontinental'ın kasasında duruyordu. Malko gördüğü manzarayı unutabilmek için başını kaldırarak mavi gökyüzüne baktı, vahşi çığılı unutmak istiyordu.

Bir süre öyle kaldıktan sonra albayın yanında olmadığını farketti. Herhalde Mercedes'in yanına gitmişti. Mercedes böyle bir vahşiliği nasıl yapabilmmişti? Yakıcı güneşe daha fazla dayanamayacağını anlayan Malko geri dönmeye karar verdi. Nasıl olsa Doug Sviners onu bulurdu.

Albay Nuncio'ya gelince, Malko ona iyi günler dilemek bile istemiyordu. Çimenliği geçtikten sonra evin önünde duraladı. Arabanın bagajı hâlâ açıktı ve albay iki askerle birlikte içeri doğru eğilmiş, bir şeyler çıkartmaya çalışıyordu. Sonunda bombanın bulunduğu

çantayı eline aldı.

Günün en son felaketi idi bu!

Malko karmakarışık bir ruh haliyle albaya yaklaşıncaya albay ona dönerek:

— Senyor Linge, bakın ne bulduk! dedi. O iki terörist bir de bunu getirmişler. Biraz daha geç kalsaydık, bunu asla ele geçiremezdik. Pedro'nun sayesinde...

Malko siyah çantaya bakarak şifrenin açık olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Şifrenin kilidi kapalıydı. Albay askerlerden birine dönerek:

— Süngünü ver, dedi.

Artık çok geçti. Malko çantanın kendisine ait olduğunu söylese bile, albay onu açma yetkisine sahipti. Kilit tok bir sesle açılınca kapak yukarı kalktı. Albay Nuncio gözlerini kırpıştırarak siyah silindiri çıkardı ve:

— Bu da nesi? diye sordu.

Elinde tuttuğu silindiri sağa sola çeviriyor, yere koyuyor, sonra tekrar alıyordu. Uzaktan yönetme aygıtını da aynı şaşkınlıkla inceledi. Elektronik eşyalar hakkında pek bilgi sahibi olmadığı belliydi, ama elinde tuttuğu şeyin bir bomba olduğunu da anlamıştı. Gözlerini Malko'ya çevirerek:

— Bir suikast hazırlıyorlarmış! dedi.

— Bakabilir miyim? diye sordu Malko.

Siyah silindiri eline alan Malko onu dikkatle inceledi. Neyseki bombanın üstünde hiçbir işaret yoktu. Ama ya Nikaragua'daki güvenlik servisi bombanın nereden geldiğini anlarsa, o zaman ne yapacaktı? Albay Nuncio siyah silindiri Malko'nun elinden alarak çantanın içine koydu.

— Bravo, Senyor Linge! dedi. Bu bombayı sizin sayenizde bulduk.

O sırada Malko üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bu bombanın ABD'den geldiğinin asla anlaşılmasını

diliyordu. Bomba çoktan çalışmaya başlamıştı bile. Bombanın tik-taklarını durdurabilecek tek insan Doug Ssviners'tı.

— Senyor Ssviners geri dönecek mi? diye sordu. Malko.

Albay Nuncio başını sallayarak:

— Sanmıyorum, dedi. Ben de "Casino"ya gideceğim. O iki teröristin ne yapmak istediklerinden emin olmalıyız.

Malko Mercedes denilen o deli kadınla yalnız kalmak istemiyordu. Albayın elini sıkarak arabasına doğru uzaklaştı, Intercontinental'e giden yol bitmek tükenmek bilmiyordu. Yeni bir bomba getirtmek çok uzun zaman alırdı. Üstelik Albay Nuncio ile Somoza'nın gözleri de artık hep Malko'nun üstünde olacaktı.

Malko odasına girdiğinde telefon çaldı. Telefon eden Managua'daki CIA Şefi Henry Gall'dı.

— Bravo! dedi. Dostum Nuncio her şeyi anlattı. Sonunda doğru olanı yapmanıza sevindim. Sizi kutlarım, Bay Linge.

— Teşekkürler, dedi Malko.

Amerikalı konuşmasını sürdürüyordu.

— Nuncio'yu görmeye gideceğim. Yanılmıyorsam sandinistlere ait bir bombayı ele geçirmişler. Oysa o domuzlar böyle bir bombayı imal edecek kapasitede değillerdi...

Malko söylenenleri duymuyordu bile. Felaket beklenmedik boyutlar kazanmıştı. Henry Gali bombayı görünce onun hangi ülkeden getirildiğini albaya anlatacaktı. Bombayı derhal yok etmek gerekiyordu. Eğer henüz çok geç sayılmazsa, bombayı ortadan kaldıracabilecek tek kişi Doug Ssviners'tı.

XVII. BÖLÜM

Fırtına Managua'yı altüst ediyordu. Yağmur damlaları cama öyle bir vuruyordu ki, Malko camın kırılacağını sandı. Yağış çok yoğun olduğu için Malko gölü bile seçemiyordu. Bu iç kapayıcı hava, moralini hiç düzelt memiştı.

Ansızın Stolichnaya şişesinin yarıya kadar boşalmış olduğunu gördü. Tek başına şişenin yarısını içmiş bitirmişti. Hazırladığı plan Julia ve arkadaşlarının yakalanmasından başka hiçbir işe yaramamıştı. Eğer albay bombanın sandinistlere değil de Malko'ya ait olduğunu anlarsa, onun sonu da diğerleri gibi ölüm olacaktı.

Doug Ssviners'tan henüz yeni bir haber alamamıştı.

Telefon çalınca Malko ahizeyi kaldırdı, ama Doug Ssviners'ın sesini duymayınca çok şaşırđı. Bir ses İspanyolca olarak ve sözcüklerin üstüne basa basa:

— ölüme mahkûm edildin! diyordu. Senin de hayalarını kopartacaklar.

Malko ahizeyi yerine koyarak bir bardağa votka doldurdu. Sandinistler de olayı öğrenmişlerdi. O sırada doğu tarafından tok bir patlama sesi duyuldu. Silahlı gruplar şehrin içine dek sızmışlardı. İnsanlar korktukları için artık dışarı bile çıkamıyorlardı. Kimse de isyan hareketinin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu. Malko kararını verdi, daha fazla bekleyemezdi. Yağmurluğunu giyerek aşağı indi. Otelin lobisi ıssız bir çölden farksızdı. Kapıdaki nöbetçi Malko'nun dışarı çıktığını görünce ona şaşkınlıkla baktı. Neyseki.yağmur biraz hafiflemiş-

ti. Malko yüz metre ötedeki "Casino"ya doğru koşmaya başladı.

"Casino" nun nöbetçilerinden biri yolunu kesince:

— Senyor Sviners'ı görmek istiyorum, dedi.

Öteki anlamamazlıktan gelmişti. Malko on dakika boyunca adamı ikna etmeye çalıştıktan sonra nöbetçi, görevli memurlardan birine doğru uzaklaştı. Sonra geri dönerek Malko'yu içeri aldı ve onu yalnız bırakarak yan odaya geçti. Az sonra El Chigüin arkasında olduğu halde geri döndü.

El Chigüin'in üstünde bir yağmurluk vardı, ama gövdesinin her tarafından her zaman olduğu gibi yine bir yığın silah sarkıyordu.

Malko'yu görünce otuz iki dişini birden göstererek güldü ve onun elini sıkmak için adımlarını hızlandırdı.

— Senyor Linge! Çok iyi bir iş becerdiniz.

Bütün Managua Malko'nun ne yaptığını öğrenmişti!

— Doug Sviners nerede? diye sordu Malko.

— Çalışıyor, dedi El Chigüin. Bu gece işi çok. Alta Mira'da bir jipi yakaladılar. İsterseniz onu bekleyin. Yeni bir haber aldınız mı?

— Hayır.

— Gelin.

El Chigüin Malko'yu küçük bir odaya soktu. Odada bir masa, birkaç iskemle, çok sayıda silah ve elleri kelepçelenerek yere yatırılmış üç de tutuklu vardı. El Chigüin Malko'ya bir iskemle göstererek:

— Az sonra gelir, dedi. Nöbetçiye haber vereyim.

El Chigüin ıslık çalarak odayı terketti. Malko iskemleye oturarak, öfkesini frenlemeye çalıştı.

Fırtına dinmek üzereydi. Odaya giren askerler kendilerini sandalyelerin üstüne bıraktılar. Bir helikopter gürültüsü duyuldu ve on dakika sonra Doug Sviners da boynunda bir telsiz asılı olduğu halde içeri girdi.

— Ne pislik! dedi. Bu akşam tam on kez silah

çekmek zorunda kaldım.

Doug Swiners konuşurken telsizden parazitler arasından sıyrılan bir ses yükselmişti:

— Tiger One! Tiger One! Aqui Tiger Two! Donde esta?

— Canımı çok sıktılar, dedi Swiners telsizin sesini kısarak.

— Sakallıdan yeni bir haber var mı?

— Evet, öldü. Ama kız elinde olduğu için Guardia rahat. El Chigüin kızın hastaneye yatırılmasına engel oldu.

Malko tüm kanının bedeninden çekildiğini hissetti. Bir adamın ölümüne sebep olmuştu, midesi bulanıyor-du.

— Doug, dedi. Tam bir batağa saplanmış durumdayız. Albay Nuncio diplomatik çantayı açarak bombayı buldu.

Amerikalı'nın yüz hatları gerilmişti.

— Deme! dedi.

Albay içeri girecekmiş gibi Swiners'in bir gözü sürekli kapıdaydı.

— O bombayı ele geçirerek yok etmeliyiz, dedi Malko. Bombanın nereden geldiğini asla öğrenmemeliler.

Doug Swiners alayla gülerek:

— Hayal kurmayın, dedi. Bu işe karışmama izin vermezler. Tersine benden de yararlanmak isteyeceklerdir. Belki o zaman bir şeyler yapabilirim...

O sırada içeri giren bir asker tutuklulardan birini alarak tekrar dışarı çıkmıştı. Doug Swiners bir sigara yakarak:

— Evine dönemeyecek biri daha... dedi.

Swiners sözlerini bitirmemişti ki, bir patlama sesi odanın içinde çınladı. Tutukluyu vurmuşlardı. Ertesi gün Novedades'te sandinistlerin namuslu bir Nikara-

gualıyı öldürdüklerinden söz edilecekti. Malko Swiners'a bakarak:

— Ne yapacağız? diye sordu. Yeni bir bomba almak için Washington'a gitmem çok tehlikeli olur.

— Başka bir fikrim var, dedi Amerikalı paralı asker. Başkan bu hafta sonu Nikaragua Gölü kıyısındaki evine gidecek. Oraya her gidişinde su kayağı yapar. Belki bir şeyler ayarlayabilirim. Ama şimdi bu konuyu düşünmeyecek kadar yorgunum.

— Doug, bana bir silah bulabilir misiniz? diye sordu Malko. Sandinistler beni de tehdit ediyorlar. Ama şimdilik canlı kalmak istiyorum. ,

Doug Swiners odanın bir köşesine giderek kemerinden çektiği desteden bir anahtar çıkardı ve çekmecelerden birini açarak Malko'ya bir Smith Wesson tabanca uzattı.

— Alın, dedi. Issız yerlerde dolaşmasanız iyi olur. Arada bir de dönüp arkanıza bakmayı unutmayın. Yeni bir haber alınca size mutlaka iletirim. Ama bu eylem girişiminde ortak olarak neden Julia'yı seçtiğinizi hâlâ anlayamıyorum. Yoksa Rus Ruleti oynamayı çok mu seviyorsunuz?

— Managua'ya geldiğimden beri sandinistlerle irtibat halindeydim, dedi Malko. Ele geçirilmesi zor insanlar...

Swiners Malko'yu çitlere dek geçirdi. Havaya bunaltıcı bir sıcak hakimdi. Intercontinental'e girince yüzüne çarpan serinlik Malko'yu rahatlattı. Koridorda ilerlerken Swiners'in önerisi üzerine sık sık dönerek arkasına bakıyordu. Odaya girince silahını hemen çekmeceye yerleştirdi, yatağa girdi. Uykuya dalmak üzereyken, ani bir patlama sesi camları titretti. Ses bu kez çok yakından gelmişti.

*

**

Pencereye vurulunca Malko başını kaldırdı. Elinde oldukça büyük bir boya kutusu taşıyan bir işçi pencerenin önündeki sette durmuş, açması için Malko'ya işaret yapıyordu. Arkasında da ellerinde bir sürü alet taşıyan iki adam daha vardı.

Malko pencereyi açınca:

— Senyor, dedi boyacı. Terasa çıkmak için sizin odanızı kullanmamız gerekiyor.

— Rica ederim, buyrun, dedi Malko.

İçeri atlayan boyacı, yardım etmek için elini öteki adama uzatmıştı. Diğer adam da içeri atlamak için boya kutusunu ona verdi. Malko olanlarla ilgilenmiyor, Novedades'i okumaya devam ediyordu.

Boyacılar setle teras arasında gidip geliyorlar, bir yandan da ıslık çalıp şarkı söylüyorlardı. Ansızın, Malko'nun beyninde bir şimşek çaktı.

Boyacıların burada ne işi vardı? Managua'yı altüst eden genel grev sadece bazı küçük tacirlerin çalışmasına fırsat veriyordu.

Malko bu düşünceden rahatsız olunca, başını gazetenin ardından uzatarak adamlara soru sormaya yeltendi. Tam o sırada içeri giren ilk işçi boya kutusundan bir dağcı bıçağı çıkarmıştı.

Malko'nun oturduğu masaya doğru ilerleyerek bıçağı Malko'nun boynuna yöneltti. Malko ani bir refleksle geri çekilmiş, elini açık duran çekmeceye uzatarak silahını kavramıştı. Bıçak masanın tahtasını delerek on santimetre derinliğe kadar saplanıvermişti. İki adam bir süre karşı karşıya kaldılar. İşçi gözleriyle Malko'yu süzdükten sonra arkasına baktı, sonra torbasından silahını çıkarmaya çalıştı. Malko hiç tereddütsüz ateş edince kurşun adamın midesine saplandı ve sandinist bu ani şokun etkisiyle yere yuvarlanıverdi.

Öteki işçi pencereden atlayarak terasta kaybolmuştu. Malko ayağa kalkarak masanın etrafında dönünce

pencerenin dışındaki üçüncü adamın elindeki mitralyözle Roosevelt Caddesi üzerindeki "Casino"yu taradığını gördü.

Malko geri çekilerek duvarın, ardına gizlendi. Az sonra kurşunlar odanın içinde uçuşmaya başlamış, duvarlardan lambalara kadar her şey paramparça olmuştu. "Casino" da eli silah tutan herkes atışlara karşılık veriyor olmalıydı.

Birkaç dakika sonra ortalık sakinleşmişti. Malko dışarı bir göz atınca iki adamın da yerde kanlar içinde yattıklarını gördü, ölmüşlerdi.

Malko'nun ateş ettiği adam da yerde serilmiş yatıyordu. Silahını kemerine geçiren Malko koridora çıktı. Kat bakıcısı kadın asansörün yanında hıçkırarak ağlıyordu. Malko servis merdiveninden inerek lobiye geldi. Etrafta silahlı ve kasketli askerler kol geziyordu, otel personeli ise yere uzanmıştı. Malko masanın altına gizlenmiş danışma memuruna yaklaşarak:

— Ne oldu? diye sordu.

— Sandinistler "Casino"ya saldırdılar, dedi memur. Guardia da karşılık verdi ve iki yolcuyla bir taksi şoförünü öldürdü.

Malko dışarı bakınca camları tuzla buz olmuş taksinin içindeki şoförün direksiyonun başına yığılmış olduğunu gördü. Diğer iki adamın cesetleri de kaldırımın üstündeydiler. Malko'nun vurduğu adamın sorumluluğu da Guardia'ya yüklenirse otopsi yapmaya gerek görmezlerdi. Dağcı bıçağı hâlâ masaya saplı duruyordu. Malko onu çekerek boya kutularından birinin içine attı. Odada o kadar hasar vardı ki, masadaki delik kimsenin dikkatini çekmezdi.

O sırada telefon çalınca Malko Mercedes'in yumuşak sesini tanıdı.

— Dün için çok özür dilerim, diyordu genç kadın. Olanları düşünüyorum da... Köpeğimi çok severdim.

Yaptığının korkunç olduğunu biliyorum ama...

Malko devamını bekleyerek dinledi. Belli ki Mercedes "Casino"ya saldırıldığını bilmiyordu.

— Neden aradınız? diye sordu Malko.

— Otero sizi görmek istiyor, dedi Mercedes, öğleden sonra çaya bekliyor.

— Neden? diye sordu Malko savunmaya geçerek.

— Size kendisi anlatır, dedi Mercedes. Masaya Caddesi'ndeki Las Colinas Mahallesi'ni biliyor musunuz? Albay sol tarafta Campo Sokağı'nda 22 numarada oturur. Ben de orada olacağım. Görüşmek üzere...

Malko demir kapının zilini çalınca, onu karşılamaya Mercedes geldi. Malko'yu iki yanağından öptü, ama kemerindeki Smith Wesson'u farkedememişti.

— Geldiğiniz için teşekkürler, dedi. Otero sizi görmeyi çok istiyordu.

Albay gölgedeki salıncağa oturmuş, Malko'yu bekliyordu. Malko'nun elini sıkmak için ayağa kalkmaya çalışırken Mercedes de kahve yapmak üzere uzaklaştı. Albay Malko'nun sağ elini avuçlarına hapsederek onun gözlerinin içine dek baktı.

— Senvor Linge, dedi. Size güvenebilir miyim?

— Sanırım evet, dedi Malko.

— Çok önemli, hatta hayati bir mesele de diyebilirsiniz?

— İkimiz de şerefli insanlarız, dedi Malko. Bana anlatacaklarınızdan kimsenin haberi olmayacaktır, bundan emin olmanızı isterim.

— Muy bien! dedi albay. Gelin, size göstermek istediğim şeyler var.

*

Albay bir fokbalığı gibi soluyarak eve doğru uzaklaştığında Malko onu izledi. Salondan geçerek bir çalışma odasına gelmişlerdi. Kocaman bir kasa neredeyse duvann tümünü kaplıyordu.

Albay Nuncio cebinden çıkardığı anahtarla kasayı açtı ve yirmi santimetre uzunluğunda, beş santimetre genişliğindeki külçelerin birkaçını çıkararak, birini Malko'ya uzattı.

— Alın.

Malko, çok ağır olduğu için külçeyi neredeyse yere düşürüyordu. Külçe, en azından on kilo ağırlığında vardı.

— Altındır, dedi albay. Külçelerin her biri on iki buçuk kilo ağırlığındadır. Tam otuz tane var. Elimde kalan tek şey bunlar. Tüm arsalarımı sattım, hatta bu evi bile...

Malko külçelere baktı. Burada iki milyon dolarlık bir servet yatıyordu.

— Bunları neden bana gösteriyorsunuz? diye sordu.

— Size olan güvenimi belirtmek için...

Albay kasayı kilitleyince, odayı terkederek salıncağın bulunduğu gölgeliğe geri döndüler. Kahve servisi yapılmıştı, ama Mercedes ortalıkta yoktu. Albay Nuncio kalçalarını salıncağa özenle yerleştirerek:

— Senyor Linge, size bir teklifim var, dedi. Başkan Somoza'yı yok etmek için Managua'ya geldiğinizi biliyorum. Şu anki durum çok kötü, sandinistler her tarafı ele geçirdiler. Bu işi bir an önce becermeniz gerekiyor... Benim size teklifim şu: Somoza'yı yok etmekte size yardım edeceğim, siz de bu altınlarla birlikte benim Amerika'ya kaçmamı sağlayacaksınız. Beni gizlice kaçırarak bir uçağa ihtiyacım var. Mombacho volkanı yanında ıssız bir yer biliyorum, uçak oraya iniş yapabilir.

Malko şaşırılmıştı. İkinci bir hainle karşı karşıyaydı.

— Albay, diyerek söze başladı, on beş yıldan beri Somoza ile çalışıyordunuz. Şimdi neden ona ihanet ediyorsunuz?

Albay Nuncio hafifçe gülümseyerek:

— Hükümet her şeyini yitirdi, dedi. Ben de şerefimi çok zedeledim, beni asla affetmeyeceklerdir. Resmi olarak gitmeye kalkmam çok tehlikeli olur. Benden zaten şüpheleniyorlar. Daha sonra Mercedes'i de yanıma aldirtacağım. Evet, ne dersiniz?

— Bu teklifi neden Managua'daki CIA şefine yapmadınız?

— Somoza'ya haber versin diye mi? Cevabınızı bir an önce bildirmenizi istiyorum.

— Sizden kırk sekiz saat mühlet istiyorum, dedi Malko.

Malko'nun CIA ile yazışmada bulunması yasaktı.

— Tamam, dedi. Sizinle nasıl haberleşiriz? Başkan Nikaragua Gölü kıyısında tatildeyken görüşmemiz, sanırım en uygun zaman olacaktır.

Malko albaya Doug Svviners'tan söz etmeyi düşündü, ama bu fikrinden hemen vazgeçti. İki hain işini daha da kolaylaştırabilirdi. Ama albayın bu içtenliğinin Malko'yu rahatsız ettiği de söylenebilirdi.

— Albay bu teklifi neden bana yaptınız? diye sordu bir kez daha.

— Bagajda bulunan çantanın size ait olduğunu anlamıştım, dedi albay. Öyle olmasa sizinle bu konuyu asla konuşamazdım.

★★

Managua'daki CIA şefi Malko'nun elini hararetle sıkarak onu Sibiryaya soğğunun hakim olduğu odasına sürükledi.

— Sizi gördüğüme sevindim! diye bağırıyordu.

Sedef kakmalı gözlüğünü çıkararak Malko'ya

gölümsedi ve:

— Albay bana sizden söz etti, dedi. Davranışınız onu çok memnun etmiş, başkanımızı da öyle... Gelecek hafta sonu için başkan sizi hükümet konağına bekliyor.

— Ülkenin durumu onu rahatsız etmiyor mu? diye sordu Malko.

— Rahatsız mı? diye tekrarladı Henry Gali. Başkan şimdilik olaylara karışmamayı tercih ediyor.

— Ya genel grev?

— Nikaragua'daki bankanın şefi yakın dostumuzdur. Tüccarlara çoktan haber verildi bile! Grev devam ettiği takdirde tüccarlar paralarını çekebilecekler.

Malko ayağa kalkarak:

— Bunlar iyi haber, dedi. Teleks çekmek istiyordum.

Henry Gali, teleks odasına dek Malko'ya eşlik etti. Christopher hep oradaydı.

— Kodlu bir telefonunuz var mı? diye sordu Malko.

— Elbette efendim, dedi Christopher. Yeşil olan...

— Çok iyi, dedi Malko. Bana Şirket'i bulun ve lütfen beni yalnız bırakın.

Malko karşı tarafta Jim'in sesini duyunca çıkması için Christopher'a işaret yaptı. Jim Malko'nun kötü bir haber vermesinden korkuyordu.

— Planda bir değişiklik oldu, dedi Malko. Buraya birini gönderebilir misiniz?

— Hayır, dedi Jim. Bu çok tehlikeli olur.

— Çok acele, diye Malko ısrar etti.

Parazitlerin dışında telefona bir sessizlik çökmüştü. Sonra Jim'in sesi duyuldu:

— Managua'dan Guatemala City'ye her gün uçuş olmalı dedi.

— Evet, dedi Malko.

— Çok iyi. Yarın on buçuk uçağına yer ayarlayın. Ben de Guatemala City'ye geleceğim. Sizinle **10** numaralı kapının önünde buluşuruz.

XVIII. BÖLÜM

Havaalanının çıkışı, Guatemala'ya özgü turistik eşyalar ve her renkte paçolar satan butiklerle doluydu. Amerikalı yolcular bu eşyaları hayranlıkla izliyorlardı. Malko ile Jim müzik evinin önündeki banklardan birine oturdular. Jim pek neşeli gözüküyordu. Managua'daki grev yüzünden Malko'nun uçağı bir buçuk saat rötâr yapmıştı. Guatemala City'de yağmur yağıyordu ve gökyüzü de kara bulutlarla kaplıydı.

— Neler oluyor? diye sordu Jim.

Malko Nikaragua'daki olayları anlatınca Jim:

— O aptal Henry Gali bombayı görecek olursa, onun ABD'den geldiğini hemen anlayacaktır, dedi.

— Ona haber verseniz...

— imkânsız. Ne amaçla getirildiğini hemen tahmin edecektir. Somoza'nın bir an önce ölmesi gerekiyor. Bay Linge, albaya güvenebilir misiniz?

— Evet, dedi Malko. Ama bu işte insan ortak almamalı. Albay, Somoza'nın ölümünden önce kaçmak istiyor. Eğer sandinistler onu yakalarlarsa, albayı parça parça edip kızartacaklardır.

Jim Malko'nun anlattıklarını biraz abartılı bulmuştu.

— Nikaragua'ya bir uçak göndermeniz gerekiyor, dedi Malko. Bu işe ne diyorsunuz?

— Tamam, kabul. Bize fazla yük olacağını sanmıyorum. "Piper Comanche de Panama'lardan birini göndeririz. Uçakta Chris Jones ile Milton Brabeck de olacaklar. Bir tek yer sorunu var. Uçak nereye

inecek?

Malko cebinden albayın verdiği haritayı çıkararak:

— İŖte, dedi. Nikaragua Gölü yakınında ıssız bir pist var. Altı yüz metre uzunluğunda çimenlik bir alan...

— Buluşma ne zaman?

— Size telefonla bildiririm. Yolculuk tahminen kaç saat sürer?

— Yirmi dört saat. Panama'dan günde iki uçuş var. Bir uçuş planı hazırlamayı sakın unutmayın.

— Unutmam, dedi Malko.

El sıkıştılar. Amerikalı Malko'ya bakarak:

— Eğer bu işin altından kalkabilerseniz, buralara kadar geldiğime hiç pişman olmayacağım, dedi.

— Merak etmeyin, dedi Malko. Hemen dönüyor musunuz?

— Uçağım bir saat sonra kalkıyor. Washington'a Miami üzerinden gideceğim.

— Benim uçağım da yarım saat sonra kalkıyor, dedi Malko.

Jim gülümseyerek:

— Bundan daha berbat işlerden de sıyrıldınız. Başaracağınıza inanıyorum, dedi.

Uzun koridorun başında ayrıldılar. Jim uzaklaşırken Malko kalbinin sıkıştığını hissetti. Managua'da onu bir kâbus bekliyordu.

Malko, sandinistlerin eski saygınlığını ancak Somoza öldüğü takdirde kazanacağına inanıyordu.

Managua'ya gidecek uçağı bekleyen yolcuların sayısı yirmi kadardı. Malko Los Angeles'a gidecek olan 747'ye hüzünle baktı. Etrafı derin bir sis perdesi kaplamıştı. Malko kendini bir an İngiltere'de sandı. Guatemala hiç de iç açıcı bir yer değildi.

Albay Nuncio masanın üstünden eğilerek:

— Bay Linge, dostlarınızla görüştünüz mü? diye sordu.

— Evet, onları gördüm, dedi Malko. Teklifinizi kabul ettiler.

Albay kızarmış karidesi bir lokmada yutarak:

— Muybien, muybien!..dedi.scannedbydarkmaltI

Country Club'te yalnız sayılırlardı. Malko daha önce Ruben Dario ile yemek yediğinde de bu lokantaya aynı sessiz hava hakimdi. Otele döndüğünde albayın gönderdiği mesajı bulmuş ve yemek davetini kabul etmişti. Managua'da durum daha da kötüydü.

Malko Nikaragualı adamı süzerek:

— Ya siz ne yaptınız? diye sordu.

— Her şey hazır, dedi albay. Başkan bu akşam Nikaragua Gölü'ne hareket ediyor. Birkaç gün orada kalacak. Biz de yarından sonra harekete geçeceğiz. Başkan su kayağını çok sever.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Albay yarım düzine karidesi bir çırpıda bitirmişti.

— Hiçbir şey, dedi. Başkana acele bir haber göndermesi için Senyor Swiners'a bir helikopter vereceğim. Siz de onunla gideceksiniz. Başkanın bulunduğu kotranın hangi saatte orada olduğunu size bildireceğim. O helikopterlerde otomatik silahlar vardır. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum.

Albay bir piknik gezisini anlatır gibi son derece sakindi. Malko onu inceledi. Albay kendinden çok emindi. Malko'ya gülümseyerek:

— Somoza'nın yerine kim geçecek? diye sordu. Ruben Dario olabilir mi?

— Henüz bilmiyoruz, dedi Malko.

Malko olayların bu kadar çabuk ve kolay ilerlemesinden biraz kuşkulandı.

— Bu projeyi Doug Svviners'a nasıl açıkladınız? diye sordu.

— Zaten şüpheleniyordu, dedi albay. Doug Sviners uyanık bir adamdır. Onunla yakın ilişkide olduğunuzu sanıyordum. Hem, o da bir Amerikalı.

— Ne zaman gideceksiniz?

— Aynı günün akşamı, diye cevapladı albay. Saat altı sularında falan... Sizin için bir mahsuru var mı?

— Sanmam, dedi Malko. Nasıl hazırlanacağız?

— Gerekli eşyaları "Casino" da bırakacağım. Onları helikoptere Senyor Sviners yükleyecek. Nikaragua Gölü'ne varmamız yirmi dakika ya sürer ya sürmez. Sizin otelde beklemeniz daha iyi olur. Çünkü saat kaçta gidileceğini henüz bilmiyoruz. Sanırım akşamüstü saat dörtte falan... O vakitte hava da çok sıcak olmaz.

— Harika, dedi Malko.

Saat on olmuştu. Albay saatine bakarak:

— Sizi otele bırakayım, dedi. Bu aralar pek sık dışarı çıkmamanızı öneririm. Şehirdeki sandinistlerin sayısı fazlaştı, hepsi de silahlılar. O Julia denen kadın arkadaşlarının en kısa sürede onu kurtarmaya geleceklerini söyledi. Hayal kuruyor olmalı. Ama sandinistler her türlü kötülüğü yapabilecek insanlar...

Birlikte dışarı çıktılar. Sessizlik insanı bunaltıyordu. Albayın Mercedes'ine binerek, arkalarında iki koruma jipi de olduğu halde Intercontinental'e dek ilerlediler. Albay Nuncio Malko'ya elini uzatarak:

— İyi şanslar, Senyor Linge, dedi.

Piper Comanche'ın geleceği güne kadar birbirlerini bir daha görmeyeceklerdi.

*

**

Bar ve havuzun tam karşısına düşen lokanta kısmı tamamen boştu. Malko anahtarını alarak odasına çıktı. Koridorun ışıkları yanmıyordu. Odasına vardığında, kapının altından sızan ışık dikkatini çekti, ama Malko'nun ayak sesleri kapının tam önünde kesilince

odadaki ışık da sönmüştü. Malko durdu, içeride onu bekleyen biri vardı. Büyük bir olasılıkla da sandinistlerden biriydi. Herhalde onu tebrik etmek için gelmemişti. Sessizce geri dönen Malko tekrar bara indi. Düşünmek istiyordu. Guardia'yı ya da Doug Sviners'ı yardıma çağırırsa, yeni bir katliama neden olabilirdi.

Odasına girecek olsa, durumu açıklayamadan ölmesi işten bile değildi. Ama üçüncü bir çözüm yolu daha vardı. Bloknotundan bir kâğıt çıkaran Malko İspanyolca olarak şunları yazdı: "Beni beklediğinizi biliyorum. Size kötülük yapacak değilim. Beni barda bulabilirsiniz. Size anlatacağım önemli şeyler var."

Adam profesyonel olsa Malko böyle hareket etmezdi. Ama biraz da deli olan bu sandinistlere karşı şansını denemekte bir sakınca görmüyordu. Garsonlardan birini çağırarak, ona bir dolarla birlikte bu kâğıt parçasını da verdi. Sonra masasını değiştirerek kapının tam karşısına oturdu. Bu arada silahının kemerinde olup olmadığını kontrol etmeyi de unutmamıştı.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Garsona mesajı verdiğinden beri tam on dakika geçmişti.

Ansızın uzun boylu, gözlüklü ve elinde çanta olan bir adam bara girdi. Bardaki masalara tek tek baktıktan sonra Malko'ya doğru ilerledi.

— Senyor Linge?

— Evet benim, dedi Malko.

Adam Malko'nun tam karşısına oturunca, kocaman elleri Malko'nun dikkatini çekmişti.

Yeni gelen de Malko'yu süzerek:

— Çok ilginç, dedi. Tipiniz hiç de öyle göstermiyor.

Malko adamın "öyle"den kastının ne olduğunu sormamayı tercih etti. Karşısındakinin, hakkında ne düşündüğü açıkça belliydi.

— Rahip misiniz? diye sordu.

— Evet, dedi öteki. Ama kilisem altı ay önce

Guardia tarafından ateşe verildi. Ben de kolumdan yaralandım. O günden beri özgürlük uğruna savaşanların yanında yer alıyorum. Bize ne anlatmak istiyorsunuz?

— Sandığınız gibi bir adam olmadığını... dedi Malko. Ne Somoza'nın ne de Guardia'nın müttefiğiyim. Bunu size daha sonra kanıtlayacağım. Ne yazık ki, koşullar planladığım şeyleri yapmamı engelledi.

Rahip bir süre sessiz kaldıktan sonra:

— Ne düşündüğünüzü bir tek Tanrı bilir, dedi. Ama hareketlerinizi değerlendirerek de bir sonuca varmamız mümkün. İki arkadaşımızı siz ele verdiniz. İçlerinden biri vahşi bir ölümle hayatını yitirdi. Sorumlusu sizsiniz. Niçin böyle davrandığınızı bilmiyorum, ama size iletmek zorunda olduğum bir mesaj var. (Adam masanın altına eğilmişti. Malko onun sapsarı ve kocaman dişlerini görmekte gecikmedi.) Gidin, eğer becerebilerseniz Managua'yı hemen bu gece terkedin. Arkadaşlarım buraya gelerek sizi bu barda öldürmek istiyorlardı. Onlara engel oldum. Ben Tanrının sesine kulak veren bir insanım. Sizin gibi adamları bile bir kez olsun dinlemek gerektiğine inanıyorum. Ben sizi dinledim. Artık vicdanım rahat, ama bir dahaki sefere asla araya girmeyeceğim.

Malko adamın söylediklerini sessizce dinlemişti. Nasıl bir plan hazırladığını adama anlatması imkânsızdı. Bu aşamada Managua'yı da terkedemezdi.

— Teşekkürler, dedi. İki gün sonra söylediklerimin doğru olduğunu anlayacaksınız.

Rahip ayağa kalkarak Malko'ya inanmadığını belirten bir hareketle başını salladı. Malko adamın uzaklaşan gölgesini bir süre izledi. Ertesi sabah Ssviners ile buluşmadan önce, Somoza hükümetinin yok olmasından sonra Ruben Dario'nun tutumunun ne olacağını öğrenmek amacıyla onu görmeye karar verdi.

Malko'nun sorusu üzerine yaşlı adamın yüz hatları gerilmişti. Porto dolu bardağını titreyen ellerinin arasına alarak, dudaklarına götürdü.

— İçinde bulunduğunuz durumun zorluğunu anlıyorum, dedi. Ama size yardım edemem.

Malko ondan sandinistlere bir mesaj iletmesini istemişti. Geceyi uykusuz geçiren Malko, en ufak bir gürültü ya da çıtırtıdan etkilenmişti.

Ruben Dario'nun karşılması sıcaklıktan uzaktı.

— Neden? diye sordu Malko.

— Miami'ye karımın yanına gidiyorum, dedi Ruben Dario. Burada durum çok kötü. Hem sonra...

Adam sözünü burada kesince, devamını Malko getirdi:www.cizgiliforum.com

— Hem sonra sandinistlerden de korkuyorsunuz.

Yaşlı adam başını sallayarak:

— Çok katı olduklarını siz de biliyorsunuz, dedi. Size de düşman gözüyle bakıyorlar.

Malko bu konuyu tartışmak istemiyordu. Herkesin gözünde Guardia'nın yardımcısı olup çıkmıştı. Ayağa kalkarak ellerini yaşlı adama uzattı ve:

— Size iyi yolculuklar dilerim, Bay Dario, dedi.

Ruben Dario biraz daha içten konuşarak:

— Az sonra vize almak için çıkacağım, dedi. Vergilerimi ödediğimi belirten ve aynı zamanda bu ülkeye geri dönmek için de bana vize verilmesini sağlayacak bir belge almam gerekiyor. Geri dönmek için de vize alınan tek ülke Nikaragua'dır!,

Malko'yu kapıya dek geçirerek:

— Bol şans, dedi.

Alay etmediği ses tonundan belliydi. Ama aynı ses tonunda bıkkınlık ifadesini sezme de mümkündü.

XIX. BÖLÜM

Telefon çalınca Malko irkiliverdi. Hiç iştahı olmadığı için yemeğini bile bitirememişti. Günün tek tesellisi, Avusturya'dan Alexandra ile konuşmak olmuştu. Bu kez telefondaki ses Doug Swiners'indi.

— Güzel, demek oradasınız, diyordu. Albay sizi Nikaragua Gölü'ne götürmemi söyledi. Başkanı görmek istiyormuşsunuz. Yarım saat sonra hareket edebiliriz. Hazır mısınız?

— Hazırım, dedi Malko.

Duvardaki şato resmine bakarak silahını yatağın üstüne bıraktı ve dışarı çıktı. Koridora da, lobiye de tam bir sessizlik hakimdi. Malko kendini sokakta bulduğunda bunaltıcı sıcak omuzlarına çörekleniverdi. Sağa dönerek "Casino" ya doğru ilerledi. Doug Swiners onu bekliyor olmalıydı, çünkü Amerikalı Malko'nun geldiğini görünce hemen demir kapıyı açmıştı.

— Gelin, dedi. Beş dakika sonra havalanacağız.

Jiplerden birini alarak, beş ayrı helikopterin bulunduğu düz bir alana vardılar. Araçtan inip helikopterlerden birine yerleştiler. Mitralyözler helikopterin dışına yerleştirilmişti. Az sonra Tiscapa lagününün üzerindediler.

Malko, Doug Swiners'a dönünce Amerikalının bir harita üzerine not almakta olduğunu gördü.

— Albayın doğru bilgi verdiğinden emin misiniz? diye sordu.

Amerikalı, türbinin sesini bastırmak için avazı çıktığı kadar bağırarak:

— No problem! dedi. Bu helikopteri bana o verdi. Ayrıca Nikaragua Gölü üzerindeki motorun nasıl çalıştığını da anlattı.

Managua Gölü'nü de geride bırakmışlar, sık bir fundalığın üstünden geçiyorlardı. Nikaragua Gölü, yanındaki görkemli Mombacho volkanıyla birlikte uzaktan seçilebiliyordu. Doug Sviners dizinin üstündeki haritayı Malko'ya da göstererek:

— Kıydan geçip güneydoğuya, Concepción Adası'na doğru ilerleyeceğiz, dedi. Somoza'nın kotrası adanın kuzeydoğusunda olmalı.

Malko ağır makineli tüfeklere bakıyordu. Dakikada sekiz bin atış! Bu ateş gücü sayesinde Somoza'nın bedeninden geriye bir tek parça kalması bile imkânsızdı.

— Albay neden fikir değiştirdi? diye sırf zaman öldürmek için sordu.

Doug Swiners gülerek:

— Zeki bir adamdır, dedi. O çantanın size ait olduğunu anlayınca, Amerikalıların Somoza'nın tarafında olmadıklarını farketmiştir. Bakın, Granada'dan geçiyoruz. Burası Orta Amerika'nın en eski şehridir.

Helikopter alçalmış, suyun on metre kadar yüksekliğinden uçuyordu. Sağ tarafta muhteşem Mombacho yükseliyordu. Aniden suyun üstünde alçak bir toprak parçası gördüler. Doug Sviners:

— İşte Concepción! diye bağırdı.

Başparmağıyla silahların güvenlik düğmesini çevirince kırmızı bir ışık yanmıştı. Malko'ya dönerek gülümsedi ve:

— Bir kez deneyelim mi, ne dersiniz? diye sordu. Küçük bir atış, ama varlığımızı farketmemeliler. Şu dürbünü alıp çevreyi kolaçan eder misiniz?

Malko dürbünü alarak sol tarafı incelemeye koyuldu. Helikopterin hızı da artmıştı.

Malko birdenbire dingin suyun üstünde sarı bir

nokta gördü. Dürbünün uzaklığını ayarlayarak gördüğü şeye daha da dikkatli baktı. On metre uzunluğunda bir deniz motoruydu bu. İçinde de bir tek insan vardı. Motorun arkasında da ufak ve düz bir güverte bulunuyordu.

— Oradalar! diye bağırdı Malko. Sol tarafta!

Dürbünle suyun yüzünü tarıyor, su kayağı yapan birini arıyordu, ama kimseyi göremedi. Nikaragua Gölü'nün yüzü durgun ve sakindi. Deniz motoru beş yüz metre kadar uzaklıktaydı. Malko dürbünü o yöne çevirince motorun ön kısmında üniformalı bir adam gördü. Gerideki güvertemde biri yatıyordu. Helikopteri izleyen mayolu bir kadın. Malko Svviners'a dönerek:

— Somoza burada değil! dedi.

Doug Svviners şaşırmişti.

— Hay kör şeytan! diye bağırdı.

Yüz hatları gerilmişti.

— Son anda fikir değiştirmiş olmalı, dedi. Nuncio bana bir şey söylemedi. Deniz motoru burada olduğuna göre albay öğle uykusuna yatmıştır.

Svviners yuvarlak dönüşler yaparak hareketsiz duran motora yaklaştı. Güvertede yatan kadın ayağa kalkmış, elini sallıyordu. Malko beyaz mayosu içindeki Mercedes Puntas'ı tanıyınca midesine yumruk yemiş gibi oldu.

Gözleri dürbüne yapışık duran Malko, bir bilgisayar hızıyla beynini çalıştırıyordu. Motor şimdi sadece üç yüz metre uzaklıktaydı. Doug Svviners Malko'ya dönerek kararlılıkla:

— Onu adada aramaktan başka yapacak bir şey yok, dedi. Biraz zor olacak, ama başaracağımıza eminim.

— Mercedes'in burada ne işi var? diye sordu Malko. Burada olacağını biliyor muydunuz?

— Hayır, dedi Svviners. Bunun ne anlamı olabilir?

— Pek çok... dedi Malko dürbünü bırakmadan.

Genç kadının yanında yerde duran aygıt Malko'nun

sırtını ter içinde bırakmıştı. Dikdörtgen şeklinde, sigara paketini andıran küçük bir kutu... Mercedes kolunu uzatmış, bu kutuyu yerden alıyordu. Genç kadın Malko'nun onu dürbünle izlediğini bilmiyordu ki!

Malko dürbünü bırakarak Doug Sviners'a haykırdı:

— Çabuk, motora doğru dalışa geçin!

— Ne? Neden?

Aşağıda Mercedes Puntas güneşten korunmak ister gibi elini öne uzatmıştı. Malko bir an kalp atışlarının göğsünü parçalayacağını sandı. Suyun sadece on beş metre kadar üstündeydiler. Malko bir omuz darbesiyle kapıyı itince, camlı kapı rüzgâra kapılarak uçtu.

— Hey! Ne yapıyorsunuz? diye bağırdı Sviners.

Ama yine de Malko'ya boyun eğmişti. Helikopter şimdi deniz motorunun tam üstündeydi. Motorun ucundaki adam başını kaldırıncaya Malko şapkasını çıkarmış olan El Chigüin'i tanıdı. Mercedes de diz çökmüş, bir yandan tepesindeki helikoptere bakarken, bir yandan da dikdörtgen kutuyu elinde sımsıkı tutuyordu.

Birkaç dakika boyunca helikopter motorun üstünde sallandı durdu. Sonra Doug Sviners Malko'ya dönerek:

— Adaya gidelim, diye bağırdı. Burada boş yere zaman kaybediyoruz.

Malko onun lövyeyi ileri ittiğini gördü. Tartışacak zamanı yoktu. Bir hamlede kendini helikopterin dışına bıraktı. Bacakları önde aşağıya düşerken, helikopter de yirmi metre kadar yol almıştı. Bitmek tükenmek bilmez düşmesi devam ederken helikopter kulakları sağır eden bir sesle bir anda turuncu bir ateş topuna dönüşüverdi.

Mercedes Puntas'ın beyaz mayosu gittikçe yaklaşıyordu. Malko onun dehşete düşmüş yüzünü gördüğü sırada düşündüğü tek şey, tekneye düştüğünde hâlâ canlı olmaktı.

XX. BÖLÜM

Tekneye düşüş, Malko'nun düşündüğünden de müthiş oldu. Arka. tarafa yastıklarla kaplanmış güverteye düşeceğine, yardım etmek için Mercedes'e elini uzatmış olan El Chigüin'e çarparak yere yuvarlandı. Çarpmanın etkisiyle El Chigüin suya düştü.

Beyninden ard arda resim şeritleri geçiyordu: Turuncu bir ateş topuna dönüşen helikopter. Mercedes' in dehşet içindeki yüz ifadesi ve El Chigüin'in su üstünde kalmaya çalışan bedeni. Doğrulmak isteyince sırtındaki ve sol ayağındaki acı Malko'yu engelledi. Yine de olağanüstü bir güçle dizlerinin üstüne durabilmişti.

Gözü ön kısımda duran makineli tüfeğe takılınca Mercedes'i geri iterek öne doğru eğildi ve silahı kavrayıverdi. Mercedes vahşi bir çığlık atarak, bombanın uzaktan yönetme aygıtını tüm gücüyle Malko'ya fırlattı. Alet, Malko'nun omuzuna çarparak suya düştü.

Malko son bir gayretle ön kısma oturarak Mercedes'e döndü.

Sol tarafında bir dalgalanma olunca o yöne bakan Malko, El Chigüin'in yüzerek motora yaklaşmakta olduğunu gördü. Suyu düşen helikopterden geriye sadece siyah bir duman öbeği kalmıştı. Doug Sviners İndiana'da yaptırdığı evinin borcunu asla ödeyemeyecekti. Geçirdiği şokun etkisiyle hâlâ titreyen Malko kaslarının verdiği acıya dayanamıyordu. Eğer elinde dürbün olmasaydı, onun da sonu Sviners gibi ölüm

olacaktı. Albay Nuncio son numarasını da yaparak kozunu oynamış, ama Malko Mercedes'i görür görmez durumdan şüphelenmişti.

Malko o sırada El Chigüin'in motorun kenarını tutan ellerini görmüştü. Guardialı katil motora tırmanmaya çalışıyordu. Malko silahını ona yöneltti. Bakışları Nikaragualı adamla karşılaşıncaya, El Chigüin kendini yeniden durgun suya bıraktı.

Ama pek çabuk davranamamıştı. Malko'nun işaret - parmağı Uzi'nin tetiğini çektiğinde arka arkaya duyulan patlama sesleriyle El Chigüin'in alnının tam ortasında üçüncü bir göz gibi bir delik açılıvermişti. Şokun etkisiyle kafası geriye kayan Guardia cellatı ölmüştü. Adamın kafasının suya gömülmesiyle birlikte kan hemen yayılmaya başlamamıştı.

Malko Uzi'yi bu kez Mercedes'e çevirdi. Genç kadın birkaç saniye ağzı açık, silaha bakakaldıktan sonra öne doğru ilerleyerek bağırıldı.

— Hayır, hayır! Acı bana ne olur!

Malko'ya engel olan bir şeyler vardı. O güne dek hiç bir kadını öldürmemişti. Ölümü çoktan haketmiş Mercedes'e de bu yüzden ateş edemiyordu. Aniden uzakta, gittikçe büyüyen bir şey gördü. Adadan gelen bir deniz motoru son hızla üzerlerine yaklaşıyordu. Motorun gelişi, Malko'nun içinde bulunduğu çelişkiyi çözmeye yetmişti. Sol eliyle Mercedes'i saçlarından kavrayan Malko, onu ön kısma doğru itti.

Motor yaklaşıyordu. Uzi'nin namlusunu Mercedes'e çeviren Malko:

— Bana sırtınızı dönerek diz çökün, dedi. Bir şey yapmaya niyetlenirlerse, onlara sizi vuracağımı söyleyin.

Mercedes hiç konuşmadan Malko'ya boyun eğerek diz çöktü.

— Suya atlamaya kalkışmayın, dedi Malko. Buna

fırsat vermem.

Malko anahtarını çevirerek motoru çalıştırdı.

Diğer motor ise arkasında köpükler bırakarak son hızla yaklaşıyordu. Malko albayı tanımıştı. Motorun tam ortasında duran Albay Nuncio'nun yanında askerler de vardı. Malko Uzi'nin namlusunu Mercedes'in bögürüne dayayarak:

— Haydi, dedi.

— Uzaklaşın, diye bağırdı Mercedes. Gidin, yoksa, beni öldürecek.

Motor yavaşlamıştı. Aralarında yirmi metrelik bir mesafe ya var ya yoktu. Albay Nuncio kocaman gövdesinin dengesini ancak sağlayabiliyordu. Malko onun askerlere bazı şeyler söylediğini görmekte gecikmedi. Askerler silahlarını Malko'nun motoruna yöneltmişlerdi. Bu kez Malko bağırdı:

— Geri çekilin! Yoksa başlangıç olarak kadının dizine ilk kurşunu sıkacağım.

— Söylediğini yapın, diye bağırdı Mercedes de.

Albay birkaç saniye duraladıktan sonra yeni bir emir daha verince, motorunun arkasında bir köpük dalgası oldu. Motor uzaklaşıyordu. Az sonra Malko da gaz vererek motoru harekete geçirdi.

Motor ileri doğru fırlayınca dengesini yitiren Mercedes yere yuvarlandı. Malko Concepción Adası'nı geride bırakmış, Granada yönüne doğru gidiyordu. Albay Nuncio'nun motoru artık su yüzündeki küçük bir noktacıktan ibaretti. Mercedes doğrularak yeniden oturmuştu.

— Uzağa gidemezsiniz, dedi Malko'ya. Adada bir sürü helikopter var.

— Uzağa gitmek niyetinde değilim, diye karşılık verdi Malko.

Saat dört buçuktu. Yaklaşık bir saat sonra Milton Brabeck ile Chris Jones'u taşıyan CIA uçağı

Mombacho'nun yanındaki alana inecekti. Malko oraya gitmek istiyordu. Ama görevi yarım kalmış, ne albay Nuncio ne de Somoza ölmüştü. Yine de şimdilik tek düşündüğü şey, kendi canını kurtarmaktı.

Mercedes:

— Bir süre sonra bütün sandinist dostlarınız ölmüş olacaklar, dedi. Onları yakından izliyoruz.

Granada'nın ilk evleri görünmeye başlamıştı. Malko rıhtım boyunca ilerleyen arabaları da farkettiler. Guardia'ya da haber verilmiş olmalıydı. Mercedes'e bakarak:

— Kurtulmam sizin yararınıza olacaktır, dedi. Eğer başaramazsam, beyninize bir kurşun yiyerek siz de öleceksiniz.

Motoru döndüren Malko gölün kıyısındaki eski bir gemi enkazına doğru ilerliyordu. Enkaza yaklaşırken kızığın ucunda Guardia'nın jiplerinden birini gördü. Jipin çevresinde de askerler vardı. Motoru alçak ve kumlu kıyıya yönelterek, Mercedes'i kendine çekti. Böylece kadını siper olarak kullanacaktı.

— Ne söylersem onu yapacaksınız, dedi. Her şey yolunda gidecektir.

Kıyıya yaklaşmışlardı. Motorun ön kısmı kuma saplanınca yumuşak bir ses duyuldu. Elinde silah tutan bir asker motora doğru koşuyordu. Malko kuma atlayarak Mercedes'i de aşağı çekti.

— Bana bir araba verin. Yoksa bu kadını öldürürüm, diye İspanyolca olarak bağırdı.

Asker geri çekilmişti. Malko tekrar bağırdı.

— Herkesin kaybolmasını istiyorum. Yalnızca bir araba bırakın, yeter. Anahtarları üstünde ve kapıları da açık bir araba... Beni izlemeye de kalkışmayın. Yoksa...

Duyduğu motor sesi üzerine başını kaldırınca yaklaşmakta olan helikopteri gördü. Helikopterden güçlükle inen Albay Nuncio askere doğru ilerliyordu.

Askerlerin jipe binerek uzaklaştıklarını görünce içini bir mutluluk dalgası kapladı. Beş dakika sonra, bir askerin kullandığı beyaz bir Pontiac kumsalın az ilerisinde durmuş, kapıları açık bırakan asker de dışarı çıkmıştı. Helikopter yüz metre daha uzaktaydı ve Albay Nuncio da onun tam önünde elindeki dürbünle Malko'nun hareketlerini izliyordu.

— İleri, dedi Malko.

Uzi'nin namlusunu Mercedes'in sırtına dayayarak yürümeye başladı. Arabayla aralarındaki yüz metrelik mesafeyi çabucak katederek Pontiac'a varmışlardı., Malko Mercedes'i direksiyona ittikten sonra kendisi de onun yanına oturdu.

— Anayola çıkın, diye emir verdi.

Mercedes hiç konuşmadan motoru çalıştırdı. Yol ıssızdı. Birkaç dakika sonra şehir dışına çıkmışlardı. Görünürde hiçbir askeri araç yoktu. Guardia oyuna gelmiş, Malko az da olsa rahatlamıştı. Ama birdenbire dikiz aynasından albayın arabasını gördü.

Göz ucuyla Mercedes'i izliyordu. Kadının korkmuş bir hali vardı, elleri sımsıkı direksiyona yapışmıştı. 6 numaralı yolda bu şekilde bir süre yol aldıktan sonra Mombacho volkanına çıkan yolu tırmanmaya başladılar. Sol tarafta CIA uçağının iniş yapacağı pist vardı.

— O piste doğru ilerleyin, dedi Malko.

Helikopter hâlâ üstlerindeydi.

Saatine bakan Malko daha yarım saat beklemesi gerektiğini anladı. Pistin uzunluğu beş yüz metre vardı. Eh, bu da bir Comanche'ın iniş yapması için yeterliydi.

— Burada durun, dedi Mercedes'e.

Genç kadın arabayı yavaşça durdurdu. Çevredeki sessizliği bozan tek şey, yukarıdaki helikopterin homurtusuydu. Mercedes Malko'ya alayla gülümse-

yerek:

— Burada ne yapıyoruz? diye sordu. Yoksa bana tecavüz mü edeceksiniz?

— Endişelenmeyin Mercedes, dedi. Birkaç dakika sonra sizi bırakacağım.

— Sonra ne yapacaksınız?

— Ben gidiyorum. Sizin bu güzel ülkenizi terk ediyorum.

Mercedes alay dolu gülümsemesiyle:

— Emin misiniz? diye sordu.

Malko cevap vermedi. Mercedes'in bakışlarında bir küçümseme vardı. Arabanın kontak anahtarını alarak dışarı çıktı. Helikopter kaybolmuştu. Çevreye tam bir sessizlik hakimdi. Mercedes'in kendine güveni Malko'yu tedirgin etmişti. Arabadan çıkan genç kadın kibirli yürüyüşüyle Malko'ya yaklaşarak:

— Uçak gelmeyecek. Boş yere bekliyorsunuz, dedi.

Demek Mercedes de her şeyi biliyordu. Malko cevap vermedi, bu bir tuzak olabilirdi. Saatine baktı: Beşe on vardı. Zaman öldürmek için Pontiac'a geri dönerek radyoyu açtı.

*

**

— Son las seis de la tarde, diyordu.. Managua radyosunun spikeri.

Malko düğmeyi çevirdi. Akşam olmak üzereydi. Uçak gelmemişti.

— Size söylemiştim, dedi Mercedes.

— Çok iyi, dedi Malko. Öyleyse Amerikan Konsolosluğu'na gidiyoruz. Managua yoluna çıkın.

Henry Gall'dan yardım istemek Malko'nun onuruna dokunuyordu, ama son çaresi buydu. Sığınma hakkı istemekten başka seçeneği yoktu. Mercedes hiç konuşmadan arabayı sürüyor, Malko da Uzi'si bacaklarının arasında olduğu halde onu gözlüyordu.

Amerikan Konsolosluğu'nun önüne gelene dek hiçbir şey olmadı.

Saat yediye gelmek üzereydi ve konsolosluğun kapısı çoktan kapanmıştı.

Parmaklıklı kapının önünde bir jip duruyordu. Malko Mercedes'in yüzündeki gülücüğü farketmişti: Buraya da bir tuzak kurmuş, onu bekliyorlardı. Ama Malko sonuna dek savaşmak zorundaydı.

— Parmaklığın tam önünde durun, dedi.

Mercedes yumuşakça boyun eğdi. Üniformalı bir nöbetçi yanlarına gelmişti. Dışarı çıkan Malko adama" bağırdı:

— Bay Henry Gali hâlâ içerde mi?

— Bir bakayım, dedi nöbetçi.

Adam birkaç ışığın yandığı binaya doğru ilerledi. Malko Henry Gall'ın geç saatlere kadar çalıştığını biliyordu. Eğer içerde değilse, o zaman büyükelçinin konağına dek gitmek zorunda kalacaktı.

Konsolosluğun kapısı açılınca Malko Henry Gall'ın arkasında bir asker olduğu halde yaklaştığını gördü. Mercedes'i dışarı çıkaran Malko, genç kadını siper alarak parmaklığa doğru yaklaştı.

— Açın, diye bağırdı Amerikalıya.

Yerel merkezin şefi Malko'yu hoşnutsuzlukla süzerek:

— Buraya geleceğinizi biliyordum, dedi.

— öyleyse kapıyı açmak için ne bekliyorsunuz? Açmazsanız sonu kötü olacak.

— Kapıyı size açmak niyetinde değilim, dedi Henry Gali. Hükümet başkanını öldürmek istediğinizi biliyorum. Doug Sviners'i da kendinize ortak seçmişsiniz. Ama başkanı korumakla görevli pek çok insanı öldürerek bu ülkenin adalet anlayışına karşı geldiniz. Bu yüzden sizi tebrik edecek değilim. Tek çıkar yol, sizi mahkûm etmek olacaktır.

— Kim için çalıştığımı biliyorsunuz, dedi. Bana sığınma hakkı tanımanızı istiyorum.

Henry Gali korkuyormuş gibi geri çekilerek:

— Amerikan vatandaşı değilsiniz, dedi. Bu konsoloslüğün kapılarını size açmak için hiçbir kanuni yetkim yok. Büyükelçinin konağına gitmekle de bir şey elde edemezsiniz. Büyükelçi iki gündür Costa Rica'da. Size bol şans dilerim, Bay Linge!..

Henry Gali bunları söyledikten sonra konsolosluga geri dönmüştü.

Malko jipe ve mitralyöze baktı. Tek korunma aracı Mercedes'ti. Onu arabaya iterek:

— Intercontinental'e sür, dedi.

Mercedes yine hiç konuşmuyordu. Kent merkezine doğru yol aldılar. Mercedes bir ara başını Malko'ya çevirerek tatlı bir ses tonuyla:

— Size yardım edebilirim, dedi. Ama bir şartım var.

Otele gelmek üzereydiler. Malko bir çözüm yolu bulmak için kafasını patlatıyordu. Sandinistlerden yardım isteyecek olsa, adamlar onu hiç dinlemeden ortadan ikiye keserlerdi. Malko farlarını yakmış üç jipin arkalarında olduğunu farkedince:

— Şartınız nedir? diye sordu.

— Bana bir milyon dolar vereceksiniz, dedi Mercedes.

— O kadar parayı nereden bulayım?

Aniden aklına bir fikir gelmişti.

— Geri dönün dedi. Size gidelim.

Mercedes karşı koymadı. Nasılsa Malko bir kez tuzağa düşmüştü.

Malko'ya dönerek:

— Neden hemen "Casino"ya gitmiyoruz? dedi. Size iyi davranmaları için elimden geleni yaparım.

— Sakallı adama yaptığınız gibi mi? diye sordu Malko. Mercedes ya ben bu işten sağ salim sıyrılacağım,

ya da ikimiz birden batacağız.

Bu kez Mercedes gerçekten korkmuştu.

— Benim hiçbir suçum yok, dedi. Bütün planı Otero hazırladı. Ta baştan beri Sviners ile ortak olduğunuzu biliyordu. İkinizden de aynı anda kurtulmak istedi. Biliyorsunuz, ben politikadan hiç hoşlanmam.

Mercedes terleyen ellerini direksiyona sildi. Jipler hâlâ arkalarındaydı. Malko sonsuza dek Managua'da tur atamazdı. Az sonra benzin de bitecekti.

— Sizin peşinizdeler, dedi Mercedes alçak bir sesle. Ülke dışına çıkmaya asla izin vermezler. Onun yerine beni öldürmeyi tercih ederler.

— O halde bana yardım edin, dedi Malko.

İlerlemeye devam ediyorlardı. Jiplerden biri tam önlerinde durarak yolu kapadı.

— Onlara geri çekilmelerini söyleyin, dedi Malko.

Mercedes birdenbire Malko'nun boynuna atıldı.

— Oh, Malko! diye fısıldadı. Beni affedin, çok korkuyorum.

Malko geri çekilecek zamanı bulamamıştı. Mercedes dışlarını Malko'nun bileğine geçirerek derinin derinliklerine dek daldırdı. Acının etkisiyle Malko Uzi'yi bırakmak zorunda kaldı. Mercedes bir yılan çevikliğiyle kapıyı açarak dışarı çıkmış ve gecenin karanlığında kaybolmuştu. Malko çığlıkları ve Mercedes'in isterik sesini duymakta gecikmedi. Az sonra 12,7 'lik bir makinelinin atışı tüm camları paramparça etti. Koltuğa çivilenip kalan Malko Uzi'yi tekrar eline aldı. O sırada kapı açılınca silahlı askerlerle yüz yüze geldi. Karşı koyması hiçbir sonuç vermeyecekti. Farların ışığında onu arabadan çıkartarak yere ittiler. Mercedes Malko'nun üstüne eğilmiş, hem küfrediyor hem de tokat atarak Malko'nun yüzünü tırmalıyordu. Albay Nuncio yaklaşarak onları birbirlerinden ayırdı.

Mercedes Puntas kendini kaybetmiş, ne yaptığını

bilmiyordu.

— Onu bana bırak! diye bağırdı.

Otero Nuncio Mercedes'i kollarından hafifçe tutarak:

— Daha sonra şekerim, dedi. Şimdi git, giyin. Bay Linge'e soracak önemli sorularımız var.

Askerler Malko'yu jipin arkasına sokmuşlardı. Malko ne kadar yorgun olduğunu ancak o zaman anlayabildi. Otero Nuncio ön tarafa geçerek Malko'ya döndü:

— Bay Linge, dedi. Düşen helikopterde resmi olarak hiçbir canlı kalmadığını size bildirmek isterim. Yani artık yaşamıyorsunuz. Kimse gelip sizi aramayacaktır. O yüzden bizim işimizi kolaylaştırmanız gerekiyor.

Malko cevap vermedi, albayın doğru söylediğine inanıyordu. Şirket onu aramak istese bile, diplomatik engeller elini kolunu bağladılar. Malko bu koşullarda ölen ilk ajan da olmayacaktı.

Korna çalarak son hızla şehri geçtiler. Malko nereye gittiklerini anlamak için dışarı baktığında "Casino"nun çitlerini tanıdı.

Malko'yu dışarı çıkaran askerler, onu "Casino"nun yan tarafındaki küçük bir kulübeye soktular. Odada hiçbir eşya yoktu. Duvarlar da çıplaktı. Sadece tavandan sarkan bir ampul odayı aydınlatıyordu.

Duvarlarda işkence izleri vardı. Malko kendisine yaklaşan dev yapılı ve elinde cop taşıyan çavuşu görünce büzülerek korunmaya çalıştı.

Albay Nuncio:

— Dostunuz Doug Sviners artık hayatta değil, diyordu. Ama Tanrıya şükürler olsun, bize Çavuş Chavez'i bulan da kendisiydi.

Malko karşısında dikilen hayvana bakıyordu. Artık kimse ona yardım edemezdi. Yeniden doğularak inecek ilk darbeyi beklemeye başladı.

XXI. BÖLÜM

Parmaklıkların ardındaki görevli Malko'yu anlamsız bakışlarla süzüyor, ona vurmak için de her an hazır bekliyordu. Adamın siyah, yuvarlak ve küçük gözleri Malko'ya bir tüfek namlusunu çağrıştırdı. Hücrede yatak yoktu, sadece Malko'nun ilişmesi için küçücük bir tabure koymuşlardı. Çok güçlü bir ampul günün yirmi dört saati boyunca yanıyordu.

Çenesi göğsünün üstüne düşmeye başlamıştı bile. Bunu gören görevli parmaklıkları bölmenin ardından çıkarak, tahta copuyla Malko'ya vurdu. Bunu, Malko'yu hırpalamak için değil, sadece uyumasına engel olmak için yapıyordu. Malko bu darbelerin sayısını hatırlamıyordu bile. Bir tek akşam yemeklerinde rahat ediyordu. İyi ve doyurucu yemek veriyorlardı. Hatta bir keresinde istakoz servisi de yapmışlardı! Akşam yemekleri de "muamele"nin bir bölümüydü. Karşı koyabilmesi için mahkûmun fiziksel gücünün mükemmel olması gerekiyordu. Çavuş Chavez'in ilk günkü darbeleri artık çok geride kalmıştı, şimdi ona daha itinalı bir muamele uyguluyorlardı.

Malko kaç gündür hapiste olduğunu boş yere hesaplamaya çalıştı. En başından beri günde sadece bir saat uyumasına izin veriyorlardı. Bir sis perdesinin ardında, hücre kapısının açılarak askerlerin içeri girdiğini gördü. Yüzlerini seçememişti. Kalkması için onu zorladıklarında Malko yerin ayakları altından kaydığını zannetti.

Anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı. Onu ayağa

kaldırmışlar, yürütmeye çalışıyorlardı. Malko da yürümek istedi, ama her adım atışında yere düşüyordu. Hareketlerini kontrol edemez hale gelmişti. Düşünme yeteneğini de kaybetmek üzereydi. Hissedebildiği tek şey, bir sis perdesi ve onun ardındaki boşluktu. Bu ruh halindeyken adamların onu koltuk altlarından kaldırarak hücrenin dışına taşıdıklarını hissetti.

Yeni bir işkenceye götürüyor olmalıydılar.

İki metre uzaklıktaki projektörün ışığı Malko'yu ısıtmaya yetmişti. Bu ışık kümesinin ardında sürekli hareket halindeki insanları görebiliyordu. Malko'yu kalın bir iple tahta iskemleye bağlamışlardı. Malko kendisine soru soran sesi tanıyamadı.

— Bu planı başka kim biliyordu? Kimle ortaktınız?

Malko kendi sesine bile hükmedemiyordu. Bu planı tek başına üstlendiğini, kimsenin ona yardım etmediğini söylemek istedi, ama boğazından sadece bir hırıltı çıktı. Dudaklarını boş yere oynatıp konuşmaya çalışırken, ard arda sorulan sorular da kulaklarını tırmalıyordu. Başı yeniden göğsünün üstüne düşüp kendini kaybetmek üzereyken, İspanyolca söylenen küfürleri duyabilmişti.

Gözlerini açtığı anda, kalın kumaştan dikilmiş bir ceketü üzerine giydirmeye çalıştıklarını gördü. Kalın, deri kayışları göğsünün tam üstünde sıkıyorlardı.

Ansızın yeni bir şey hissetti. Üzerine giydirdikleri o garip ceket sanki canlıymış gibi kendi kendine şişerek, büyüyordu. Malko bu deli gömleği gibi garip giysinin altında ciğerlerinin ezilmekte olduğunu hissetti, nefes alamıyordu. Sudan çıkmış bir balık gibi boş yere nefes almaya çalıştı, ama ciğerlerinin verdiği acı dayanılacak gibi değildi.

Bu acı bilincini yerine getirince, basınçlı havayla

doldurulmuş büyük bir tüpün yanında duran avuş Chavez'i tanıdı. Çavuş vananın düğmesini çevirince ceketin şişmesi durdu ve Malko derin bir nefes aldı. Kımıldaması imkânsızdı. Kelepçenin demirleri derisini ezerek ona acı veriyor, gözlerinin önünde uçuşan siyah noktacıklar görüyordu. Chavez'in ilk baştaki tekmele-rini yemeyi bin kez tercih ederdi.

Chavez vanayı tekrar çevirince ceketin şişmesiyle, Malko yeniden boğulur gibi oldu. Bu kez ciğçerlerinin patlayacağını ve gözbebeklerinin dışarı fırlayacağını sandı.

Bu işkence hiç bitmeyecekmiş gibi sürdü durdu. Sonra Malko havası boşalan giysinın çıkardığı garip sesi duydu, Chavez onu seyrederek eğleniyordu.

— Bu metodu gringolar icat etmişler, dedi. Adı da Dan Mitrione ceketı...

Dan Mitrione, birkaç yıl önce Uruguay'da Tupamaroslar tarafından öldürülen bir CIA ajanıydı. Ama bu, Malko'yu teselli etmeye yetmedi.

— Kiminle ortak olduğunu söylemen senin yararına olacaktır, dedi Chavez. Sonunda nasıl olsa öğreneceğiz, ama bu iş canımı çok sıkıyor. Aslında iyi bir adam olduğumu sen de biliyorsun...

— Bana bir tek Doug Swiners yardım etti, dedi Malko.

Chavez karşılık vermeden bu kez vanayı daha yavaş çevirmeye başladı. Sonra vanayı açık bırakarak cebinden çıkardığı sigarayı ateşledi ve Malko'ya bir işaret yaparak:

— Biraz hava alacağım, dedi. Sen başının çaresine bak. Beni çok yordun.

Hücreden çıkan Chavez, Malko'yu bir askere emanet etmişti. Yeniden şişmeye başlayan ceket, Malko'nun göğüs kafesini parçalamak üzereydi. Malko önce Chavez'in onu öldremeyeceğini tüm mantık çözümle-

meleriyle kanıtlamaya çalıştı, ama ciğerleri boşaldıkça paniğe kapılıyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak istedi, fakat bir hırıltı bile çıkmadı boğazından. Asker de Malko'yu dehşetle izliyordu. Korkunç bir görüntüsü olmalıydı. Sonunda ağzından sessiz bir çığlık çıktı. Gözlerinin önünden siyah bir dalga geçti ve Malko bir anda kendini kaybettiğini başka bir dünyaya yuvarlandığını hissetti.

*

**

Midesine yediği bir tekmeyle Malko büzülüverdi. İspanyolca bir ses:

— Ayağa kalk, diye emir veriyordu.

iki askerin yardımıyla duvara yaslanan Malko bir süre öyle kaldı.

Koridorda duyduğu ayak sesleri üzerine başını o yöne çevirdi. Kapının önünde duranın Albay Otero Nuncio olduğunu farkettiler.

— Bay Linge, diye söze başladı albay. Size ileteceğim hem iyi, hem de kötü haberler var. önce hangisini duymak istersiniz?

Malko cevap vermeye tenezzül bile etmedi.

Albay Nuncio yaktığı sigaranın dumanını Malko'nun yüzüne üfleyerek:

— Hakkınızdaki soruşturma tamamlandı, dedi. Askeri hapishaneye gönderileceksiniz. Yargılanana kadar da ortada kalacaksınız.

— Hangi yargılanma? diye sormaktan kendini alamadı Malko.

Sedef kakmalı gözlüğün ardından albayın gözleri parlıyordu. Malko'yu sonunda tuzağa düşürebildiği için son derece mutluydu.

— Askeri mahkeme sizi bu sabah ölüme mahkûm etti. Nikaragua vatandaşı olmadığınız için halk önünde yaslanamayacaksınız. Sandinist dostlarınız da sizle

birlikte yargılanacaklar.

Albay sözlerini bitirdikten sonra topukları üstünde dönerek hücreyi terketti. Albay Amerikalılardan önce davranmıştı. CIA onu bulana kadar Malko çoktan volkana atılmış olacaktı.

Kapı yeniden açıldığında bu kez içeri dört askerle birlikte Çavuş Chavez girmişti. Malko'yu dışarı itti.

Nemli hava Malko'nun yüzüne çarpınca, genç adam biraz rahatladığını hissetti. Malko'yu Guardia'nın yük arabalarından birine sokan askerler, kapıyı üstüne kapadılar. Malko bir saat boyunca o arabanın içinde kaldı.

Sonunda yük arabası durunca, kapı açıldı...

Malko volkanı ve çiftliği hemen tanıdı: Brenda Trent'i hapsedtikleri yere onu da getirmişlerdi.

Askerler onu küçük bir kulübeye doğru itince yerde uzanan üç beden Malko'nun dikkatini çekti. Askerler bileklerine kelepçe geçirdikten sonra onu bir tekmede yere savurdular. Malko birkaç saniye şaşkın kaldıktan sonra, bedenine bir el dokununca irkildi.

Arkasını dönerek gözlerini açınca Julia'nın yüzünü farketti. Julia tanınamayacak bir haldeydi. Bütün yüzü şişmiş, burnu kırılmıştı. Boynunda sigara izmaritlerinin siyah izleri vardı. Genç kadın gülümsemeye çalışarak:

— Compagnero... dedi. Seni yeniden göreceğimi sanmıyordum.

Durumun berbatlığına rağmen Malko'nun içini bir mutluluk dalgası kaplamıştı. Julia her şeyi biliyordu! Onurunu kurtarmak Malko'yu mutlu etmişti.

— Biliyorsunuz değil mi? diye sordu. Neden öyle davrandığımı.

— Hepsini biliyorum, dedi Julia. Ama artık elimizden bir şey gelmez.

— Bize ne yapacaklar?

— Öldürecekler, dedi. Hem de çok çabuk

öldürecekler, çünkü bizden korkuyorlar.

Gürültü aniden Malko'yu uyandırmıştı. Askerler Julia ve kendisini ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı. Dışarıda onları bekleyen bir Mercedes ile bir de jip vardı. Çavuş Chavez jipin yanında duruyordu. Malko'nun önünde alayla eğilerek:

— Buenos dias, gringo! dedi. Birlikte ufak bir gezintiye çıkacağız.

Onları jipin arkasına itmişlerdi. Chavez direksiyona geçince askerlerle dolu başka bir jip de Mercedes'in arkasından konvoya katıldı. Küçük konvoy volkana tırmanan yolda ilerliyordu. Hava çok güzeldi. Malko'ya yaslanan Julia hiç konuşmuyordu.

Kaynar suyla dolu boruların gürültüsü Malko'nun kulaklarını tırmalıyordu.

Az sonra üç araba durdu.

Malko kendiliğinden aşağı indi. Düşmanlarına bu son fırsatı vermek istemiyordu. Kendisini nasıl bir ölüm bekliyordu acaba? Volkan, ya da kızgın buhar... Julia da yere atlayarak Malko'nun yanına gelmişti. Chavez onlara yaklaşarak kelepçelerini birbirine kenetledi. Malko ile Julia buldukları yerde öldürüleceklerdi ve gürültüyle çalışan boruların sesi de patlamayı bastırıyordu.

Çavuş Chavez makineli tüfeğinin ucuyla Mercedes'i işaret ederek:

— İzleyicin var, gringo, dedi. Albay da geldi, öldürülme olaylarını pek izlemez, ama senin ölümün için özellikle geldi.

Julia ile Malko birbirlerine baktılar. Böyle anlarda sözcüklerin pek önemi olmazdı.

Chavez penceresi açılan Mercedes'e doğru koşuyordu. Malko ise önemsiz ayrıntıları beynine not etmekte

meşguldü. Askerlerden birinin ayakkabı bağcığı çözülmüştü, Jiloa Gölü'nün üstünde de küçük bulutlar vardı.

Tam o sırada karşı taraftaki yamaçta ilerleyen bir jip Malko'nun dikkatini çekti. Jip son hızla kendilerine yaklaşıyordu. Chavez de gelen jipi farketmişti. Yaklaşan jip Mercedes'in tam yanında durdu, Guardia ya mensup bir astsubay indi. Kısa bir konuşma oldu. Chavez öfkeyle Malko ile Julia'yı tekrar jipe bindirdi.

Dört taşıt geri dönerek son hızla çiftliğe doğru ilerlediler.

— Ne oluyor? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum, dedi Julia. Anlayamıyorum. Belki de oyalayarak bizi korkutmak istiyorlar.

Malko buna inanmıyordu. Rakiplerindeki şaşkınlığı farketmişti. Çiftliğe döndüklerinde onları yeniden kulübeye soktular. Julia askerlerden biriyle alçak sesle bir şeyler konuştuğundan sonra, gözlerinde neşe ve mutluluk dolu bir anlama Malko'ya dönerek:

— Kurtulduk! dedi. Arkadaşlarımız Palacio Nacional'i sarmışlar. Rehin aldıkları beş yüz kişinin içinde Somoza'nın yeğeni de varmış. Eğer Guardia bizi öldürecek olursa, onlar da Somoza'nın yeğenini öldürceklermiş. Bu durumda bizi serbest bırakmak zorundalar.

Malko gözlerini kapadı. Gerçek olamayacak kadar güzel bir haberdir bu. Derme çatma silahlara sahip olan bir avuç sandinist Managua'nın ortasında böyle bir hareketi nasıl gerçekleştirebilmişti?

Julia Malko'ya eğilerek:

— Az sonra kurtulmuş olacağız, dedi.

Kapı açılmış, Albay Otero Nuncio'nun muhteşem gövdesi odayı doldurmuştu. Yüzündeki kötü ifadeyi görmemek imkânsızdı.

— Çok sevinmeyin, dedi. Baskın yapıp o domuzları yok edeceğiz. Ondan sonra da sıra size gelecek.

XXII. BÖLÜM

Onları üç saat önce çözmüşlerdi. Erkeklerle tıraş olma izni vererek, onlara yepyeni, elbiseler ve üniformalar da getirmişlerdi. Malko "Casino" da ilk kez sıcak ve dostça bir hava görüyordu. Tipitapa hapishanesinden çıkarılan yirmi kadar mahkum da Malko ve Julia'nın yanına gelmişlerdi. Genç sandinist Malko'ya eğilerek zaferle bağırırdı.

— Havaalanına gidene kadar, hiçbir askerin dışarı çıkmaması için emir vermişler. Biz de bir saat sonra gideceğiz. Harika değil mi?

Malko kendini bir peri masalının kahramanı gibi görüyordu. Sandinistler Somoza ile görüşürken, çiftlikte bitmek tükenmek bilmeyen iki gün geçirmişlerdi. Sonunda diplomatların da araya girmesiyle, sandinistlerle Somoza anlaşmaya varabilmişlerdi. Sandinistler ellerindeki rehineleri, içlerinde Julia ve Malko'nun da bulunduğu elli kişilik mahkum topluluğuna karşı serbest bırakacaklardı.

Guardia'nın adamlarından biri kapıyı açarak mahkûmların adını tek tek okumaya başladı. Adları okunanlar ard arda dışarı çıkıyorlardı. Sonunda Malko, Julia ve iki sandinistten başka kimse kalmamıştı.

Adları okununca onlar da dışarı çıktılar. Bir Land-Rover onları bekliyordu. Direksiyon mahallinde sivil bir şoför vardı. Malko "Askeri Casino"ya son bir kez daha baktı. Bir daha Nikaragua'ya asla adım atmayacaktı. Diğer mahkûmlar da 'Casino'dan çıkmakta olan mavi bir otobüse biniyorlardı.

Julia Malko'ya eğilerek:

— Ruben Dario'yu da öldürmüşler, dedi. Zavallı yaşlı adam!

Yollar insan topluluklarıyla doluydu, ama Guardia'nın adamlarından kimse yoktu görünürde. Palacio Nacional'in önünde rehine ve gerillalarla bekleyen başka otobüslere rastladılar. Küçük konvoy Norte yoluna sapmıştı. Bu küçük konvoy yolun iki kıyısına yerleşerek alkış tutan insan topluluğunun arasında ilerliyordu. Las Mercedes Havaalanı'na varmaları yaklaşık bir saat sürdü.

Land - Rover Guardia'nın tuttuğu ana giriş bölümünden önce alana sapmıştı. Panama'dan gelen ve rehinelere sandinistleri taşıyacak olan 707'ye gitmek yerine, sağ tarafa, motoru çalışmakta olan küçük bir uçağa doğru ilerliyordu. Malko yerde bekleyen adamı görünce bir şok geçirdiğini sandı. Siyah bir gözlük taşımasına rağmen Jim'i tanımıştı.

Malko'ya yaklaşan Jim, onun elini hararetle sıkarak:

— İyi bir tatili hakettiniz, dedi.

Julia da jipten inmişti. Ağlayarak Malko'yu kucakladı.

— Thank you! dedi. Thank you!

— Hiçbir şey yapmadım ki! diye karşılık verdi Malko. Dikişi tutturamadım.

— Hiçbir şey mi? diye Julia tekrarladı. Ya bunlar? Somoza artık doğrulamaz. Bu harika!

Malko onun ne demek istediğini anlayamamıştı. Sonra Jim'in gülümsediğini gördü.

Birden, o yepyeni modern silahların, üniformaların ve telsizlerin sandinistlere nereden geldiğini anlamıştı.

— Onlara yardım elini uzattık, diyordu Jim. Çelme takıp sizi yere düşürmelerine izin veremedik.

— Arkadaşlarım da sizin sayenizde kurtuldular, dedi

Julia.

Jim saatine bakıyordu.

— Haydi, öteki uçaktan önce kalkışa geçmeliyiz, dedi.

Malko Julia'yı son bir kez daha kucakladı. Malko Comanche'a binerken genç kadın da arkadaşlarının yanına gidiyordu. Malko, görüş alanından çıkana dek Julia'yı izledi. Comanche pistte ilerlemeye başlamıştı bile. Kemerlerini bağladılar. Jim, 707'ye binen sandinistleri izliyordu. Sonra Malko'ya dönerek:

— Brenda Trent'in babası bizim şefle görüştü, dedi. Eğer sizi oradan çıkarmazlarsa gazeteye haber sızdırıp bir skandal yaratacağım söyledi. Bizimki bu durumda boyun eğmek zorunda kaldı tabii... Gerisi çorap söküğü gibi kolay oldu. Burada, bize yardım etmek isteyen bir ithalatçıyla anlaştık.

— Ya kasada bıraktığım dört yüz bin dolar?

Jim otuz iki dişini birden göstererek güldü ve:

— Onlar bir süre Somoza'nın başına dert olacaktır, dedi.

Ne yazık ki, Albay Nuncio ile Mercedes Puntas hâlâ Nikaragua'daydılar.

— Ya Henry Gali? diye sordu Malko. Son günlerde pek sesi çıkmıyordu.

— Görevden alındı, dedi Jim. Paraguay'a gönderdik. Asla bir GS 18 olamayacak.

Comanche havalanmıştı. Malko bulutların altında kalan volkan dizilerine baktı. Az sonra balta girmemiş ormanların üstünden geçiyorlardı. Santiago'nun üstünde uçarlarken, Malko bir an kırmızı bir nokta gördüğünü sandı: lavın kızgın ateşi... Gözlerini kapadı. Belleğinden silmek istediği anılarla birlikte Nikaragua'yı terk ediyordu.

“... Beyaz helikopter kurşun gibi Malko'nun bulunduğu kratere doğru yaklaşıyordu. SAS, sonunun geldiğini anladı. Ya kızgın lav banyosuna zorlanacak, ya bir kurşun yiyecek, ya da her ikisine birden hedef olacaktı. Boğazı kuruyan Malko, kendini katılmaz sona hazırladı. Nasıl olsa bir gün ölümlle karşılaşacaktı. Bu pekâlâ burada, bu volkanda da olabilirdi...”

Orta Amerika'nın patlamaya hazır ülkesi Nikaragua'nın başkenti Managua'daki son gelişmeler ABD'nin çıkarlarına ters düşünce, CIA bir harekât düzenler. Görevi üstlenen Malko, Somoza Hükümeti ile Sandinistlerin yarattığı cehenneme ayak bastığında, dönüşü olmayan bir yola girdiğinin de farkına varmıştı...

BU DİZİDE ÇIKAN KİTAPLAR: ÖLÜMLE RANDEVU • KİYAMET GÜNÜ • HEDEF REAGAN • SAS İÇİN SAMBA • SAS İSTANBUL'DA • BASKANA ŞANTAJ • KARAR CEHENNEM • SAN SALVADOR'DA DEHŞET • BULGAR ÇIKMAZI • ATINA'DA CİNAYET • KENNEDY DOSYASI • ŞANGHAY EKSPRESİ • HAITİ CELLATI • KIZIL GRÉNADA • HAMBURG'A FİRAR • KAHİRE-KOMPLOSU • İTALYAN İNTİKAMI • AZRAİL BEYRUT'TA • KAMCATKA KATLIAMI • HAYBER GEÇİDİ

300